

आरोप पत्र

(...तेथे - त्यांनी - त्याला - वधस्तंभावर खिळिले)

ब्रदर नेव्हिल, मी आपला आभारी आहे. आपण थोडा वेळ प्रार्थनेसाठी उभे राहू या. आदरपूर्वक आपली मस्तके झुकवू या. प्रार्थनेसाठी कोणाची तोंडी विनंती आहे काय? असल्यास आपला हात वर करून दाखवा; आणि फक्त देवालाच असे म्हणा, “हे देवबापा, मी - मी...” जे काही तुम्हाला त्याला सांगायचे असेल ते मनांतल्या मनांत म्हणा आणि परमेश्वर आपणांस ते देईलच असा विश्वास घरा. आणि त्याच वेळी मीही आपणाकरता प्रार्थना करतो.

स्वर्गीय प्रभु पित्या, ह्या निरुत्साही व काळोखमय दिवसात तुझ्या मंदिरांत येणे हे आम्ही आमचे भाग्य समजतो. या ठिकाणी आम्हाला देवाचा सूर्यप्रकाश प्रकाशतांना दिसत आहे. या ठिकाणी पवित्र आत्मा लोकांच्या भक्ति गीतांमधून गात असल्याचे व बोलत असल्याचे आम्ही ऐकतो. या ठिकाणी जमलेले लोक आणि त्यांच्यामधून चमकणारा प्रकाश — सूर्यप्रकाशाचा हा एक छोटसा पुंजकाच वाटत आहे. ह्याबद्दल आम्ही तुझे आभार मानतो. हे प्रभुदेवबापा, आमच्या अंतःकरणासभोवतीच्या ह्या प्रकाशाबद्दल आम्ही मनापासून तुझे उपकार मानतो.

हे देवपित्या, हे तुझे लोक आहेत. ह्या मंडळीत त्यांनीं आपले हात वर केले असतांना आज सकाळी तू त्यांच्या विनंत्या ऐकून उत्तरे द्यावीस अशी त्यांची इच्छा आहे. म्हणून हे पित्या, तू त्या प्रत्येकाची विनंती मान्य करावी अशी मी तुला प्रार्थना करतो. लेखी विनंत्याचे टेबलावर ढीग लागले आहेत. आणि सर्व ठिकाणहून वेगवेगळ्या प्रकारच्या विनंत्या आहेत : आजारी लोक, दुःखित लोक, दूरदूरच्या ठिकाणहून फोनच्या द्वारे विनंत्या येत आहेत. दररोज निदान पन्नास तरी येत आहेत. हे देवा, आम्ही काय करावे? प्रभु, तूच केवळ आम्हाला चालव. आम्ही कोणत्या मार्गांनी जावे किंवा काय करावे, हे आम्हाला माहीत नाही. परंतु तू ह्या गोष्टींचे यथायोग्य मार्गदर्शन करू शकतोस. आणि तू आम्हाला ते देशील अशी आम्ही प्रार्थना करतो. कारण हे प्रभु, ...ह्या पृथ्वीवरचे आमचे जीवन आम्हाला तुझ्याकडून प्राप्त झाले आहे. आणि ह्या जीवनाकडून तुझा मानसमान व्हावा हा आमच्या मनातील हेतु आहे. हे पित्या, ह्या सर्व गोष्टीत तू आमचे मार्गदर्शन कर.

आज प्रभु, तुझे वचन ऐकण्यासाठी, भक्तिगति गाण्यासाठी, आणि प्रार्थना करण्यासाठी आम्ही एकत्र होत असतांना तू आशीर्वाद दे. आमच्या प्रार्थना ऐक. आम्ही गीते गात असतांना तुला आमच्याबरोबर आनंद व्हावा; आणि वचनमधून तू आमच्याशी बोल, कारण हे आम्ही येशूच्या नावाने मागतो. आमेन. (आपण बसू या).

जीवनाची भाकर मोडून ती वाट पाहणाऱ्या भुकेल्या व ताहेल्या लोकांना देण्यासाठी ह्या पुलपिटवर उभे राहण्यांत जे भाग्य आहे तसे इतरत्र कोठेच नाहीं, असे मला वाटते. आणि हे खरोखरच मोठे भाग्य आहे.

प्रथमतः मला एक विचारू द्या— राईट कुटुंबातील कोणी येथे आहे का : हॅटी, ऑरव्हिल, किंवा त्यांच्यापैकी इतर कोणी आहेत का? हॅटी आहेत. बंधु हॅटी, आपणाबरोबर ऑरव्हिल आहेत का? ठीक, जर असतील तर त्यांना ताबडतोब माझ्या घरी यायला सांगा. मी त्यांना कांहींतरी घेऊन जायला सांगितले आहे... त्यांना वेळ असेल व शक्य असेल तर माझ्या घरी थोडेवेळ थांबायला सांगा. मी त्यांना जे कांही देणार होतो, ते आज सकाळी बरोबर आणायला विसरलो. त्यांच्या घरी एक छोटासा कुत्रा आहे, त्याच्यासाठी कांहींतरी द्यावे अशी माझी इच्छा आहे. म्हणून मला वटले जर ते अनायासे आलेच आहेत तर... तेव्हा जमले तर सभा झाल्यानंतर आपली मोटार सहज आमच्या घराजवळून जाऊ द्या. म्हणजे झाले. आता हॅटीची बहीण एडिथ, हिला आम्ही लहानपणापासून ओळखतो. ती लहानपणीच पांगळी झाली. आता ती मुलगी राहिली नसून बाई आहे. तिच्या शरीराची एकंदर स्थिती फारच कठीण झाली आहे. मी साधारण एक वर्षापूर्वी त्यांच्या घरी गेलो तेव्हा तिला पहिला इटका आल्यासारखे झाले. देवाच्या कृपेने लगेच तिच्या त्रासाचे स्वरूप माझ्या लक्षात आले. त्या मुलीचा त्रास काय आहे असे विचाराल तर मी त्याचे वर्णन पुढीलप्रमाणे करीन. ती बसलेल्या स्थितीत आहे— तिचे सर्व अवयव आखडले जाऊन एकमेकांना इतके घट्ट चिकटले आहेत की ती ते हालवू सुद्धा शकत नाही. याचे कारण तिच्या मज्जासंस्थेवर आलेला प्रचंड दाब किंवा ताण. परंतु खऱ्या अर्थाने बालपणात झालेल्या पक्षघाताव्यतिरिक्त तिच्या शरीरात दुसरा दुसरा काही त्रास नाही. ती साधारण सहा महिन्यांची असतांना तिला तो पक्षघाताचा विकार झाला. पुष्कळ वर्षापूर्वी आम्ही तिच्यासाठी प्रार्थना केली त्या क्षणापर्यंत ती एकसारखा आक्रोश करून ओरडत असे. परंतु आम्ही तिच्यासाठी प्रार्थना केली तेव्हापासून साधारण गेल्या एक वर्षापर्यंत ती आनंदी होती. आणि आता ती वयात येत आहे. म्हणजेच तिच्या जीवनात निसर्गनियमानुसार बदल होत आहे. त्याच्यामुळे ती भयंकर व अवघड अशा मानसिक स्थितीत आहे. वेदना इतक्या असह्य होत आहेत की तिला वटते आपण आता मरणार. आपण मुळीच जगणार नाही म्हणून ती जशा काय आयुष्यातील शेवटच्या घटका मोजित आहे—

अशा स्थितीत निरोगी धडधकत स्त्रियांना सुद्धा असह्य त्रास होत असतो. त्यासाठी कधी कधी त्यांना हर्मोन ची इंजेक्शने घ्यावी लागतात. वेळेप्रसंगी विविधित संस्थांत जाऊन विद्युत उपचार (shock treatments) वगैरे सर्व कांही त्या कालावधीत करून घ्यावे लागते.

मानवप्राण्यांच्या जीवनांत दोन बदल होत असतात. मुलाचा पुरुषामध्ये बदल होतो, ते एक स्थित्यंतर. आणि मुलीची अवस्था जाऊन स्त्रीची अवस्था प्राप्त होते हे स्थित्यंतर. हे बदल साधारणतः सोळाव्या-सतराव्या वर्षी होऊ लागतात. ह्या संक्रमण अवस्थेतील वयात सहानुभूती दाखवून त्यांना खूप समजावून घेण्याची गरज असते... माझी मुलगी रिबेका आता सध्या त्या वयोगटात आहे. तिच्यासाठी प्रार्थना करा. तसेच माझा मुलगा— बिली— हाही त्याच वयोगटात आहे. खरोखरच आपणा प्रत्येकाला— त्या उन्मत्त व नाजूक परिस्थितीतून जावे लागते,— त्यांना त्या विशिष्ट एक प्रकारच्या अडचणीच्या परिस्थितीला तोंड देऊन पार पडायचे असते, याची जाणीव ठेऊन आपण त्यांच्याशी सहानुभूतीने वागण्याचे अगत्य आहे.

आता एडिथ सात वर्षांच्या संक्रमणांतून पुढे जात आहे... प्रत्येक सात वर्षांनी आपले जीवन बदलत असते. म्हणून सात वर्षांचे सात कालखंड म्हणजे एकूणपन्नास वर्षे सरल्यानंतर जरा अवघड अवस्था होते. म्हणजे त्यावेळी बदलाची प्रक्रिया पूर्ण झालेली असते. त्यावेळी स्त्रियांना त्रास होतो. त्यावेळी पुरुषांची सहसा जरा विचित्र तऱ्हा असते. आणि म्हणून कधीकधी ते आपल्या बायकांना सोडून देतात. पण त्यानंतर स्त्रियांची सफळता संपलेली असते. आपणा सर्वांना ह्या चक्रातून जावे लागते. अशा प्रकारच्या स्थितीत व प्रसंगांत एकमेकांना समजून घेऊन आपण सहानुभूतीने वागलेच पाहिजे, हे ध्यानांत घेतले पाहिजे.

छोटी एडिथ अशा परिस्थितीत सापडली असून तिचे वजन बरेच घटले आहे. त्यामुळे ती उदास दिसते. आणि मला तुम्हाला एक सांगू द्या... तुम्हा सगळ्यांनाच जमले नाही तरी जितक्यांना शक्य आहे तितक्यांनी वेळत वेळ काढून एखाद्या रात्री तिकडे जावे... कारण तिचे आईवडील रात्रंदिवस तिच्याजवळ बसून असतात. तेव्हा आपल्या टॅबरनॅकलमधील कांही लोक व आपल्याशी निगडित असणाऱ्या दुसऱ्या टॅबरनॅकलमधील कांहीं लोकांनी मनावर घेऊन राईट कुटुंबाला अधून मधून भेट दिली व सहानुभूती दर्शवली तर त्यांना खरोखरच फार बरे वाटेल. अशी माझी खात्री आहे. तुम्ही फक्त तिथे जा, थोडा वेळ तिथे बसा आणि त्यांच्याशी बोला. त्यांच्याशी हस्तांदोलन करा. यापेक्षा जर तुम्हाला अधिक कांही करता आले नाही तर निदान सदृच्छा भेट तरी द्या. अशा गोष्टी आम्ही अगदी सहजगत्या विसरतो की नाही! आणि जेव्हा आमच्यावर अशी वेळ किंवा परिस्थिती येते आणि त्यावेळी कोणीतरी येऊन अशी सहानुभूती दाखवतो तेव्हा आपणांस त्याची किंमत कळते. त्यांच्याहि बाबतीत आपण असे वागायला नको का? आपल्यावरून जग ओळखा. आपल्या सहानुभूतीने राईट कुटुंबाला हायसे वाटेल अशी माझी खात्री आहे. ते अशा परिस्थितीत सापडले आहेत हे यापूर्वीच तुम्हाला कळले असते तर तुम्ही जरूर कांहीतरी केले असते हे मला माहीत आहे. याच कारणास्तव आज सकाळी मी आपणांस हे सांगत होतो—

आपण जाऊन राईट कुटुंबाची भेट घ्या व एडिथला उत्तेजन देण्याचा प्रयत्न करा. तू फार उदास दिसतेस असे तिला म्हणू नका. तू छान दिसतेस असे म्हणा. आम्ही सर्वांनीच धीर देऊन विश्वासांत तिला उचलून धरले तर ती बरी होईल. याच कारणासाठी आपण इथे आहोत. ती आपली बहीण आहे. आणि अशा परिस्थितीत आपण त्या लेकराला धीर व आधार दिला पाहिजे. मी संकटकालातून जात असतांना मला कोणीतरी धीर द्यावा, माझ्यासाठी प्रार्थना करावी अशी माझी इच्छा असते. आणि तुमच्या परिस्थितीत तुम्हाला तसे वाटणे साहजिक आहे.

शिवाय राईट कुटुंब हे ह्या सभाना येणारे व ह्या मंडळीचे सर्वांत जुने सदस्य आहेत. त्यांच्याप्रमाणेच माझ्या अंदाजानुसार ब्रदर रॉय स्लॉटर आणि सिस्टर रॉय स्लॉटर हेहि जुन्यांत जुने घटक आहेत. कांहीं क्षणांपूर्वीच मी त्यांना भेटलो. ते आंत येत असतांना मी माझ्या गाडीतून त्यांना हात हालवून माझ्या सदृच्छा दिल्या. आणि गाडी कोपण्यावरून वळवित असतांना मी मनाशीच विचार केला, “ह्या मंडळीच्या जीवनांत जे सुखदुःखाचे जे कितीतरी प्रसंग आले त्या सर्व प्रसंगी ब्रदर व सिस्टर स्लॉटर विश्वासू व प्रामाणिक राहिले आहेत. आणि अद्यापहि ते अडचणींना तोंड देत आहेत. धन्य त्या जोडप्याची!” त्यांच्यासारखेच राईट कुटुंब आहे... खरोखरच त्या लोकांची वाहवा केली पाहिजे, नाही का? आपल्याला ते आवडतात हे आपण कृतीने त्यांना दाखवू या.

आज माझ्याकडे फारच लांबलचक संदेश आहे. तो आरोपपत्र (Indictment) या विषयावर आहे. आणि मग आज रात्री प्रभुभोजन आणि पाय धुणे, हे विधी होणार आहेत, असे मी ऐकतो. त्यावेळी मंडळीचे पालक बोलतील आणि त्यांत सहभागी हौण्यासाठी आपण पुन्हा एकत्र येऊं या... त्यावेळी तुम्ही आसपास कुठे असाल तर अवश्य या. पाळकसाहेबांच्या संदेशाचा आस्वाद घ्या— नव्हे पाळकसाहेबांच्या द्वारे प्रभुकडून येणाऱ्या संदेशाच्या मेजवानीचा आनंद लुटा. त्यानंतर आज रात्री प्रभुभोजन व पाय धुणे हे विधी होतील; त्यांतही जो एक आगळा आनंद आहे त्याचे वाटेकरी व्हा. आज रात्री अगदी भरगच्च कार्यक्रम असणार. तुम्हाला इतरत्र कुठे जायचे नसेल व इतर कुठलेहि ठिकाण नसेल तर जरूर या.

ह्याप्रसंगी ब्र. डॉन रडल त्याचप्रमाणे आपले बंधु ब्रदर जॅक्सन् हेहि आलेले आहेत, त्यामुळे आम्हाला आनंद वाटतो. (हे बंधु आपल्याशी संलग्न असणाऱ्या भगिनी मंडळ्यांचे पाळक आहेत).

त्याचप्रमाणे इकडे ब्रदर जॅक पामर आहेत. ते जॉर्जिया प्रांतांतील एका मंडळीचे पाळक आहेत. ह्या सर्व लोकांचे आम्ही हार्दिक स्वागत करतो. कारण मी इथे येतो त्यावेळी जेव्हा इथे उपासनासभा होतात तेव्हा ते आम्हाला भेटायला येतात. याचा आम्हाला खरोखरच आनंद वाटतो.

आज सकाळी मला माझे सन्मित्र डॉ. ली वायल व त्यांची पत्नी हेही दिसतात. मी प्रथम सिस्टर वायल यांना ओळखले. आणि ब्रदर ली कोठे असावेत हे मी पहात होतो. मला त्यांचा कान पकडायचा आहे. संमेलनामध्ये जेव्हा जेव्हा मला काही अडचण भासे... तेव्हां मी दररोज त्यांची गाठ घेऊन त्यांचे साह्य घेत असे. मी म्हणत असे, “जर ब्रदर ली आले तर ते उपदेश देतील आणि मी फक्त आज्ञाऱ्यांसाठी प्रार्थना करीन.” पण छे! आम्ही सर्व प्रकारे त्यांचा शोध करून निराश होत. आता ते आयतेच सापडले आहेत म्हणून संधी मिळाली की माझ्यासमवेत त्यांचा सेवेसाठी उपयोग करून घ्यायचा आहे. कान पकडायला मिळणार. असो! खरोखरच आज सकाळी ब्रदर व सिस्टर वायले यांच्या उपस्थितीमुळे आम्हाला फारच आनंद वाटतो.

कदाचित आमच्या ओळखीचे आणखी बरेच लोक या ठिकाणी असतील पण आम्हाला त्याची कल्पना नाही. मला इथे एक बहीण दिसत आहे. मला वाटते त्या शिकागोहून आल्या आहेत. तसेच इथे आणखी एक टोळी दिसते. पण मी नक्की त्यांची नावे घेऊ शकत नाही. तरी कांही हरकत नाही. आपण कोटूनही आलेले असा. सर्व ठिकाणाहून आलेल्या आपणा सर्वांच्या उपस्थितीमुळे आम्हाला आनंद वाटतो.

या ठिकाणी मला कांही बंधुजन दिसतात तसेच आज सकाळी ज्यांना सेवेसाठी विधीवत वेगळे केले जाणार आहे असे दोन तरुण बंधू (निदान सेवेच्या दृष्टीने तरी त्यांना नवीन समजले पाहिजे) सुद्धा इथे आहेत. ते दोघेजण आपले गौरितर बंधू आहेत. ते न्यूयॉर्कवरून आले आहेत. ते ह्या सेवेसाठी लायक आहेत अशी मान्यता नुकतीच त्यांना फिलोडाल्फिया मंडळीकडून मिळाली आहे. ते ह्या मंडळीतून तिकडे गेले होते असे त्यांनी मान्य केले आहे. न्यूयॉर्कमध्ये देवांने त्यांची सेवा आशीर्वादित करावी म्हणून आम्ही आमचे हात त्यांच्यावर ठेवणार आहोत. त्या ठिकाणी आमच्या दोन तीन छोट्या मंडळ्या आहेत. मला वाटते ब्रदर मिलाने यांचा एक छोटा गट तिथे आहे. त्याबद्दल आम्हाला आनंद वाटतो— आणि आता आणखी दोघेजण तिकडे जात आहेत. ते त्या ठिकाणी लोकांच्याकरता उपासना सभा चालवतील. ही खरोखरच चांगली गोष्ट आहे. प्रभु आपणास भरपूर आशीर्वाद देवो.

मी आजूबाजूला नजर फेकीत असतांना मला कितीतरी ओळखीचे चेहेरे दिसतात. सर्वांच्याच नावांचा उल्लेख करणे अशक्य आहे. पण देवाला सर्व समजते हे मला माहित आहे.

आता पियानो वाजवणारी आपली बहीण किंवा कोणीतरी येऊन पियानोवर आपणासाठी पुढील अर्थाचे गीत वाजवले तर बरे होईल :

—वेदीवरच्या इंगळाने सदिष्ट्याच्या ओठाला स्पर्श करून त्याला शुद्ध केले त्यावेळेस अशी वाणी झाली,

“आम्हांसाठी कोण जाईल?”

तेव्हां तो (सदिष्टा) म्हणाला, “हा मी आहे, मला पाठीव!”—

आम्ही हात वर ठेऊन त्या पाळकांना विधीवत रीतीने वेगळे करीत असतांना आपण वरील अर्थाचे गीत गाऊ या... आता पवित्र शास्त्रानुसार पाळकांची दीक्षा ही डोक्यावर हात ठेऊन करायची

असते. हीच पद्धत शास्त्राला धरून आहे. मला वाटते, 'नंतरचा वर्षाव' (Latter Rain Brethren) म्हणून समजले जाणारे आपले बंधु किंवा बॅटलफोर्ड लोक यांचा याच ठिकाणी गोंधळ झालेला दिसतो. त्यांना वाटते हात वर ठेवण्याने आत्म्याच्या दानांचा वारसा दुसऱ्यांना बहाल केला जातो. हात वर ठेवण्याने आत्मिक दाने मिळतात यावर आमचा विश्वास नाही. संबंधित व्यक्तींच्या जीवनांत आम्ही अगोदरच जे पाहिलेले असते त्याला मान्यता (Sanction) देणे हा हात वर ठेवण्याचा उद्देश असतो. समजले ना? ही बाब "आमेन!" अशीच आहे. हो की नाही?

जेव्हा त्यांनी तिमथ्य आणि इतर बंधुजनांवर हात ठेवले तेव्हा त्या सेवकगणांत त्यांनी पवित्र आत्म्याचे दान पाहिले होते... मी तुला आठवण देतो की, देवाचे जे कृपादान माझे हात तुजवर ठेवल्याने तुझ्यामध्ये आहे ते प्रदीप्त कर. ते तुझी आज्ञी लोईस इजमध्ये होते." त्याने ते (दान) तिमथ्यामध्ये पाहिले होते. म्हणून त्याला मान्यता देण्यासाठी वडीलवगाने त्याच्यावर हात ठेवले. ज्या मनुष्याने आपल्या जीवनांत कांहीच दर्शवले नाही, अशी ही बाब नाही. समजले का? त्यांनी फक्त आशीर्वाद मागितले, आणि आपला सर्वांचा त्यावर विश्वास आहे. म्हणून आम्ही आध्यात्मिक दाने देत नाही. ज्यांच्यामध्ये अगोदरच अशी दाने आहेत ती आम्ही केवळ ओळखतो आणि त्यांना मान्यता दर्शवण्यासाठी आमचे हात त्यांच्यावर ठेवतो. देवाने त्याच्या लोकंकरता (पूर्वी) असे केले आहे असा आम्ही विश्वास धरतो.

आज सकाळी एकदम मागच्या बाकावर मी ब्रदर मॅक किन्ने (त्यांच्या नावाचा उच्चार मॅक किन्ने किंवा मॅक किन्नी असा कांहीतरा असेल.) ते मेथॉडिस्ट चर्चचे पाळक होते. ते एकदम मागे बसले होते. अलिकडेच त्यांची सुद्धा इथेच दीक्षा किंवा विधीवत मान्यता झाली. (मला वाटते अगदी ह्याच ठिकाणी त्यांची प्रतिष्ठापना झाली). ओहॅओ प्रांतात ब्रदर आणि सिस्टर डाऊच ह्यांच्या सहवासात राहून त्या ठिकाणच्या लहानशा मंडळीत त्यांनी सेवा करावी हा त्यामागचा हेतु. खरोखरच आपण एकत्र जमत असताना ह्या छोट्या मंडळ्यांची एकत्रितपणे उभारणी होत असल्याचे आपण पाहतो, ही किती अद्भुत गोष्ट आहे. पंथ (denomination) किंवा असले कुठलेच बंधन नाही. सर्व गौरव फक्त येशू ख्रिस्तालाच. खरे की नाही? (त्याच्यासह) आपण स्वर्गीय स्थानांत बसवलेले असे आहोत.

ठीक आहे, सिस्टर, कृपा करून आम्हाला सूर दिला तर... वेदीवरच्या इंगळांचा सदिष्ट्याच्या मुखाला स्पर्श झाला तेव्हा— ह्या गीताचे फक्त एकच कडवे आपण गाऊं या. चला ह्यावेळी आपण सर्वजण मिळून ते गाऊ या.

(गीताचे पहिले कडवे गाईले जात असताना त्याच्या अखेरीस ब्रदर ब्रॅनहॅम म्हणतात— आता ते दोषे बंधु पुढे येतील ते बंधु पुढे येतात— बाकीची मंडळी गातच असते... संपादक)

कृपाकरून इतर पाळक बंधु सुद्धा इकडे समोर आले तर बरे होईल. म्हणजे हात वर ठेवण्यासाठी... ह्या टॅबरनॅकलशी संबंधित असणाऱ्या मंडळ्यांच्या पाळकांनी पुढे यावे : ब्रदर खल् ब्रदर लँब आणि बाकीचे.

(हे प्रभू, तू बोल, आणि मी म्हणेन, "हा मी आहे मला पाठीव." बोल, हे प्रभू, तू बोल. अशा अर्थाच्या गीताचे शेवटचे शब्द गाऊन संपतात - संपादक)

ब्रदर ब्रॅनहॅम : बंधु, आपले नांव काय?

ब्रदर हंट : ऑरलँडो हंट.

ब्रदर ब्रॅनहॅम : न्यू यॉर्क शहरांतून आलेले ब्रदर ऑरलँडो हंट. बरोबर आहे ना बंधु...?

ब्रदर कोलमन : जोसेफ कोलमन.

ब्रदर ब्रॅनहॅम : जोसेफ कोलमन.

आतां बंधुनो, आपण कृपाकरून जरा मंडळीच्या बाजूने फिरून उभे राहावे. ब्रदर हंट आणि ब्रदर कोलमन ह्या दोघांना देवाचे पाचारण आहे. आणि आपण आत्ताच गीत गाईले आहे, “...पापांत आणि लज्जेत लाखोजण मरत आहेत.” ह्या दोघांनी ती दुःखःद आणि हृदयद्रावक वाणी ऐकली आहे. आणि आम्ही त्यांना याप्रमाणे सांगतो, “बंधुनो, त्यांच्या सुटकेसाठी त्वरा करा— त्वरा करा.” बरोबर? त्वरित उत्तर, “हे प्रभु, हा मी आहे!” आज सकाळी ते अगदी याचप्रमाणे उत्तर देत आहेत.

आम्ही या मंडळीचे बंधुजन या नात्याने, तसेच या ठिकाणी जमलेले हे प्रियजन, त्यांना मान्यता देण्यासाठी आपले हात त्यांच्यावर ठेवून येशू ख्रिस्ताचे साक्षीदार या नात्याने त्यांना सहभागितेचा उजवा हात देत आहोत. हे करित असतांना त्यांना आम्ही आपला पाठिबासुद्धा देत आहोत : सुवार्तेच्या सेवेत जे सन्माननीय व योग्य त्या सर्व बाबतींत आम्ही त्यांच्या पाठिशी उभे आहोत. स्वतःच्या गौरवासाठी देव ह्या मनुष्यांचा उपयोग करून घेवो अशा आमच्या त्यांच्यासाठी सतत प्रार्थना राहतील. न्यूयॉर्क शहरांत त्यांच्या सेवा प्रभावी व सफळ होवोत. देवराज्यात मोलवान पेंढ्या आणीत असतांना त्यांचे जीवन त्यांच्या सेवेने ओतोप्रात भरलेले असे होवो. त्यांना दीर्घ व समृद्धीचे जीवन प्राप्त होवो. प्रभु देव आपल्या सार्वकालिक समक्षतेचा आधार देऊन त्यांना आरोग्य व शक्ति देवो. आणि येशू ख्रिस्त त्यांना आपल्या अनंतकालिक घरांत स्वर्गीय विसाव्यासाठी बोलावीपर्यंत राखो.

आता मंडळीतील सर्वजण नतमस्तक होत असतांना आपण पाळ्कलोक आपले हात त्यांच्यावर ठेवण्यासाठी पुढे जाऊं या... (त्या दोन बंधुंवर हात ठेवण्यासाठी ब्रदर ब्रॅनहॅम मायक्रोफोनपासून बाजूला होतात... संपादक)

आमच्या स्वर्गीय पित्या, ह्या बंधुच्या धार्मिकते विषयी आम्हाला जे माहीत आहे ते जाणून आम्ही प्रभु येशू ख्रिस्ताच्या नावाने ह्या बंधुवर हात ठेवतो— त्याच्या जीवनांत सेवेसाठी तूं ह्याला जे पाचारण केले आहेस त्याबद्दल आम्ही तुझे आभार मानतो. प्रभु, तू ह्या भावाच्याद्वारे बोल, आत्मे जिंक आणि हे प्रभु, जे रोगाच्या बंधनांत आहेत त्यास ह्याच्याद्वारे मुक्ति दे. मानसिक, शारीरिक आणि आध्यात्मिक बंधनांत असलेल्यांना सोडव. प्रभु, ह्याला खरीखुरी सेवा दे. यासाठी की त्या सेवेच्या शेवटी मागील सर्व जीवनाकडे पाहून देवाच्या कृपेने मी प्रत्येक शत्रू काबीज केला, असे ह्याला म्हणता यावे. आम्ही हे येशू ख्रिस्त, आमचा प्रभु याच्या नावाने मागतो. आमेन!

ब्रदर कोलमन हे ख्रिस्ताचे सेवक आहेत असा ह्या मंडळीचा व येथे जमलेल्या समुदायाचा विश्वास आहे. हे जाणून हे प्रभु, त्यांच्या पाचारणास मान्यता देण्यासाठी साक्षीदार म्हणून आम्ही त्यांच्यावरहि आमचे हात ठेवतो. तू त्यांना आशीर्वाद द्यावास, त्यांना महान, सामर्थ्यशाली सेवा द्यावीस अशी आम्ही तुला विनंती करतो. यासाठी की, त्यांनी आपल्या प्रभुसाठी आत्मे जिंकवेत आणि बंधनांत असलेल्यांस मुक्त करावे. तसेच ज्या लोकांशी ह्यांचा निगडित संबंध आहे. त्यांच्या जीवनांत असणाऱ्या सैतानी शक्ति ह्यांनी मोडून काढाव्या. हे प्रभु, तूं ह्यांना सफळ जीवन दे...? आणि आपल्या सेवेच्या अखेरीस आल्यानंतर मागील सर्व जीवनयात्रेकडे पाहून येशू ख्रिस्ताच्या कृपेने देवाच्या गौरवासाठी मी शत्रूच्या सर्व बेड्या तोडू शकलो, असे यानाहि म्हणता यावे.

हे स्वर्गीय पित्या, ह्या मनुष्यांनी देवच्या हंगामात आदर्श जीवन जगून सेवा करावी, असे होऊ दे. आम्ही सर्वजण आमच्या थोर प्रभुच्या चरणाजवळ एकत्र येऊ तोपर्यंत तुझे आशीर्वाद त्यांच्यावर राहोत. आम्ही हे येशू ख्रिस्ताच्या नावाने मागतो. आमेन!

ब्रदर हंट, देव तुम्हाला आशीर्वाद देवो व तुमची सेवा फलद्रूप करो. (दुसऱ्या बंधूकडे वळून)
ब्रदर, देव तुम्हाला आशीर्वाद देवो, आणि तुमचीही सेवा फलद्रूप करो, पुन्हा एकदा देव तुम्हाला आशीर्वाद देवो, ही सदीच्छा.

वेदीवरच्या इंगळाने परमेश्वराने सदिष्ट्याच्या मुखास स्पर्श करून त्याला शुद्ध केले तेव्हा देवाची वाणी म्हणाली, “आम्हासाठी कोण जाईल?”

त्यावर तो म्हणाला, “हा मी आहे, मला पाठव.” (ह्या अर्थाच्या गीताची दौन कडवी ध्रुपदासह पुन्हा गाईली जातत.)

ह्या शेवटच्या दिवसांत परमेश्वराचे कार्य करण्यासाठी सेवक पाठवतांना साक्षीदार होण्याचे जे महान भाग्य आज सकाळी ह्या मंडळीला मिळत आहे त्याबद्दल आम्ही प्रभुचे मनापासून आभार मानतो. माझ्या बंधूनो, देवाची कृपा आपणाबरोबर असो. ज्या ठिकाणी अत्यंत गरज आहे त्या ठिकाणी येशू ख्रिस्ताच्या ह्या अद्भुत संपत्तीचे शुभवर्तमान गाजवण्यासाठी तो तुम्हाला परदेशांत आणि सर्व जगभर पाठवील अशी मला आशा आहे. आज जगाला याची फारच गरज आहे.

आता ह्या सर्व चांगल्या गोष्टींसाठी एवढे पुरे आहे. आज सकाळच्या भक्तीमध्ये आपल्याला थोड्या थोड्या अनेक बाबींचा समावेश करावा लागत आहे. आज आपण... मी ज्या विषयावर बोलणार आहे... कधी कधी मला वाटते ह्या भयंकर स्थितीशी माझा सामना होऊं नये.

आपणापैकी जे कोणी मागील रविवारी नव्हते— आणि ज्यांना ‘तिसरे निर्गमन’ (spoken Word Vol. 2, No. 21 - संपादक) हा संदेश ऐकायला मिळाला नाही. व ज्यांना ध्वनिफितीद्वारे तो संदेश ऐकायची इच्छा आहे, त्यांनी ध्वनिफिती (Tapes) मिळवाव्यात. तुम्हाला तो संदेश नक्कीच आवडेल असा माझा विश्वास आहे, त्या संदेशाचे शिर्षक आहे : तिसरे निर्गमन (The Third Exodus)

इकडे काय आहे बरे? या बाजूला एका आजारी मुलासारखे काहीतरी दिसते? अरे! एक छोट्टा पांगळा मुलगा. होय! देव त्याला आशीर्वादित करो...? ... ठीक आहे. असो! सभेच्या शेवटी आपण आज्ञांसाठी प्रार्थना करणारच आहोत. समजले ना? म्हणून आपण... आतां...

शक्य झाले तर ‘तिसरे निर्गमन’ हा संदेश तुम्ही मिळवावा, असे आम्ही आपणांस सुचवतो. तिसरे निर्गमन, तिसऱ्या वेळी प्रकाश, प्रभुच्या दूताने लोकांना बाहेर निघायला सांगितले. निर्गमनाच्या द्वारे आणखी एकदा पृथ्वीवर त्या प्रकाशाने स्वतःचे अस्तित्व दृश्य स्वरूपांत प्रकट केले आहे. समजले? मला हे फार विशेष वाटते. तिसरे निर्गमन.

मी कोट काढला तर चालेल का? आज सकाळी टॅब्लेटमध्ये फारच उकाडा होत आहे. तुमच्या हातातील पंख्यांनी जो कांही वारा तुम्ही घेत आहात, हेच आपले वातानुकूलित साहित्य. तुम्हाला तुमची स्वतःची शक्ति निर्माण करावी लागते. सर्व गोष्टींची तजवीज झाली की एक दिवशी या ठिकाणी वातानुकूलित यंत्रणा बसवायची आमची योजना आहे.

तिसरे निर्गमन हा संदेश एकायची तुमची इच्छा असेल तर आम्हाला आनंद वाटेल... आतापर्यंत आपण अनेक निर्गमने अनुभवली आहेत. परंतु देव अग्निस्तंभात आहे अशी फक्त तीनच निर्गमने निश्चितपणे आपण दाखवू शकतो. लोकांना बोलावण्यासाठी आणि वेगळे करण्यासाठी अग्निस्तंभ खाली आला आहे. आणि आता तो लोकांना वेगळे करित आहे.

पहिल्या निर्गमनाच्या वेळी तो अग्निस्तंभाच्याद्वारे त्यांच्यापुढे चालला आणि त्याने त्यांचे नेतृत्व केले, हे आम्ही पाहतो— त्यांच्यापुढे चालून त्याने लोकांना एका भूमिती आणले, ज्या ठिकाणी पुढे कांही काळाने तो त्यांच्यासमोर येशू ख्रिस्त या नावाच्या मनुष्याच्या रूपात प्रकट झाला. (तो देवापासून आला आणि देवाकडे गेला.) आणि त्यानंतर — त्याचा नाकार करण्यांत आला. तेव्हां लोक ज्या परिस्थितीत गुंतले होते त्या रीतीभातीच्या परिस्थितीतून तो लोकांना बाहेर बोलावण्यासाठी आला होता. पूर्वी ते इजिप्तमध्ये जसे अडकले होते तसेच ह्या ही वेळी अडकले होते. त्यांनी पापाचा आणि इजिप्तच्या लोकांचा त्याग केला— आणि देवाने त्यांना बाहेर बोलावले.

त्यानंतर दुसऱ्यांदा ते पुन्हा कैदेत केले— रोमी साम्राज्याच्या कैदेत. त्यावेळी ते खऱ्या प्रामाणिक भक्तिमार्गापासून दूर गेले आणि नियम-नियमावलीत (Creed) अडकले. तेव्हां देवाने आणखी एक निर्गमन (सुटका) पाठवले. ह्यावेळी मनुष्यांना चालवण्यासाठी तो मनुष्याच्या रूपात प्रकट झाला.

पहिल्या निर्गमनाच्या वेळी तो अग्निस्तंभ होता. नंतर त्यांना चालवण्यासाठी तो पृथ्वीवर कोकऱ्यांत आला... एक हजार वर्गांच्या काळांत हे प्रतीक किती सौंदर्यपूर्ण होईल. आता मंडळीला तो त्याकडे नेत आहे. तो जसा आहे तसे आपण त्याला पाहू. त्याच्या गौरवी शरीरासारखे शरीर आपल्याला प्राप्त होईल.

आणि आज तो सुवातेच्या द्वारे परावर्तीत होणाऱ्या प्रकाशाने चालवीत आहे. तोच प्रकाश, अग्निस्तंभ आपणामध्ये दृश्य स्वरूपात आहे... विज्ञानाने तो प्रकाश पाहिला आहे. मासिकांच्या द्वारे तो आज संपूर्ण जगभर आहे. हा तोच अग्निस्तंभ आहे हे विज्ञानाने आणि आध्यात्मिक बाबींने ओळखले आहे. त्याने नेहमी जी चिन्हे केली त्याच चिन्हांनी तो आजही आपले अस्तित्व सिद्ध करित आहे.

आणि हल्लीच्या दिवसात अनेक प्रकारचा धमवेडेपणा आणि इतर अशाच गोष्टी चालू आहेत. तरी या सर्वांत देव नेहमीच आपली स्वतःची ओळख पटवतो. आणि आज आपण हे पाहत आहोत. हे पृथ्वीवरचे आपले मंडपरूपी गृह, जे आजारांनी आणि पीडांनी ग्रस्त आहे, ते जुने अशक्त शरीर एक दिवस बदलून जाणार आहे, आणि त्याच्या स्वतःच्या गौरवी शरीरासारखे ते होणार आहे. हे समजून घेणे केवढे मोठे भाग्य आहे. त्यानंतर तो जसा आहे तसेच आपण त्याला पाहू आणि ज्या भूमिती जाण्यासाठी आज आपली निश्चिती झाली आहे तिथे आपण त्याच्याबरोबर राहू. हे विचार मनात असतांना असे वाटते की आपण सर्वांनी उभे राहून ते गीत म्हणावे— वचनदत्त भूमीकडे मी जाणारच (I am bound for the promised Land) ते कदाचित् बाहिस्म्याच्या भक्तिप्रसंगी गाणारहि असतील कारण बाप्तिस्म्याच्या वेळी गाण्याचे आपले ते आवडते गीत आहे.

आता येथे जमलेल्या तुम्हा बंधूंना आणि ज्या ज्या देशांत ह्या ध्वनिफिती (टेप्स) जातील (म्हणजे सर्व जगांत) तेथील बंधूंना मला हे सांगायचे आहे की, हे संदेश कोणाहि एका विशिष्ट व्यक्तिला उद्देशून दिलेले नाहीत. आणखी एक गोष्ट मला सांगू द्याकी, आम्ही कोणीतरी एक विक्षिप्त टोळी किंवा धमवेडे लोक असून वेगळे होण्यासाठी एकत्र झालो आहोत, असे लोकांनी आमच्यासंबंधी मत बनवू नये. आमच्याजवळ कांही विश्वास नाही, किंवा आम्ही कोणाविरुद्ध जाऊन वेगळे होत

आहोत, किंवा देवाविरुद्ध, अगर चर्चविरुद्ध गट करीत आहोत अशातलाहि भाग नव्हे. आम्ही चर्चला अनुकूल आहोत. परंतु आज जे आम्ही विभक्त झालो आहोत त्याचे कारण काय हे पवित्र आत्म्याने व त्याच्या साहाय्याने दर्शवण्याचा आम्ही फक्त प्रयत्न करीत आहोत. विभक्ती-करणाने आमचा विश्वास नाही. सर्व मंडळ्यांनी एकत्र सहभागिता घेणे हे चांगले आहे असा आमचा विश्वास आहे. त्यांनी विभक्त होऊ नये. मेथॉडिस्टांनी आपला गट वेगळा करू नये, बॅप्टिस्टांनी आपला वेगळाच संसार थापू नये. तसेच एकत्ववाद्यांनी आणि त्रैक्यमतवाद्यांनी आणि आपण जे सर्व पाहतो ते सर्व विभक्त झाले आहेत. ह्या सर्वांनी एका महान शरीरात येशू ख्रिस्ताच्या शरीरातील एक समुदाय असे राहून त्याच्या गौरवी आगमनाची वाट पाहत असावे, असा आमचा विश्वास आहे. त्यांच्यांत मुळीच फूट नसावी.

आणि अशी फूट कशामुळे होते, आपण एकत्र नाहीत याला निश्चितपणे काहीतरी मूलभूत कारण असलेच पाहिजे, आणि त्या कारणाने अभ्यास करीत असताना मला जाणीव झाली की, आपल्यातील फारकतीचे कारण म्हणजे आपल्या 'चामडीचा रंग नाही, कारण पिवळे, काळे, गव्हाळी आणि श्वेतवर्णीय हे सर्व वेगवेगळ्या संघटनांत विभक्त आहेत. तसेच आपण जे अन्न खातो ते आपल्या वेगळीकरणाचे कारण नाही. आपण सर्वजण सारखेच अन्न खातो. आपण एकाच प्रकारचे कपडे घालतो. वगैरे वगैरे. परंतु मूलतः याच्या मुळाशी काय आहे हे मला समजते : शुभवर्तमानाच्या शिकवणीच्या धोपट मार्गावरून मनुष्य आडमार्गाला गेला आहे. (आणि तेच ह्या गोष्टीला कारणीभूत आहे) प्रत्येक मनुष्य... आणि बरोबर कोणते आणि चूक कोणते हे दाखवण्याचा एकादा मार्ग निश्चितपणे असलाच पाहिजे. आणि नीट करण्याचा किंवा नीट होण्याचा केवळ एकच मार्ग आहे. म्हणजे तुम्ही वचनाला कुठल्याच अर्थाची जोड घालू नये किंवा भर घालू नये. तर ते जसे आहे तसेच वाचा. आणि त्याचप्रमाणे विश्वास ठेवा. प्रत्येक मनुष्य आपलाच — स्वतःचा अर्थ लावायला पाहतो. त्यामुळे मूळच्या अर्थापेक्षा वेगळाच अर्थ निघतो.

असे करता करता आपण जी मूळची संघटना कॅथॉलिक चर्च तिच्याकडे येतो— देव त्याच्या मंडळीत आहे असा त्यांचा (कॅथॉलिक चर्चचा) विश्वास आहे. आणि वचनाचा आणि मंडळीचा अर्थाअर्थी काहीच संबंध नाही. आणि देव मात्र त्याच्या मंडळीत आहे. आम्ही प्रॅटिस्टंट लोक प्रकटकरण अध्याय १७ मध्ये आम्ही पाहतो की त्या सर्वांचा (प्रॅटिस्टंट लोकांचा) त्या ठिकाणी ढांग दिसतो. ते सर्व त्या ठिकाणी खच्चून भरले आहेत. आणि कॅथॉलिक चर्च ही सर्व संघटनांची माता होती. आणि आम्ही पाहता

चला कळवंतीणीच्या मुघी (harlots) असे म्हटले आहे. कळवंतीण ही कळवंतीणींची आई आहे असे म्हटले आहे. आणि हे लोकांना लागू आहे. कळवंतीण म्हणजे कुप्रसिद्ध स्त्री, जी आपल्या विवाहातील वचनांशी विश्वासू व एकनिष्ठ राहत नाही. आणि आम्ही सर्वजण ख्रिस्ताची वधू असल्याचा दावा करतो. आणि तरी ते किती असत्य आहे. हे असत्य किंवा अविश्वासूपणा कशामुळे येतो? आपल्या वधूने पाळावी अशी जी शिस्त देवाने घालून दिली आहे, ती शिस्त म्हणजे पवित्र शास्त्र. त्या शिस्तीच्या विरोधात जगण्याने असत्यता किंवा अविश्वासूपणा निर्माण होतो (हे माझे स्वतःचे मत आहे) आणि ते (पवित्र शास्त्र) देवाचे बिनचूक (infallible) वचन आहे असा माझा विश्वास आहे. आणि म्हणून आपणास असे आढळते की संघटना करण्यासाठी प्रॅटिस्टंट चर्च पवित्र शास्त्रापासून सुद्धा विभक्त होते. कारण काय तर आपली संघटना बनवणे.

प्रतिष्ठापना किंवा विधिवत मान्यता प्राप्त झालेले पाळक ह्या गोष्टींना धरून राहतील यासाठी की... होय, ते माझ्या अभ्यासाच्या खोलीत येतात. तसेच वेगवेगळ्या खोल्यांमधून शेंकडेजण येऊन मला भेटतात ते मला सांगतात, "तुम्ही लोकांना ही आव्हाने देता. त्यांच्या विरोधात कोणीही उठणार नाही. कारण ते सत्य आहे हे त्यांना माहित आहे."

त्यावर मी विचारतो, “कां”, “तुम्ही का तसे करीत नाही?”

“हे पाहा, जर मी तसे केले तर, पोटासाठी मला शिक्षा मागावी लागेल, मला कोणीच... मला सेवा करायची आहे. मला प्रभुकडे जायलाच पाहिजे. तसेच मला लोकांशीही संबंध ठेवला पाहिजे नाहीतर मला कांहीच पाठिंबा मिळणार नाही.”

ख्रिस्त आपला एकमेव पाठिंबा आहे, याची तुम्हाला जाणीव होते का, पवित्र शास्त्र हा आपला पाठिंबा आहे. समजले ना? परंतु...? तेव्हां ह्या सर्वांकडून असे दिसते की प्रॅटिस्टंट चर्च आणि कॅथॉलिक चर्च अगदी तंतोतंत सारखेच आहे.

“कॅथॉलिक चर्चला कांहीच चिंता वाटत नाही...” आता पवित्र शास्त्र काय म्हणते याविषयी ते कांहीच चिंता करीत नाहीत असे मला उद्धटपणे म्हणायचे नाही. ते पवित्र शास्त्रावर विश्वास ठेवतात, पण (?) त्यांच्याकडे... प्रेगितीय पदाचा परंपरेने वारसदार... कॅथॉलिक चर्च हे प्रेगितीय वारसदारांच्या परंपरेवर आधारलेले आहे. म्हणजेच पोपांची परंपरा. ते फेजाला पहिला पोप मानतात आणि त्यानंतर आतापर्यंतचे इतर सर्व पोप. आता त्यांचा तसा विश्वास आहे. ते खरोखरच तसा विश्वास धरतात व जोरदारपणे त्याचे प्रतिपादन करतात.

आणि प्रॅटिस्टंट (समजले?), ते एकत्र जमतात आणि ज्याप्रमाणे नायसिया, रोम येथे त्यांनी संघटना बनवली अगदी तशाच प्रकारे एकत्र येऊन ते संघटना बनवतात. कॅथॉलिक चर्चची संघटना नायसिया धर्मपरिषदेच्या वेळी झाली—आणि त्या दोन्हीही संघटना सारख्याच आहेत असे आपणांस आढळते. दोन्हीही सारख्याच संघटना बनवण्यासाठी ते देवाचे वचन सोडून देतात. हो की नाही? आणि मग जेव्हां अनेक महान सत्यांचा विचार पुढे येतो, तेव्हां आज ते विचित्र वाटते, त्यांना हे सर्व नवखे वाटते, कारण आतापर्यंत त्यांना फक्त संस्काराद्वारे शिकवण्यात आले. आमच्याकडे संस्कार (Ritual) नाही पण पवित्र शास्त्र आहे. देवाच्या पवित्र वचनाशिवाय आमच्याकडे कांही नाही, आणि आम्ही देवाच्या वचनावरच खंबीरपणे उभे आहोत.

आणि आज, थोडक्यात मला देवाच्या पवित्र, मंगल वचनातून एक शास्त्रभाग वाचून दाखवायचा आहे. तो शास्त्रभाग लुकाचे शुभवर्तमान याच्या २३ व्या अध्यायातला आहे. मला जे काही सांगायचे आहे त्याचा आधार किंवा सुरुवात म्हणून— किंवा माझा मूळचा विचार ज्यावर आधारित आहे त्यासाठी मी तो शास्त्रभाग निवडला आहे. आतां तुम्ही लुकाच्या २३ व्या अध्यायाकडे वळत आहात. त्यातून मी एक वचन वाचणार आहे. आज सकाळी संदेशाचा पाया म्हणून मला तेवढ्याच वचनाची गरज आहे. अध्याय २३ वा वचन ३३ वे.

नंतर ते कंवटी म्हटलेल्या जागी आले, तेव्हां तेथे त्यांनी त्याला व त्या अपराध्यांस, एकाला त्याच्या उजवीकडे व एकाला डावीकडे, असे वधस्तंभावर खिळिले.

आता मी जे कांही सांगणार आहे त्याला आधार म्हणून वाचलेल्या वचनातून मी चार शब्द घेणार आहे :

तेथे त्यांनी त्याला वधस्तंभावर खिळिले (there they crucified him) चार शब्द. आणि माझ्या विषयाचे शीर्षक आहे... आजच्या काळातील पंथीय मंडळ्या आणि अनेक स्वतंत्र मंडळ्या या दिवसांत येशू ख्रिस्ताला नव्याने वधस्तंभावर खिळित असल्या कारणाने मी त्यांच्यावर दोष-आरोप करून— मी त्यांच्यावर आरोपपत्र ठेवणार आहे.

आज सकाळी त्या विषयाचे शिर्षक आहे— आरोपपत्र (The Indictment). हे करीत असताना या ठिकाणी न्यायालय आहे अशा स्वरूपात मला त्याचा उपयोग करण्याची इच्छा आहे. न्यायालय किंवा कोर्ट— ज्या ठिकाणी... नाहीतरी पुलपिट किंवा चर्च हे न्यायालयच आहे. पवित्र शास्त्रांत म्हटले आहे, हे न्यायासन आहे... आणि ह्या न्यायाला प्रभुच्या घरापासून सुरवाती झाली पाहिजे. आणि हे सिंहासनामारखे आहे. आणि ज्युरी किंवा पंच आणि साक्षीदार वगैरे सर्व त्यामध्ये येतात.

आज माझा साक्षीदार म्हणून माझ्याकडे देवाचे वचन आहे. आणि माझे आरोपपत्र हे आजच्या काळातील मंडळ्याविरुद्ध आहे. आता यात मी पाण्याचा समावेश करीत नाही. हे मी फक्त मंडळीशी बोलत आहे. आणि आता हे ध्वनिमुद्रित फितीवर (Tapes) जाणार आहे, तसेच मी हे शक्य तितक्या लवकर संपवणार आहे.

येथे ख्रिस्ताला दुसऱ्यांदा वधस्तंभावर खिळवल्यामुळे मी ह्या पिढीवर दोषारोप ठेवतो! (I indict this generation for the second crucifixion of Jesus Christ!)

आणि आपण ज्या युगांत जगत आहोत त्या युगांत हे आरोपपत्र ठेवण्यासाठी मला हे पुराव्यानिशी सिद्ध करावे लागेल. जर मी आरोपपत्र ठेवीत आहे तर त्यासाठी गुन्हेगाराने केलेल्या गुन्ह्याचा मला पुरावा दाखवावा लागेल. मला त्यांच्यावर आरोप ठेवायचा आहे आणि तो आरोप मला पुराव्यानिशी सिद्ध करायचा आहे. यासाठी की मी जे काही म्हणत आहे ते मुख्य न्यायाधिशसमोर सादर केले जाईल. आणि त्यावेळी आरोपपत्र ठेवण्यासाठी मी वकिलाची भूमिका पार पाडू इच्छितो.

देवाच्या वचनाच्या साक्षीने मी ह्या पिढीवर ख्रिस्ताला वधस्तंभी खिळण्याचा आरोप करतो. ज्यांनी त्याला पहिल्यांदा वधस्तंभावर खिळण्याची कृती केली त्यांच्यात जी वृत्ती होती तीच वृत्ती आजही लोकांमध्ये आहे आणि त्यांनी केली तशीच कार्यवाही आजचे लोकहि करीत आहेत. हे मला दाखवलेच पाहिजे आणि ते मी दाखवणारच आहे. जर वधस्तंभी खिळणे (crucifixion) आहे, आणि त्यांनी वधस्तंभी खिळले आहे तर मला ते सिद्ध करून दाखवणे क्रमप्राप्त आहे. मला लोकांना हे दाखवले पाहिजे की— त्यावेळी त्यांनी शारीरिक रीतीने किंवा प्रत्यक्षात जे केले त्याच वृत्तीने आज आध्यात्मिक रीतीने तीच कृती केली जात आहे त्यांनी प्रत्यक्षात (Physically) देवाचा पुत्र, येशू ख्रिस्त याला वधस्तंभावर खिळले.

आतां त्याच वचनाद्वारे आणि — त्याच पवित्र आत्म्याद्वारे, (तेच वचन) मी मंडळ्यांना त्यांचे स्थान दाखवू इच्छितो : आज मंडळ्या अगदी त्याच गोष्टी करीत आहेत; आणि पवित्र शास्त्रांत सांगितले आहे की, ते असे करतील. आणि आपण जगत आहोत त्या दिवसांत हे घडत आहे, हे मला सिद्ध करायचे आहे.

गेल्या कांही वर्षांपूर्वी हे होऊ शकले नसते. पन्नास वर्षांपूर्वी असे होऊ शकले नसते, असे मी म्हणतो. परंतु आज हे अगदी वेळेवर घडत आहे. तसेच साधारण दहा वर्षांपूर्वी कदाचित हे होऊ शकले नसते. पण आज हे होऊ शकते. कारण वेळ निघून गेली आहे. आपण काळाच्या शेवटी आहोत. आणि आपण ही भूमी ओलांडून दुसऱ्या भूमिती जाण्याच्या अगदी नजीक आहोत, असा त्याचा सेवक या नात्यानें माझा विश्वास आहे.

म्हणून, ह्या राष्ट्राची पश्चात्ताप करण्याची वेळ निघून गेली आहे. हे राष्ट्र पश्चात्ताप करू शकत

नाही अशी माझी विश्वासधारणा आहे. त्याने (या राष्ट्राने) कृपा आणि न्याय या दोहोंमधील रेषा ओलांडली आहे असे मला वाटते. पाखंड्यांमध्ये (तराजूमध्ये) ते खालीवर होत आहे असे मला वाटते.

“ब्रदर ब्रॅनहॅम, तुम्ही आपला दावा सुरू करण्यापूर्वी, तुम्ही तो कसा काय सिद्ध करणार?” येणेप्रमाणे : देवाने ज्या पापांमुळे महापूर पूर्वकालीन जगाचा नाश केला त्याच प्रकारच्या पापांमुळे आम्ही दोषी आहोत. ज्या पापांमुळे सदेम आणि गमोरा यांचा नाश करण्यात आला अगदी त्याच प्रकारच्या पापांमुळे आम्ही दोषी आहोत. आणि आता... आमच्यासमोर त्याच प्रकारचा आध्यात्मिक पुरावा आहे, अगदी त्यासारखाच आध्यात्मिक पुरावा (Spiritual Evidence) त्याने त्या पिढ्यांवर देवाची कृपा आणली, हे जगजाहीर आहे. आणि त्या कृपेचा धक्कार करणाऱ्यांवर न्याय आणला. म्हणून त्या दिवसांत ज्या कृपेचा धक्कार करण्यात आला तसा जर आज त्याच कृपेचा अन्वेष किंवा धक्कार केला आणि देवाने न्याय न करता त्यांना तसेच सोडले तर देव अन्यायी ठरेल.

माझे मित्र जॅक मूर यांनी एकदा म्हटल्याप्रमाणे, “जर हे राष्ट्र देवाकडची शिक्षा मिळाल्यावाचून सुटले तर मग सदेम आणि गमोरा यांना पुन्हा उठवून अग्निने त्यांचा नाश केल्याबद्दल देवाला त्यांची क्षमा मागणे भाग पडेल.”

आध्यात्मिक रीतीने ते आज अगदी त्याच गोष्टी करीत आहेत, हे आपणांस माहीत आहे, कारण शारीरिक रीतीने प्रभुला वधस्तंभावर खिळून मारण्यात त्यांचा जो उद्देश व जी पद्धत होती, अगदी त्याच उद्देशाने व पद्धतीने आजचे लोक आध्यात्मिक दृष्ट्या वागत आहेत. कारण हे ते द्वेषामुळे, आध्यात्मिक अंधत्वामुळे (त्यांची पाहाण्याची इच्छा नाही) करीत आहेत. ते ऐकण्यास तयार नाहीत. ह्या पृथ्वीवरील प्रवासांत असतांना येशू म्हणाला, “यशयानें तुमच्याबद्दल यथायोग्य संदेश दिला; तुम्हाला डोळे असून दिसू शकत नाही, तुम्हाला कान असून तुम्ही ऐकू शकत नाही.” पाहिलंत?

तेच कारण, तोच हेतु, आणि तीच विचारसरणी. ते नव्याने येशू ख्रिस्ताचा वधस्तंभ पुन्हा आणीत आहेत. (लवकरच आपण ते पाहणार आहोत) त्या काळांत त्यांनी ज्या कारणामुळे ती कृती केली अगदी तीच कारणे. त्यांना त्याविषुद्ध काहीच आढळत नाही. त्याला आव्हान करण्याचा प्रयत्न करण्याची त्यांची हिंमत नाही. आणि त्यासाठी खास पुरावा उपलब्ध आहे हे त्यांना माहीत आहे. तसेच पवित्र शास्त्राहे तेच म्हणते, हे त्यांना माहीत आहे. ते फक्त एकच गोष्ट करू शकतात— ती म्हणजे त्याची निंदा करणे. हे एकदम बरोबर आहे. म्हणून... आणि हे सर्व, तीच कारणे...

आतां ह्या आधारवर मी ह्या पिढीला येशू ख्रिस्ताला वधस्तंभावर खिळल्याचे जाहीरपणे सांगून ते दोषी आहेत असे प्रतिपादन करतो. लोकांना जीवन द्यायची ज्याची इच्छा होती त्या जीवनाच्या अधिकाऱ्याला पंथांच्या (संप्रदायांच्या) घाणेरड्या, दुष्ट, स्वार्थी हातांनी वधस्तंभावर खिळले.

तुम्ही म्हणाल, “त्याच व्यक्तिला?”

“प्रारंभी शब्द होता... आणि शब्द देव होता. आणि शब्द देही झाला,” आणि स्वतःचे प्रकटीकरण केले. शब्द देहात प्रकट झाला. आणि त्यांनी त्या देहाला दोषी ठरवले व मारून टाकले; कारण शब्दाचे प्रकटीकरण झाले होते. इब्री. १३ : ८ मध्ये म्हटले आहे, “येशू ख्रिस्त काल, आज आणि युगानुयुग सारखाच आहे.” तो तोच शब्द आहे. समजले का? आणि अगदी त्याच कारणामुळे ते शब्दाला वधस्तंभावर खिळण्याचा प्रयत्न करीत आहेत.

आता मी माझ्या प्रतिक्रिकडे वळतो. ज्या विषयावर मला बोलायचे आहे त्याचे विश्लेषण करण्याकडे वळतो : तेथे... चार शब्द. त्यांतील 'तेथे' या शब्दाचे स्पष्टीकरण करं या. तेथे', म्हणजे यरुशलेमांत जगांतील हे सर्वांत जास्त पवित्र शहर; त्या ठिकाणी म्हणजे जगातील अति पवित्र शहरांत. तेथे 'त्यांनी'— जगांतील सर्वांत अधिक धार्मिक लोक. त्यांनी धार्मिक सणाच्या दिवसांत— वल्हंडण सणाच्या दिवसात. तेथे, धार्मिकदृष्ट्या सर्वांत पवित्र ठिकाण, अति पवित्र शहर,— सर्व संघटनांमध्ये अति थोर, त्या सर्वचि मस्तक. तेथे त्यांनी, संपूर्ण जगात सर्वांत धार्मिक लोक. सर्व जगातून त्या ठिकाणी एकत्र जमले होते. त्यांनी त्याला वधस्तंभावर खिळिले' सर्व मरण प्रकारांत सर्वांत अधिक लाजिरवाणा असू शकणारा मृत्यू— ह्या मरण प्रकारांत त्या व्यक्तीला विवस्त्र करून मारीत असत. त्याचे सर्व कपडे काढून घेतले जात. त्याने— त्याने लज्जा तुच्छ मानिली. त्यांनी... वधस्तंभावर मरणाऱ्याच्या शरीराभोवती विधी गुंडाळली जाई, परंतु त्यांनी त्याची वस्त्रे काढून घेतली. सर्वांत अधिक लाजिरवाणा... तेथे (सर्वांत पवित्र शहरात) त्यांनी (सर्वांत अधिक भक्तिमान लोकांनी) त्याला (सर्वांत मोलवान व्यक्तिला) वधस्तंभावर खिळिले (सर्वांत अधिक लाजिरवाणी मृत्यूची शिक्षा दिली.).

ह्या पिढीला दोषी ठरवण्यासाठी आणखी काय पाहिजे! तेथे, सर्वांत अधिक भक्तिमान संघटना, सर्वांत मोठमोठ्या मंडळ्या एका ठिकाणी जमल्या होत्या, त्यांनी, सर्व वंशांमध्ये सर्वांत अधिक धार्मिक किंवा भक्तिमान लोकांनी— जे लोक देवाची खरी भक्ति करणारे समजले जात... ते त्यांच्या सर्वांत मोठ्या सणासाठी, शुद्धिकरणासाठी जमले होते— वल्हंडण सण, जेव्हा त्यांना दास्यगृहातून स्वातंत्र्यांत आणले होते. आणि त्या ठिकाणी त्यावेळी, त्यांनी म्हणजे सर्वांत अधिक भक्तिमान लोकांनी त्यावेळी, सर्वश्रेष्ठ सणाच्या वेळी, सर्वश्रेष्ठ धार्मिक स्थळी जीवनाच्या अधिकाऱ्यावर सर्वांत अधिक लाजिरवाणी असू शकणारी गोष्ट गुदरवली : त्याची वस्त्रे काढून घेतली आणि त्याला झाडावर टांगिले, कारण "...तो शापित आहे..." ज्या नियमशास्त्राद्वारे ते भक्ति करीत असत त्यांत म्हटले आहे, "... जो कोणी झाडावर टांगलेला आहे तो शापित आहे." आणि त्याला आपल्याकरता शाप असे करण्यांत आले. त्याची वस्त्रे काढून त्याला मार देऊन, खुद्द स्वर्गाच्या देवाची त्यांनी थट्टा केली. त्याची वस्त्रे त्याजपासून काढून घेऊन त्याला वधस्तंभावर खिळिले..., तेथे त्यांनी त्याला रोमी लोकांची देहान्त शिक्षा दिली.

आज बंदुकीने गोळ्या घालून मारणे हा सर्वांत जास्त लज्जास्पद मृत्यू होणार नाही. किंवा गाडी अंगावर घालून मारणे हा आज सर्वांत लज्जास्पद मृत्यू ठरणार नाही— तसेच पाण्यांत बुडवून मारणे किंवा अग्निने जाळून मारणे, हा आज सर्वांत लज्जास्पद मृत्यू होणार नाही. तर एखाद्याला जाहीर रीतीने देहान्ताची शिक्षा देणे हा आज सर्वांत जास्त लज्जास्पद मृत्यू आहे. त्यावेळी सर्व जग तुमचा धक्कार करून तुम्हाला दोषी म्हणते. आणि हा मनुष्य निष्पापी असतांना सर्व जग त्याच्यावर हात ठेऊन त्याच्यावर दोगारोप करते. आणि तो मित्रांच्या नव्हे, स्वतःच्या नव्हे तर शत्रूंच्या कायद्याखाली मरण पावला. शत्रूंची वधस्तंभी देण्याची जी शिक्षा होती ती त्याला दिली. तो जीवनाचा अधिकारी होता. आतापर्यंत जीव जगलेल्या सर्व मानवांत किंवा येथून पुढे जगल्या जाणाऱ्या मनुष्य जीवनांत सर्वांत मोलवान अशी ती व्यक्ती होती. येशू ख्रिस्त— त्याला, म्हणजे सर्वांत मोलवान व्यक्तीला (वधस्तंभावर दिले). आता ह्या देखाव्याभोवती आम्ही रचना करीत असतांना हे सर्व लक्षात ठेवा.

कल्पना करा, यरूशलेमासारख्या शहरांत, ज्या ठिकाणी २,५०० वर्डोपर्यंत किंवा त्याहून अधिक काळ, हे लोक— किंवा शेकडों वर्षे... कदाचित मी हे थोडेसे वाढवून म्हणत असेल. कदाचित आठशे किंवा नऊशे वर्षे याप्रमाणे काहीतरी कावधी असेल. नक्की किती हे मला माहीत नाही— म्हणजे शलमोनाने मंदिर बांधले तेव्हापासून किती अंतर हे मला माहीत नाही. सुमारे आठशे वर्षे असावीत अशी माझी कल्पना आहे. आणि ते येणाऱ्या मशिहाची वाट पाहत होते. त्या ठिकाणी ते वल्हंडण

सणाच्या भक्तीसाठी जमले होते. आता त्याच्यावर जरा विचार करा : सर्व परंशचे, सद्गुण्यांचे आणि तुमचे जे काही पंथ असतील त्यांचे प्रमुख यांचा फार भव्य मेळावा देवाची भक्ति करण्याकरता जमला होता. यरूशलेम; परमेश्वराचे मंदिर, सर्वांत पवित्र ठिकाण. आणि प्रभूच्या लोकांनी खुद्द प्रभुला घेतले आणि देहान्ताच्या शिक्षेने वधस्तंभावर खिळिले अशा प्रकारची घटना.

आता ते चार शब्द : तेथे त्यांनी त्याला वधस्तंभावर खिळिले. तुम्ही अद्याप पवित्र शास्त्र दाखवता. फक्त चार शब्द, परंतु पवित्र शास्त्रच त्यातील सत्य संक्षिप्त स्वरूपांत विदित करिते. आता मी जे सांगत आहे त्याचे स्पष्टीकरण करण्यासाठी मला बराच वेळसा घ्यावा लागतो. परंतु पवित्र शास्त्राला कशाचे स्पष्टीकरण करावे लागत नाही. ते सर्वच सत्य आहे. म्हणून पवित्र शास्त्राला कशाचे स्पष्टीकरण करण्याची आवश्यकता नाही. त्याला स्पष्टीकरणाची गरज नाही, कारण ते सर्वच सत्य आहे.

सत्याची महान सांखळी असणारे हे चार शब्द पहा. मी त्यांचे स्पष्टीकरण करण्याचा प्रयत्न करणार आहे. आणि त्याचे सविस्तरपणे स्पष्टीकरण करण्याचा प्रयत्न करणे म्हणजे एक ग्रंथालयच होईल. त्या चार शब्दांचे स्पष्टीकरण कसे करावे हे मला समजत नाही. परंतु ज्याने ते लिहिले भाग पाडले त्याच्या साहाय्याने आपण त्या चार शब्दांचे स्पष्टीकरण लोकांना समजेल अशा रीतीने करण्याचा प्रयत्न करू या.

आता आपल्यासमोर काय आहे? आपल्यासमोर येशू ख्रिस्ताला पहिल्यांदा वधस्तंभावर खिळल्याचा देखावा आहे. सर्वांत पवित्र ठिकाणी, सर्वांत भक्तिमान लोकांनी, सर्वांत मोलवान व्यक्तीला दिलेला सर्वांत लाजिरवाणा मृत्यू. अरेरे, हे सर्व किती परस्पर विरोधी आहे! अरेरे, किती हे निलज्जपणाचे! (काळीमा फासणारे!)

आपण पहिल्या शब्दाकडे वळू या : तेथे— आरोपपत्र ठेवण्यापूर्वी आपण थोडा वेळ या शब्दावर विचार करू या. ते काय करित होते याचे विश्लेषण करू, आणि मग मी ठेवीत असलेले आरोपपत्र बरोबर आहे की नाही हे आपण पाहू. तेथे, यरूशलेम, सर्वांत पवित्र, मंदिराचे ठिकाण. कारण त्या ठिकाणी मंदिर होते; तिथे मंदिर असल्याकारणाने ते सर्वांत अधिक पवित्र ठिकाण होते. सर्व जगांतून यहूदी लोक तिथे जमले होते. मंदिर हे त्यांचे एकत्र येऊन भक्ति करण्याचे ठिकाण होते. भक्तिचे सर्वांत श्रेष्ठ ठिकाण कोणते असेल तर ते यरूशलेम. तिथे मंदिर होते. “सर्व मनुष्यांनी यरूशलेम येथे भक्ति करावी, असे लिहिले आहे.” ठीक आहे. कारण ते भक्तीचे केंद्र आहे.

आणि आज ते काय म्हणतात ते तुम्ही ऐकता... त्यांच्यापैकी एकाला असे म्हणायचे आहे. ते म्हणतात, “अहो, आम्ही या मोठमोठ्या मेळ्यांना येतो,” हे पंथांचे लोक असे मेळे भरवतात. आणि मग— आम्ही व्हॅटिकन शहरांत उद्घाटन करणार आहोत, पोपचे हे पंथ वगैरे वगैरे. ते सर्व म्हणतात, “आपण सर्वांनी मेथाडिस्ट लोकांच्या कॅंपच्या ठिकाणी जावे, किंवा बायबल बॅप्टिस्ट कन्व्हेंशनला जावे.” किंवा “आपण सर्वांनी रोमला जावे.” तेथे त्याला ते ख्रिस्ती धर्माचे मोठे केंद्र म्हणतात.

मागच्या युद्धामध्ये, रोमचा पराभव झाला, तेव्हा हे जर्मन शिपाई (आपणापैकी पुष्कळ तरुणांना ह्याविषयी माहीत आहे), मागे सरून त्या व्हॅटिकन शहरांत गेले, आणि अमेरिकन लोक पुढे पुढे येत असताना त्यांच्यावर हे जर्मन शिपाई बंदुकीच्या गोळ्या झाडू लागले. ब्रदर फंक, ब्रदर रॉबर्सन आणि तुमच्यापैकी पुष्कळ जण, ब्रदर बीलर आणि जे पुष्कळ बंधु त्या युद्धांत होते त्यांना हे माहीत आहे. आणि काय झाले माहीत आहे का? त्या शहरावर आम्ही बॉम्ब वगैरे टाकू नयेत असा हुकूम आम्ही

जाहीर केला— अमेरिकनांनी. तुम्ही त्या ठिकाणी उभे राहून त्यांचे लक्ष्य (Target) बनला. पण पश्चिमेकडे इंग्लंडमधील वेस्टमिन्सटर अंबे येथे. तेथे मात्र तुम्ही खुशाल हल्ले करावेत. त्या ठिकाणी प्रॅटिस्ट लोक एकत्र जमले होते. आणि त्यांच्यावर गोळ्या झाडणे, बॉम्ब टाकणे वगैरे ठीक होते. पण व्हॅटिकनवर मात्र बॉम्ब वगैरे कांही टाकायचे नाही. कारण प्रेसिडेन्ट रूझवेल्टने म्हटल्याप्रमाणे... त्या रात्री त्याने आकाशवाणीवरून आपले भाषण केले ते मी ऐकले. ते म्हणाले, “शेकेटी भोवतालचे भाषण” (A Fireside Talk) ते म्हणाले, “जेव्हां रोम पडले”, ते म्हणाले, “अरे, किती शरमेची गोष्ट, कारण रोम हे सर्व ख्रिस्ती धर्माचे प्रमुख ठिकाण आहे.” एका प्रॅटिस्ट मनुष्याने असे उद्गार काढावेत, यावर तुमचा विश्वास बसतो?

म्हणून ख्रिस्ती धर्माचे मोठे केंद्र... ठीक आहे, तुमची इच्छा असली तर ते यरूशलेमाच्या ठिकाणी ठेवणार आहेत. तुमची इच्छा असली तर आपण ते यरूशलेमाच्या जागी ठेऊ या. ह्या सवचि प्रमुख ठिकाण सान्हेद्रिन, परूशांचे आणि सद्दुक्यांचे या सवचि प्रमुख ठिकाण. ते सर्व यरूशलेमाला गेले. ते खरोखरच प्रमुख ठिकाण (हेड क्वॉटर) होते.

आणि संघटनेच्या क्षेत्रांत, (जीवनांत) रोमन कॅथॉलिक मंडळी ही ह्या सर्वांची माता आहे. हे तुम्हाला मान्यच करावे लागेल. ती खरोखरच (माता) आहे. ह्याची सुखात पेटेकाॅस्टपासून झाली. कारण त्यांची संघटना झाली तेव्हां ती अशाच प्रकारे. आता आपण, प्रॅटिस्ट (मंडळ्या) त्या मंडळीमधून निघालेल्या छोट्या छोट्या बहिणी आहेत.

आता आपण असे म्हणू या की, आज ते तेथे म्हणजे व्हॅटिकन येथे असेल. किंवा त्या दिवशी ते यरूशलेम येथे होते. त्याप्रमाणे. तेव्हा सर्व लोकांनी भक्ति करण्यासाठी यरूशलेमला यायचे होते. त्यांनी ते येशू ख्रिस्ताच्या दिवसांत कां केले? सर्व मनुष्यांनी यरूशलेम येथे भक्ति करावी असे तें म्हणाले? कारण जिथे देव मनुष्याशी समागम करील असे केवळ एकच ठिकाण होते, म्हणजे यज्ञाच्या रक्तानुसार (एकच ठिकाण) याच कारणामुळे त्यांना यरूशलेमाला यावे लागत असे. देव मनुष्याची भेट इतरत्र कुठेच घेणार नाही; केवळ रक्ताखाली. जेव्हा तुम्ही त्या रक्ताचा धक्कार करता तेव्हा देवाची तुमच्याशी भेटण्याची जागा कडून घेतली जाते. मनुष्याने देवाची भक्ति फक्त अपर्णामध्ये (यज्ञामध्ये) सांडलेल्या रक्ताखालीच करावी, असा देवाने आपला पहिला निर्णय एदेन बागेत घेतला. आणि केवळ त्याच ठिकाणी देव मनुष्याशी नेहमी भेटलेला आहे. आणि केवळ त्याच ठिकाणी आजही तो मनुष्याला भेटतो, म्हणजेच यज्ञाच्या किंवा अपर्णाच्या रक्ताखाली. समजलं?

तुम्ही मेथॉडिस्ट, बॅप्टिस्ट, प्रेस्बिटेरियन, (रोमन कॅथॉलिक किंवा कुणीहि असा) त्याच्याशी मला कांही कर्तव्य नाही, जर तुम्ही आपले मतभेद विसरून सांडलेल्या रक्ताखाली आला, तर देव तेथे आपणा दोघांनाही भेटेल. त्याच ठिकाणी आम्ही सर्व भेटू शकतो आणि एकाच पायावर सहभागिता करू शकतो. पण उलटपक्षी, तुम्ही केवळ मेथॉडिस्ट आहात म्हणून तो तुम्हाला भेटणार नाही. तुम्ही केवळ पॅटकाॅस्टल पंथवाले आहात म्हणून तो तुम्हाला भेटणार नाही. तो केवळ एकाच अटीवर तुम्हाला भेटेल. आणि ती अट म्हणजे सांडलेल्या रक्ताखाली. जेव्हां त्याच्या समक्षतेत तुम्ही तुमची पापे कबूल करून फेकून देता तेव्हां. तेव्हां रक्ताने... आणि रक्त हे नेहमी त्याच्यासमोर आहे, म्हणून, तो तुम्हाला केवळ सांडलेल्या रक्ताद्वारेच पाहू शकतो. आणि जेव्हा आपली पापे कबूल करता तेव्हा तुम्ही बर्फासारखे शुभ्र बनता (कळले?) नाहीतर तुम्ही तेथे नाही. तुम्ही सहभागिता करू शकत नाही.

याच कारणामुळे तुम्हाला मंडळ्यांत (देवाचे कार्य) घडत असल्याचे दिसत नाही, रक्तावर आमचा विश्वास आहे, असे ते कबूल करतात परंतु रक्ताकडे येण्याच्या योजनेचा म्हणजेच वचनाचा ते नकार करतात. समजले ना? जेणेकरून देव त्या वचनाचा आदर करील असा केवळ एकच मार्ग आहे.

“मी रोमन कॅथॉलिक आहे; हे असे झालेच पाहिजे अशी मी मागणी करतो.” असे जर तुम्ही म्हणू लागला तर तुम्ही त्या वचनाचा कधीच आदरमान करणार नाही. तुम्ही तो करूच शकत नाही. मेथॉडिस्ट, बॅप्टिस्ट, किंवा पेटेकॉस्टल पंथावाले, तुम्ही तो करूच शकत नाही. ते करण्याचा एकच मार्ग आहे. आणि तो म्हणजे, येशू ख्रिस्ताच्या सांडलेल्या रक्ताद्वारे, देवाच्या कृपेद्वारे त्याच्या दयेखाली येणे. “प्रभु मी ते अभिवचन (Promise) आपलेसे करतो” असे म्हणा. समजलं? आणि मग जर तुम्ही खरोखरच त्या रक्ताखाली असाल, तर देव त्या वचनवशी बांधलेला आहे. पण पथमतः तुम्ही त्या रक्ताखाली असण्याची गरज आहे. समजले ना आता?

ते चमत्कारांवर विश्वास ठेऊ शकत नाहीत, यात काही नवल नाही, तुम्ही अदभुत (supernatural) गोष्टींवर विश्वास ठेऊ शकत नाही, यांत काही नवल नाही. म्हणून ते त्याचा निषेध किंवा धिक्कार करतात, यांत नवल ते काय! ज्या कारणामुळे पूर्वी त्यांनी त्याचा धिक्कार केला अगदी त्याच कारणामुळे ते आज त्याचा धिक्कार करतात. तुम्ही संपूर्ण दोषी आहात. कारण केवळ सांडलेल्या रक्ताखाली... आणि जे कोणी धाडस करतील... एखादा सामान्य बंधु नम्रपणे धाडस करून देवाच्या वचनावर मनापासून विश्वास ठेवतो, आणि वेगळा चालू लागतो, आपली पापे कबूल करतो, आणि सर्व रूढी-नियम (dogmas) वगैरे विसरून रक्ताखाली आश्रय घेतो व त्यावर विश्वास ठेवतो तेव्हा ते त्याला खुळा किंवा धमकेडा म्हणतात. एका विशिष्ट गटात त्याची गणना करून ते— त्याला — ज्याला आपण म्हणतो— (पुलपिटवरून वापरण्यासारखा हा एवढा सभ्य शब्द नाही) काय बेदाणा आहे हो! नाहीतरी आपण सर्वच बेदाणे (गांवढळ) नाहीत का? खरे की नाही? विश्वास न ठेवणाऱ्याच्या दृष्टीने विश्वासाणारा हा गांवढळ वाटतो. तसेच विश्वासाणार्याच्या मते विश्वास न ठेवणारा हा गांवढळ असतो. म्हणून आता खरा गांवढळ कोण? बोला? धंदा करणाऱ्याच्या दृष्टिकोनातून शेतकरी हा गांवढळ, तर उलटपक्षी शेतकऱ्याच्या दृष्टिकोनातून धंदा करणारा गांवढळ असतो. पाहिलंत? म्हणून, तो नक्की आहे तरी कोण?

मला तुम्हाला सांगू द्या की, तारण ही देव व मनुष्य यांच्यामधील अगदी व्यक्तीगत (खाजगी) बाब आहे. एक व्यक्ती भीत व कांपत आपले तारण शोधित असते. आणि आज सकाळी, शिक्षक या नात्याने किंवा ख्रिस्ताचा सेवक या नात्याने मी हे सर्व देवाच्या वचनाच्या आधारावर ठेवीत आहे. त्यापेक्षा मला दुसरा पाया माहित नाही. दुसऱ्या कशावरच हे मी ठेऊ शकत नाही.

तर मग आपणांस असे आढळून येते की, तेथे, केवळ रक्ताखाली देव भक्ती करणाऱ्याला किंवा उपासकाला भेटत असे. म्हणून ते यरुशलेमांत भेटले. आणि ख्रिस्त हा देवाने तरतूद केलेला अर्पणाचा किंवा यज्ञाचा कोकरा आहे. आणि आज ज्या ठिकाणी देव मनुष्याला भेटेल अशी केवळ एकच जागा आहे. आणि ती म्हणजे येशू ख्रिस्ताच्या रक्ताखाली. त्या व्यतिरिक्त इतर कुठल्याही जागेचा धिक्कार करण्यात आला आहे. देव ते कधीच फेकणार नाही. तुम्ही पुढील सर्व प्रकार कराल— भावना, सर्व प्रकारचे वाद (isms), हस्तांदोलन, उड्या मारणे, तसेच रक्त, अग्नि आणि धूर आणि इतर सर्व प्रकार. परंतु जोपर्यंत त्या जीवनाची वचनाशी तुलना होत नाही, आणि जर देव पूर्णपणे त्या जीवनाची ओळख घेवीत नाही, तर मग त्याचा प्रयत्न करण्याची कांही गरज नाही; कारण तुम्ही त्यांत नाहीच. (तुम्ही त्याच्याबाहेर आहात). आणि जोपर्यंत ते त्या रक्ताच्या संरक्षणाखाली येत नाही तोपर्यंत देव त्याला कधीच भेटणार नाही. यांत कांहीच संशय नाही.

म्हणून, शास्त्रांत आपणांस यरुशलेम दिसते (मंडळीला यरुशलेम आहे), ते स्वर्गांत आहे, स्वर्गीय यरुशलेम, जिथे देव हा देवच आहे. आणि आज आपण एखाद्या मतांगिकाराखाली (creed) किंवा इतर कशाखाली यरुशलेमला जाण्याचा प्रयत्न करीत नाही यरुशलेम हे आपले प्रमुख स्थान (हॅड

क्वार्ट) करावे असे मेथाॅडिस्ट पंथाला वाटत नाही. रोम हे प्रमुख स्थान (हेड क्वार्टर) करावे असे कॅथॅलिकांना वाटते. आणि जिथे आमची प्रमुख स्थाने (हेड क्वार्टर्स) आहेत अशा वेगवेगळ्या ठिकाणांना आमचे यरुशलेम बनवावे असे आम्हाला वाटते. परंतु पवित्र शास्त्र म्हणते, आमचे यरुशलेम हे वरचे आहे, ते सर्व विश्वासाण्यांची आई आहे.

आणि ख्रिस्त हा देवाने दिलेला किंवा देवाची तरतूद असा कोकरा आहे. आणि ते यरुशलेम आता संपुष्टात येत आहे हे किती समर्पक आहे हे दाखविले जात होते. याकडे लक्ष द्या. केव्हा? त्या घटकेपर्यंत त्याचा अमल किंवा कार्यवाही चालू होती. त्या दिवसापर्यंत कोकऱ्याचे रक्त ठीक होते. परंतु ख्रिस्ताला वधस्तंभी देण्याच्या घटकेपासून यात बदल होतो. जुनी पद्धत संपुष्टात आली आणि नव्याने तिची जागा घेतली. कोकरा यज्ञाच्या ठिकाणी होता. कोकरा. अर्पणाचा कोकरा हा वध्याच्या ठिकाणी आला होता. तेथे ते दोगू देत होते. आणि त्यांना जी गोष्ट करावी लागत होती तीच ते करीत होते. अगदी तेच.

ह्या शेवटच्या दिवसांत हा अद्भुत स्वर्गीय प्रकाश पाहिल्यामुळे देवाचा धन्यवाद होवो. कारण आज मंडळ्या (churches) तीच गोष्ट करीत आहेत. संघटित धर्म हा ख्रिस्ताच्या शब्दाचा बळी देत आहे हे सिद्ध होईपर्यंत आणि त्या संघटित धर्माला दोगी ठरवण्याच्या घटकेपर्यंत हे चालले. त्यानंतर शब्दाचे आणि केवळ शब्दाचेच आगमन होते. तेव्हांपासून... जुना वलंढाणाचा कोकरा संपुष्टात आला, आणि वधस्तंभावर दिले त्या दिवसापासून ख्रिस्त आमचा कोकरा झाला. आणि ज्या दिवशी पंथाने (Denomination) देवाच्या वचनाला वधस्तंभी दिले आणि वचनाच्या ऐवजी विश्वासांगिकार किंवा मतांगिकाराचा (creed) स्वीकार केला, त्याच दिवसापासून शब्दाचा पूर्ण अमल किंवा प्रभाव सुरू झाला. ही अगदी अलिकडची घटना आहे.

दुसरा मुद्दा लक्षांत घ्या : प्रथम, तेथे, म्हणजे यरुशलेम येथे. दुसरा शब्द 'त्यांनी'— त्यांनी म्हणजे कोणी? किंवा ते म्हणजे कोण: यहूदी, उपासक. आम्ही त्याची भक्ती करीत आहोत असा त्यांचा दावा होता. पण ज्याची भक्ति करायची त्यालाच ते उपासक ठार मारीत होते. ही विचार करायला लावणारी बाब आहे. जे याजक होते, ज्यांचे प्रशिक्षण झाले होते, ज्यांना मोठमोठ्या डॉक्टरेटच्या पदव्या होत्या अशा माणसांनी हे घृणास्पद कृत्य करावे हे तुमच्या कल्पनाशक्तीला तरी पटते का? त्यांना महाप्रयासाने याजकपद प्राप्त होत असे. त्यापूर्वी त्यांना एका विशिष्ट पिढीतून किंवा विशिष्ट वंशातून यावे लागे. त्यातूनहि ते लेवी असण्याची गरजू होती. त्यांचे वडील याजक होते; त्यांचे आजोबा याजक होते; त्यांचे पणजोबा आणि त्यांच्या अनेक पणजोबांचे पणजोबा सुद्धा याजक होते. त्यांना इतके समर्पित व पवित्र जीवन जगावे लागे की त्यांनी एखाद्या कानामात्र्याची चूक केली तरी त्यांना धोंडमार होत असे. कुठल्याहि प्रकारची दयामाया दाखवली जात नव्हती. पवित्र? निश्चितपणे, पण ती त्यांची पवित्रता स्वतःच्या बनावटीची होती. आपल्या मंडळीला तोंड दाखवण्यासाठी त्यांना तसे वागावे लागे. पण त्यांच्या अंतरंगाविषयी येशू म्हणाला, "...तुमच्या आंत मेलेल्यांची हाडे आहेत."

हे सत्य आहे, हे वचन सत्यच आहे, हे माहीत असून कुठल्यातरी संघटनेसमोर तोंडपूजेपणा करण्यासाठी, जे वचनाच्या बाबतीत तडजोड करतात, त्यांच्या विरुद्ध आरोपत्र दाखल करण्यासाठी मी कोणते शब्द वापरू! देवाच्या वचनावरून मला त्यांच्या विरुद्ध आरोप करण्याचा हक्क आहे. (हे अगदी नक्की).

ते कोण होते, ते पहा, उपासक. जे लोक वचनाची (Promise) वाट पहात होते. त्यांनी

वर्षानुवर्षे आणि युगानुयुगे त्याची (वचनाची) वाट पाहिली होती. त्यांच्या शास्त्रशाळेत (Seminary) त्यांना याशिवाय जसा काय दुसरा उद्योगच नव्हता. परंतु त्यांनी वचनाची विभागणी किंवा वाटणी ही शास्त्रशाळेच्या (seminary) शिक्षणानुसार केली होती. आणि तसे करताना त्यांतील सत्यालाच ते मुकले होते. ते म्हणजे त्या काळांतील याजक आणि सेवकवर्ग होते; ते म्हणजे त्या काळांतील याजक किंवा सेवकवर्ग तेथे म्हणजे त्यांच्या प्रमुख ठिकाणी (हेड क्वार्टर) खुद्द देवाचाच, खुद्द कोकन्याचाच खून करीत होते. आम्ही त्याची उपासना करीत आहोत असा दावा करणारेच त्याला (म्हणजे ज्याची उपासना करीत होते त्याला) ठार मारीत होते.

आणि आज मी ह्या दीक्षित पाळक किंवा सेवक वर्गाच्या टोळीवरच आरोप करीत आहे! ज्या देवावर प्रेम करून आम्ही त्याची सेवा करीत आहोत असा ते दावा करतात त्यालाच ते आपल्या मतांगिकारांत व पंथांत (creeds and denominations) लोकांसमोर वधस्तंभी देत आहेत. त्यांच्या सिद्धांतावरून मी ह्या पाळक लोकांवर (ministers) प्रभु येशू ख्रिस्ताच्या नावाने आरोप करीत आहे. चमत्काराचे दिवस संपले आहेत, तसेच प्रभु येशू ख्रिस्ताच्या नावांतील पाण्याचा बाप्तिस्मा हा पुरेसा व बरोबर नाही असा जे दावा करतात, त्यांच्यावर मी प्रभु येशू ख्रिस्ताच्या नावाने आरोप करतो. ह्या शब्दांपैकी कोणत्याही एका शब्दाऐवजी त्यांनी जे मतांगिकार घातले आहेत, त्यामुळे ते दोषी आहेत असा मी त्यांच्यावर आरोप करतो. आणि प्रभु येशूला नव्याने दुसऱ्यांदा वधस्तंभावर खिळल्यामुळे त्यांचे (येशू ख्रिस्ताचे) रक्त त्यांच्या हातावर आहे! वास्तविक त्यांनी लोकांना जे द्यायला पाहिजे होते ते त्यांना न देता त्यांच्याकडून ते हिरावून घेत आहेत. त्यांच्या जागी त्यांनी लोकप्रियतेसाठी भलतेच काहीतरी म्हणजे मंडळीचा मतांगिकार घातला आहे. ह्याकडून सर्व लोकांसमोर ते ख्रिस्ताला वधस्तंभी देत आहेत.

तेथे, त्यांनी म्हणजे ज्यांना अधिक चांगले ज्ञान असावयास पाहिजे होते, (त्यांनीच असा प्रकार केला). खरोखरच अधिक चांगले ज्ञान जर कोणाला असावयास पाहिजे होते तर ते त्या पाळक लोकांना. सर्वसामान्य लोकपेक्षा अधिक चांगले ज्ञान ह्या घडंतील किंवा ह्या दिवसातील पुरोहित, किंवा पाळक वर्गाला व्हायला हवे होते! खरोखरच अधिक चांगले व सामान्य लोकपेक्षा वेगळे ज्ञान हे ज्यांच्यांत असायला पाहिजे होते त्यांत बिशप, आर्चबिशप,— पाळक आणि ईश्वरपरिज्ञानशाखेतील डॉक्टरेटच्या पदव्या घेणाऱ्यांचा समावेश होतो. त्यांना ह्यातील फरक समजावयास हवा होता. पण त्यांना ते का समजू शकत नाही? अरे, काय हा विरोधाभास! विरोधाभासाशिवाय आपणासमोर दुसरे काय आहे? आम्ही देवाची उपासना करीत आहोत असा ते दावा करतात, आणि त्याचवेळी जीवनाच्या अधिकाऱ्याला ठार मारीत आहेत.

त्यांनी... तेथे त्यांनी त्याला वधस्तंभी दिले : आणि इथे ते पुन्हा तीच गोष्ट करीत आहेत. कारण तो शब्द आहे. अगदी तेच... तो त्या शब्दाचे केवळ प्रतिबिंब आहे. आजही त्याचे स्वरूप तेच म्हणजे, त्या शब्दाचे प्रतिबिंब असे असून, ज्याच्यामधून किंवा ज्याच्याद्वारे आपले स्वतःचे प्रतिबिंब परावर्तित करता येईल अशा कोणाला तरी शोधण्याच्या प्रयत्नांत तो आहे.

आणि हे लोक मंडळीला देवापासून दूर ठेवतात. आणि मंडळीत जर काही (विधायक) घडू लागले, आणि मंडळीत त्याचा बोलबाला झाला तर, ते स्तेजवरून किंवा पुलप्टावरून त्याचा धक्कार करून म्हणतात, “तो धमकेडेपणा आहे. त्याच्यापासून दूर राहा.” असे करण्याने त्यांनी १९६३ मध्ये येशू ख्रिस्ताला वधस्तंभी खिळले; आणि त्या काळांतील खुनेरी लोकांइतकेच हे दोषी आहेत. हे भयंकर असे विधान आहे, पण ते सत्य आहे.

(हा संदेश जुलै १९६३ मध्ये दिला त्या वेळेच्या स्थितीनुसार हे विधान आहे. —संपादक)

आज ते अगदी तेच करित आहेत. आणि या कारणामुळे, ख्रिस्ताला वधस्तंभी देण्याच्या कारणांमुळे, लोकांपासून वचन काढून घेण्याच्या कारणामुळे... अगदी नेमक्या याच गोष्टी ते तेथे (ख्रिस्ताला पहिल्यांदा क्रूसावर देण्याच्या वेळी) करित होते. तो तोच शब्द आहे, याचे प्रमाण पटवण्यासाठी देव स्वतःच्या पुत्राद्वारे स्वतःचे प्रतिबिंब पाडीत होता. त्याच्यावर आमचे प्रेम आहे असा दावा ते करित होते. शास्त्राद्वारे ज्या यहोपाने आपले स्वतःचे प्रकटीकरण केले होते, तो जे काही करील म्हणून म्हणाला होता, त्याप्रमाणेच त्याने तंतोतंत केले. आपण असे करू असे देव म्हणाला होता.

त्याप्रमाणेच त्याने त्यांच्यासमोर आपले प्रतिबिंब पाडले. आपल्या मंडळीच्या गटावरील प्रेम वगैरे बाबींमुळे त्यांनी जीवनाच्या अधिकाऱ्याला दोषी ठरवले. आणि आज त्याच गटाचा (same group) धक्का करून ते गुन्हेगार (अपराधी) आहेत असा मी देवासमोर त्यांच्यावर देवाच्या वचनानुसार दोष ठेवतो. ते त्याच गोष्टी करित आहेत असा मी त्यांच्यावर दोष ठेवतो. ही पिढी दोषी ठरवण्यांत आली आहे.

इंजी. १३ : ८ ध्यानांत घ्या. तो काल, आज आणि युगानुयुग सारखाच आहे.

त्यांनी त्याच्यावर कसा दोषारोप ठेवला? कारण त्यांचे मतांगिकार (creeds) त्याचा स्वीकार करित नाहीत. आणि त्यांच्या अंतःकरणाच्या गाभान्यांत त्यांचा विश्वास निराळाच आहे. योहानच्या ३ व्या अध्यायांत निकदेमाने व्यवस्थितपणे अगदी हेच नाही का प्रकट केले? “गुरुजी, आम्ही, जे परुशी, उपदेशक, शिक्षक, त्या आम्हाला माहीत आहे की, तुम्ही देवापासून आलेले शिक्षक आहा, कारण देव बरोबर असल्यावाचून, आपण करता ती चिन्हे कोणी मनुष्य करू शकत नाही” समजलं? आपल्या एका प्रसिद्ध मनुष्याद्वारे त्यांनी जाहीररीतीने याची साक्ष दिली. आणि तरीसुद्धा आपल्या मतांगिकार व शिकवणीमुळे (CREEDS त्यांनी ख्रिस्ताला वधस्तंभी दिले. आणि आज मी ज्या अर्थाने किंवा ज्या प्रकारे प्रेषित २ : ३८ वाचू शकतो त्या अर्थाने एकही वाचक वाचू शकत नाही. केवळ प्रेषित २ : ३८ या भागालाच हे लागू आहे असे नाही तर सर्व शास्त्राला हे लागू आहे. पण त्यांच्या मतांगिकारामुळे (creeds) आणि ख्रिशांत असणाऱ्या त्यांच्या पंथाच्या तिकिट्यांमुळे सहभागितेचे काड या नावाखाली ते श्वापदाच्या खुणा आपणाबरोबर सर्वत्र वागवतात ... आणि ह्या गोष्टी घेऊन ते स्वतः नव्याने येशू ख्रिस्ताला वधस्तंभावर खिळतात. आणि सर्व लोकांसमोरही त्याला वधस्तंभी देतात. ते असे करतील, आपल्या वंशावर क्रोध ओढवून घेतलील असे ज्या देवाने त्यांना खात्रीपूर्वक सांगितले त्याच देवाची ते निंदा करतात.

तेथे... तेथे त्यांनी, पाप्याने नव्हे, तर त्यांनी म्हणजे त्या काळांतील मंडळीने (church) जो मनुष्य शब्द होता त्यालाच दोष लावला. बरोबर आहे की नाही? जो मनुष्य शब्द होता त्यालाच त्यांनी दोष लावला. आणि आता तो शब्द ज्या मनुष्याद्वारे कार्य करित आहे त्याला ते दोष लावीत आहेत (बधितलं, आता ते अगदी उलट करित आहेत) म्हणजे जो व्यक्तमध्ये होता, तो पवित्र आत्मा आता व्यक्तद्वारे कार्य करित आहे. तो देवाचे प्रमाण आहे. तो ख्रिस्त होता हे त्यांना कसे समजले? कारण तो करित असलेल्या कार्यांनी त्याचे प्रमाण पटविले. तो म्हणाला, “तुम्हापैकी कोण मजवर पाप लागू करील? मी जे जे करणार ते शास्त्रांत सांगितले होते, त्याप्रमाणे जर मी तंतोतंत केले नसेल... त्यांत मी कुठे उणा भरलो किंवा कमी पडलो, हे कोणी मला सांगिल का? मी मशिहा आहे याबद्दलचे कोणते चिन्ह मजकडून दाखवायचे बाकी राहिले आहे, हे कोणी मला सांगिल का? ज्याच्याबद्दलचे तुम्हाला अभिवचन देण्यांत आले आहे तोच मी आहे!”

ते म्हणाले, “ठीक, आमच्याजवळ मोशे आहे. आम्ही मोशावर विश्वास ठेवतो.”

त्यावर तो म्हणाला, “जर तुम्ही मोशाचा विश्वास धरला असता, तर तुम्ही माझा विश्वास

धरला असता. जर तुम्ही... मोशाने माझा दिवस पाहिला, आणि ह्या दिवसांत राहाण्याची इच्छा केली. मोशाने ते दूरवर सदिष्ट्यांत पाहिले. आणि इथे तुम्ही त्याच्या अगदी नजीक राहात आहात, आणि तरी देखिल नाकारता.” तो म्हणाला, “अहो ढोंग्यांनो, तुम्ही आकाशाची चिन्हे ओळखू शकता, परंतु काळाचे चिन्ह मात्र तुम्ही ओळखू शकत नाही.” इथे काळाचे चिन्ह, असे स्पष्ट म्हटले आहे.

त्यांनी त्याची कशात गणना केली? एक धमवेडा, खुळा मनुष्य. होय, जो मनुष्य शब्द होता, त्याच्यावर त्यांनी दोष ठेवला. तो शब्द होता. योहानकृत शुभवर्तमानाचा पहिला अध्याय हे सिद्ध करतो :

प्रारंभी शब्द होता, शब्द देवासह होता, आणि शब्द देही झाला व त्याने आम्हामध्ये वस्ती केली...

तो देवाचा जिवंत शब्द होता कारण तो स्वतःमधून देवाचे प्रकटकरण करीत होता. तो देवाच्या वचनाशी इतका समरस झाला होता की तो आणि शब्द हे एकच होते. आणि आज मंडळीने अगदी तसेच असावयास पाहिजे, यासाठी की देवाचे वचन हे सारखेच किंवा न बदलणारे आहे. तुम्ही त्या वचनाचा जवळजवळ संपूर्णपणे जर नाकार करता तर तुम्ही त्याचे विभागी कसे काय होऊ शकता? आणि असे हौण्याचे कारण लोक आहेत. आणि म्हणूनच मला वाटते या लोकांविषयी देव माझ्याशी बोलला, आणि त्याने ह्या लोकांना “रिक्कीज” आणि “रिक्टेस” असे संबोधले आहे. ह्याचे कारण हे स्वार्थी पंथ लोकांना वाईट जीवन जगण्यास भाग पाडीत आहेत किंवा कारणीभूत होत आहेत. त्यांनी सत्याला वधस्तंभावर दिले, आणि लोक त्याला दुर्भाषण म्हणतात— किंवा ते त्याचे दुर्भाषण बनवतात, असे म्हणता येईल. ते त्याला धर्मवेडेपणा वगैरे म्हणतात. आणि असे करित असतांना ते ज्या देवाची सेवा करावयास ते मंदिरात (चर्चमध्ये) जातात त्याचीच ते निंदा करतात, हे त्यांना समजत नाही.

म्हणून आज मी ह्या धर्मगुरूंच्या गटावर दोषारोप करतो. देवाच्या वचनाच्या अधिकाराने, येशू ख्रिस्ताच्या नावांत मी ह्या पिढीवर आरोपपत्र दाखल करतो : तुम्ही त्याला पुन्हा वधस्तंभावर खिळीत आहात.

तो काल, आज आणि युगानुयुग सारखाच आहे, हे ध्यानांत ठेवा. मनुष्यामध्ये देवाच्या वचनाचे प्रमाण पटवलेले आहे.

वधस्तंभाचे दोन प्रसंग व त्यांच्याशी संबंधीत असलेले दोषारोप यांची तुलना करा. “कारण त्याने स्वतःला देव केले म्हणून ह्या मनुष्याला आम्ही आमच्यावर सत्ता चालवू देणार नाही.” असे ते म्हणाले, हे लक्षांत घ्या. येशूला वधस्तंभावर दिले त्या सकाळी त्यांच्या सभेत ते त्याच्यावर कोणता दोषारोप करू शकले? त्याने स्वतःला देव केले— तो देव होता, आणि त्याने शब्बाथ मोडला— आणि तो शब्बाथाचा धनी होता. त्याने स्वतःला देव केले या कारणामुळे त्यांनी त्याच्यावर दोषारोप ठेवला. “असे करण्याचा तुला कांही अधिकार नाही. तुला अधिकारच नाही. आमचे मुख्य याजक... जर कांही प्रकट व्हायचे असेल तर ते आमच्या याजकांद्वारे होणार.”

आता आजच्या वधस्तंभी दैण्याच्या प्रसंगाशी त्याची तुलना करा. पवित्र आत्म्याद्वारे देवाने (आपल्या स्वतःच्या पुत्राला अस्तित्वांत आणावे हे देवपिता जो आत्मा त्याला पसंत झाले) मरियेवर छाया केली. आणि जे आपला हेतु पूर्ण करून आपली सेवा करील अशा शरीराला जन्म दिला...

तो— तो... देव ख्रिस्तामध्ये होता. देवाचे पूर्णत्व त्याच्यामध्ये सदेह वास करित होते, देवाचे मनुष्यांशी जे नाते होते त्याचे स्वरूप तो प्रतिबिंबित करित होता— म्हणजे प्रत्येक व्यक्तीचा नातेसंबंध त्याच्याशी कसा असावा याबद्दलची देवाची जी इच्छा होती ती तो संपूर्ण जगाला कळवीत होता. प्रत्येक व्यक्तीने त्याचा मुलगा आणि मुलगी असावे अशी त्याची इच्छा होती. त्यासाठी त्याने एक मनुष्य घेतला व त्याच्याद्वारे हे केले. आणि तो त्यांच्या संघटनांच्या प्रणालीत सामील न झाल्याकारणाने त्यांनी त्याच्यावर दोष ठेऊन त्याला वधस्तंभी दिले.

आता त्या वधस्तंभाच्या प्रसंगाची आजच्या वधस्तंभी दैण्याच्या प्रसंगाशी तुलना करा! संघटनेच्या पूर्वग्रहदूषित— वृत्तीमुळे, ज्या विद्वानांना देवाचे वचन व योजना समजावयास पाहिजे होती त्यांच्यातील बेफिकीर वृत्तीमुळे, अगदी ह्याच कारणामुळे जे देवाच्या वचनाकडे नम्रचित होऊन येतील, व ज्यांच्याद्वारे आपले स्वतःचे प्रतिबिंब पाडता येईल, व ज्यांच्याद्वारे त्याला आपले कार्य करता येईल अशा लोकांचा छोट्यासा समुदाय देव घेऊ शकतो. आणि ही बाब अशी नाही असे ते म्हणू शकत नाहीत. त्याने ते केले नाही, असे ते म्हणू शकले नाहीत, कारण त्याला त्यांची मंडळीच साक्षीदार आहे. ते त्यांच्यासमोर होते. ते त्याचा नाकार करू शकले नाहीत. त्याच्या दाव्यांचा ते नाकार करू शकले नाहीत, कारण ज्या शब्दावर आमचा विश्वास आहे असे ते म्हणत तोच शब्द तो मशिहा आहे असे त्याने सिद्ध केले. कारण मशिहा म्हणून जो असावयाचा तो शब्द देवाने घेतला आणि मनुष्याद्वारे तो प्रकट केला. आणि त्यांना त्याचा निकाल लावायचा होता. त्यांचे स्वतःचे अस्तित्व टिकविण्यासाठी मशिहाचा कटा कढला पाहिजे एवढाच एकच मार्ग त्यांच्यापुढे होता. आणि जरी ते शिकलेले होते तरी त्यांनी ते अंधत्वाद्वारे आणि अज्ञानापोटी केले. आणि मागे एका रात्री आम्ही तुलना करून दाखवल्याप्रमाणे, जगीक दृष्ट्या ते चलाख आणि बुद्धिमान होते. त्या श्रीमंत तरुण अधिकाऱ्यावर जेव्हा तो प्रकाश पडला, तेव्हा त्याची प्रतिक्रिया काय झाली ते पहा. त्याने नाकार केला— चलाख मनुष्य. पौल हा दुसरा एक असाच हुशार, बुद्धिमान मनुष्य होता. त्याच्यावरही तो प्रकाशझोत आला. तेव्हा त्याने काय केले? त्याने त्याचा स्वीकार केला. ख्रिस्ताला जाणून घ्यावे म्हणून आपली विद्वता वगैरे सर्व कांही तो विसरला. तेणेकडून त्याचे जीवन सुवर्तिस शोभेल असे बनले. (मागील रविवाराच्या रात्री दिलेला संदेश)

आजही तोच (प्रकाश) आहे. आज एकादा असा आवेशी तरुण असेल, आपणांस देवाचे पाचारण आहे असे वटल्यावरून तो एताद्या पवित्रशास्त्रपाठ शाळेत (SEMINARY) जातो आणि कांहीतरी मतांगिकार शिकतो. कदाचित त्याच्यावर तो प्रकाशझोत पडेल. अशावेळी त्याला निश्चित स्वरूपाचा निर्णय घ्यावा लागतो. एक तर त्याने त्या मतांगिकारानुसार (creed) आचरण करावे किंवा आपल्या सहभागिता पत्राचा त्याग करावा. जर त्याने तसा त्याग केला तर त्याच्यावर बहिष्कार टाकला जातो. इतर कोणीही त्याला आसरा देणार नाहीत. कारण एकदा तो कुठल्या तरी संघटनेत होता. आणि आता तो त्यात (संघटनेत) नाही. त्या मनुष्याचे कांहीतरी चुकले आहे, असा ते निष्कर्ष काढतात व त्याला आपल्या मंडळीत येऊ देणार नाहीत. कारण मंडळ्या फक्त एकाच चिन्हाची अपेक्षा करतात, आणि ते चिन्ह म्हणजे ☉ आमच्यासारखा तुझा विश्वास असेल तरच (तुला आमच्यात सामील करून घेता येईल). त्याच्याकडे कुठल्यातरी पंथाचे काड असायला हवे, म्हणजे जर तो मेथॉडिस्ट असला... त्याच्याकडे तसे पत्र पाहिजे— नाहीतर तो दुसऱ्या सहभागितेतला आहे असे समजतात. किंवा तो एकत्ववादी (oneness), त्रैकत्ववादी (Trinitarian), चर्च ऑफ गॉड, अगर पेटेकॉस्टलच्या एखाद्या प्रणालीतील किंवा अशाच एकाद्या पंथातला असतो... त्याने आपले पत्र दाबून किंवा गुंडाळून ठेवले तर त्याच्या मुख ठाण्याने (हेड क्वार्टर) त्याच्याकडे दुर्लक्ष केले आहे असे समजतात. ते त्याची मानसिक परीक्षा करतात, मानसोपचार तज्ञाकडून त्याची तपासणी करून त्यांच्यासमोर योग्य प्रकारची उत्तरे देण्यासाठी त्याचा मेंदू (I. Q.) ठाकठीक आहे का हे पहातात. जर तो त्यांच्या अपेक्षेप्रमाणे बोलत नाही तर ते त्याला घालवून देतात, त्याचा नाद सोडून देतात. हे खरे आहे.

परंतु यांत प्रभुचा हात आहे की नाही हे मंडळींनी पहायला पाहिजे; देवानें त्याची प्रतिष्ठापना केली आहे की नाही हे पाहिले पाहिजे. आपण अगदी ह्याच बाबीकडे पाहिले पाहिजे. परंतु आज ते देवाच्या पुत्राला नव्याने वधस्तंभावर खिळतात. देवाच्या कृपेने देवाकडून त्याचे पाचारण व्हावे आणि देवाला त्याच्यामधून किंवा त्याच्याद्वारे आपले स्वतःचे प्रतिबिंब पाडता येते अशी जर त्या मनुष्याची लायकी असेल तर... तो म्हणाला, “जी कामे मी करतो ती तुम्हीही कराल.”

आपण कोणत्या प्रकारच्या दिवसात जगत आहोत ते लक्षांत घ्या. ते वधस्तंभच (Very Calvary) घेतात (आज सकाळी आपण घेऊ शकतो) आणि तेच कारण... ते सत्य आहे हे त्यांना समजले होते, परंतु मत्सर आणि पूर्वग्रहदूषितपणामुळे... येशू त्यांना काय म्हणाला, “जर मी देवाच्या सामर्थ्याने (अधिकाराने) भुते काढतो, तर तुम्ही— तुम्ही कोणाच्या सामर्थ्याने काढता? त्यांनाच तुमचा न्याय करू द्या. (समजलं ना?) जर मी देवाच्या अधिकाराने भुते काढतो तर...”

आता त्यांचे म्हणणे तुम्ही ऐकले आहे, 'ह्यांत देवाचा हात आहे हे तुम्ही सिद्ध करू शकता का?' त्यांनी त्याला विचारलेला असा प्रश्न ऐकायला मला आकडले असते. त्यात ते आपला अतिशहाणपणाच दाखवीत होते.

बारकाईने लक्ष द्या! त्याने आपणांस देव केले म्हणून (आणि तो देव होताच)... “आणि आम्ही त्याला आमच्यावर सत्ता करू देणार नाही.” पण आता पुन्हा तीच जुनी ओखड पुढे येत आहे. “ते पवित्र शास्त्र मनुष्याने लिहिले आहे, आम्हाला त्याचप्रमाणे आचरण करण्याची गरज नाही.” असे ते म्हणतात. ते देवाचे— ते देवाचे वचन आहे; ते स्वतः देवच आहे.

काल मी एका मनुष्याबरोबर बोलत होतो. तो म्हणाला, “ते पवित्र शास्त्र कोणातरी मनुष्याने लिहिले असेल.”

मी म्हणालो, “होय, एक मनुष्य होता, त्याचे नाव... तो देव आहे हे आम्हाला समजले आहे.” ते (पवित्र शास्त्र) जवळ जवळ चार हजार वर्षांच्या कालावधीच्या दरम्यान लिहिण्यात आले. इयूबापासून थेट नव्या करारापर्यंतचे शास्त्र ते लिहिण्यासाठी अक्षरशः शेकडो वर्षे लागली. तसेच ते वेगवेगळ्या मनुष्यांकडून लिहिले गेले. ते देशाच्या विविध भागांत राहात असून त्यांचा एकमेकाशी परिचय नव्हता. तरी त्यातील एकही शब्द दुसऱ्याच्या विरुद्ध नाही, किंवा दुसऱ्याचा (मानवी लेखनिकाचा) दोष दाखवणार नाही. कोणीही येशू ख्रिस्ताच्या रक्ताखाली यावे आणि त्यांतील कोणत्याही वचनावर हक्क सांगू, असे मी आव्हान करतो. देव ते पुरे करणारच. पण ते तसे करणार नाहीत. ते म्हणतील, “हे प्रभु, कांहीतरी करण्याची माझी इच्छा आहे. मला एक मोठे दान (gift) दे. हालेलुया, प्रभु देवाला गौरव असो! मला ते मिळाले आहे असा मी विश्वास धरतो. हालेलुया!” असे कधीच जमणार नाही. असे करताना तुम्ही पुष्कळांसा मानसशास्त्राचा उपयोग कराल, पण ते चालणार नाही. तो पश्चात्ताप देवानें ओळखला पाहिजे; देवानेच हे केले पाहिजे. या बाबतीत आपणांस आणखी पुष्कळ कांही सांगता येईल, पण मला वाटते हे तुमच्या लक्षांत येत आहे.

पण आता ते वचनाला आपणावर सत्ता चालवू देणार नाहीत. हे ध्यानांत घ्या! मी म्हणतो, “तुम्ही प्रत्येकजण मागे फिरा; तुमचा बाप्टिस्मा चुकीचा झाला आहे. कॅथॉलिक चर्चच्या पद्धतीने तुमचा बाप्टिस्मा झाला आहे.”

“आम्हाला हे सांगणारे तुम्ही कोण?” हे मी सांगत नाही, तर वचन सांगत आहे. “पण मी

तुम्हाला सांगतो, आम्ही— आमचा असा विश्वास आहे...” तुम्ही काय विश्वास धरता याचे मला कांही घेणे नाही. पवित्र शास्त्र जे सांगते, तेच मी सांगत आहे. “ते असू द्या, त्याप्रमाणे जगण्याची आम्हाला गरज नाही.” होय, तुम्हाला निश्चित गरज आहे. नाहीतर ह्या शास्त्रांत सांगितलेला न्याय तुम्ही आपणावर ओढून घेता. कारण त्यांत असे म्हटले आहे, “जो कोणी त्यातून एक शब्द काढून टाकिल किंवा त्यांत एका शब्दाची भर घालील, त्याचा वाटा जीवनाच्या पुस्तकातून काढून टाकण्यांत येईल.” मग तो सेवक असो, पाळक असो, किंवा कोणीही असो. तुम्हाला या वचनाच्या (शब्दाच्या) अधिपत्याखाली आलेच पाहिजे. कारण तो देव आहे. पवित्र शास्त्र म्हणते तो (शब्द) देव आहे. “आम्ही आपणावर त्याची सत्ता चालू देणार नाही.” ते आपले विश्वासांगिकार, पंथ घेतात. तसेच ज्याच्यावर त्यांनी विश्वास ठेवला आहे व ज्या मनुष्यांच्या धर्मपरिष्ठांनी स्वीकारलेल्या आहेत अशा किरकोळ बाबी ते देवाच्या वचनाऐवजी घेतात.

त्यांनी काय केले? पहिल्या वधस्तंभाच्या दिवशी त्यांनी देवाच्या पुत्राऐवजी खुनेरी बरबाला घेतले. आणि आज ते कोणत्या तरी मनुष्याचा शब्द, जो लबाडी असून मृत्यूचा मार्ग आहे तो घेतात. व देवाचा शब्द, जो जीवनाचा मार्ग आहे तो घेण्याचे नाकारतात. मी ह्या पिढीला दोषी ठरवतो, प्रभुच्या वचनाने मी त्यांच्यावर आरोप ठेवतो की, त्यांचे हे करणे चुकीचे आहे. वधस्तंभावर देण्याच्या त्यांच्या कृतीमुळे ते दोषी आहेत. किंवा ते आल्याला वधस्तंभी देण्याचा प्रयत्न करित असल्यामुळे...

सर्वत्र धर्मसंजीवनाच्या सभा भरवतात. जर शब्दच लोकांच्याद्वारे जर कार्य करू शकत नाही तर तुमच्यात संजीवन कसे काय येईल? कोणीतरी मला त्या प्रश्नाचे उत्तर दिले तर बरे होईल. तुम्ही संजीवनाचाच नाकार करता तर ते कसे काय होऊ शकते? “सुभक्तीची केवळ स्वरूप”, असे संदिष्ट्याने त्यांचे यथायोग्य वर्णन केले आहे. मागील काळांत त्यांच्या स्वतःच्या संघटना-संप्रदायांनी जीवनाच्या शब्दाचा नाकार केला. आजही तेच घडत आहे. त्यांचे स्वतःचे मतांगिकार, आणि संघटना-संप्रदाय आज त्यांच्यासाठी संजीवन निर्माण करणाऱ्या बाबीचाच नाकार करतात. होय, यात कांहीच संशय नाही! शब्दाच्या ऐवजी ते आपले पंथ आणि मतांगिकार (Creeds) घेतात— आणि ह्या गोष्टी त्याच शब्दाला वधस्तंभी देतात व लोकांसाठी त्या शब्दाचा जो सुपरिणाम त्याला ते निरर्थक करतात. जेव्हां ते वचनाची स्पष्ट अशी कार्यवाही पहातात, (तो असे करणार असे देवाने वचन दिले होते, आणि आता इथे तो त्या वचनाची परिपूर्ती करित आहे). तेव्हां ते त्याची थट्टा करून त्यापासून दूर जातात, हे दुर्भागण आहे. आणि ते शब्दालाच वधस्तंभी देण्याचा प्रयत्न करतात. ते त्याला वधस्तंभी कां देतात? जसे ते देवाला वधस्तंभी देऊ शकले नाहीत तसेच ते शब्दालाहि वधस्तंभी देऊ शकत नाहीत. ज्याला देवाचा पुत्र असे म्हटले आहे तो देव ज्या शरीरात वसत होता, त्या शरीराला ते वधस्तंभी देऊ शकले. त्याला (शरीराला) ते वधस्तंभी देऊ शकले, पण ते देवाला वधस्तंभी देऊ शकत नाहीत. पूर्वनिवड झालेल्या अनेक पुत्रांना सर्वकालिक जीवनांत आणण्यासाठी अर्पण म्हणून त्या वेळी त्याला वधस्तंभावर जाणे भाग होते. त्यावेळी त्यांना ते करावे लागले, पण आता त्यांना तसे करता येणे शक्य नाही. ते तसे करूच शकत नाहीत, कारण खुद्द शब्द जीवंत आहे, आणि तो सतत जिवंतच राहणार. पण ते...

“ते काय करतात? ते कसे बनवतात? उपदेशका, यावर तू काय म्हणतोस? त्यांनी तेव्हां त्याला वधस्तंभावर खिळले पण इथे तू तुझी पार्वभूमी (Platform) कशी उभी करणार?” लोकांवर सुवातेचे जे सुपरिणाम होतात त्या सुपरिणामांना आपल्या मतांगिकाराद्वारे ते वधस्तंभावर देतात. हे वधस्तंभी देणेच आहे : मंडळ्या (चर्चेस) व पंथ नावाच्या अनाथ प्रेतगृहात किंवा बेवारशी प्रेतगृहात सर्वसामान्य लोकांना (Public) ठेवले जाते. व त्यांच्याभोवती मतांगिकाराची (creed) रेषा मारून त्यांना मर्यादित केले जाते. आणि मग देवाच्या वचनाचा त्यांच्यावर कांही परिणाम होऊ शकत नाही कारण ज्या गोष्टी घडतील असे ख्रिस्ताने सांगितले आहे त्यांनाच ते निरुपयोगी ठरवतात. हे मुळांत त्यांच्या मतांगिकारानु-

सार येत नाही, येशूचे आगमन एका विशिष्ट पद्धतीने होईल किंवा व्हावे अशी त्या काळी त्यांचीहि समजूत होती. परंतु त्यांच्या समजुतीनुसार त्याचे आगमन झाले नाही. देवाने ज्या पद्धतीने त्याला पाठवले तसा तो आला; आणि तो अगदी वचनाबरहुकूम आला. म्हणूनच तो म्हणाला, त्याने ते ज्ञानी व विचारवंत यापासून गुप्त ठेवले व शिकण्याची वृत्ती असणाऱ्या बाळकांस प्रकट केले. आपणांस हे समजते का? खरोखरच त्यांनी शब्दाच्या परिणामांना वधस्तंभी दिले आहे.

या ठिकाणी माझ्याकडे पुष्कळसे शास्त्रभाग आहेत. त्यापैकी मी फक्त दोन किंवा तीन भागांचा उल्लेख करीन. त्यांनी वधस्तंभी दिले... तुम्ही विचाराल, “त्यांनी वचनाला कसे काय वधस्तंभी दिले?” जेव्हां येशू म्हणतो, तो काल, आज व युगानुयुग सारखाच आहे, इब्री. १३ : ८, तेव्हा ते म्हणतात, “अमुक एका प्रकारे तो तसा आहे.” समजले? ठीक. आणि मग जर येशू म्हणाला, मंडळीला माझी शेवटची आज्ञा अशी आहे, “सर्व जगात जाऊन, (मार्क १६ : १५) सर्व जगात जाऊन संपूर्ण सृष्टीला सुवातेची घोषणा करा;... विश्वास धरणाऱ्यांबरोबर ही चिन्हे असत जातील.”... सर्व जगात, संपूर्ण सृष्टीला. अद्याप अर्ध्या जगाने सुवात ऐकली नाही आणि ज्यांनी येशूचे नांवसुद्धा ऐकले नाही असे लाखो लोक दरवर्षी मरत आहेत. म्हणून अद्याप ती आज्ञा सर्वसमावेशक अशी आहे, ती अद्याप देवाची आज्ञा आहे. “...सर्व जगात जाऊन संपूर्ण सृष्टीला सुवातेची घोषणा करा; जो विश्वास धरतो व बापित्सा घेतो त्याचे तारण होईल; जो विश्वास धरित नाही तो दंडास योग्य ठरेल. आणि विश्वास धरणाऱ्यांबरोबर ही चिन्हे असत जातील; ते माझ्या नामाने भूते काढतील, नव्यानव्या भाषा बोलतील; सर्प उचलतील व कोणताहि प्राणघातक पदार्थ प्याले तरी तो त्यांस बाधणारच नाही; त्यांनी दुखणाऱ्यांवर हात ठेवले म्हणजे ते बरे होतील.” आणि यावर ते म्हणतात ते त्या पिढीसाठी होते, यावरून ते देवाची आज्ञा निरर्थक करतात. आणि लोकांवर वचनाचा (शब्दाचा) जो कांही परिणाम व्हायचा त्याला ते वधस्तंभावर देतात. आमेन!

पेट्रॉसच्या दिवशी पेत्र म्हणाला (“जे कांही तू इथे बोलशील ते मी तिथे वर बोलेल,” ही राज्याची किल्ली नुकतीच त्याला देण्यांत आली होती, तिच्यानुसार तो बोलत होता),... जर ते त्याचा एवढ्या आनंदाने उपभोग घेत होते, दुसऱ्यांच्या जीवनांत चाललेला हा प्रकार पाहून त्याला त्यांनी मूर्खपण असे नांव दिले: झोकांड्या खाणे, उड्या मारणे, पडणे, इत्यादी प्रकारासह ते दाख्खासारखे करित होते. हे पाहून ते म्हणत आहेत, “हे नव्या द्राक्षारसाने मस्त झाले आहेत.” आणि पेट्रॉसच्या दिवशीच त्यांना विचारण्यांत आले होते, “पवित्र आत्मा मिळावा म्हणून आम्ही काय करावे?”

पण त्या ठिकाणी पेत्र नावाचा एक मनुष्य होता, त्याच्याजवळ राज्याच्या किल्ल्या होत्या. तो उभा राहून म्हणाला, “...तुम्हास वाटते तसे हे मस्त झाले नाहीत; कारण हा दिवसाचा पहिला प्रहर आहे (प्रेषित २) परंतु हा प्रकार योएल संदिष्ट्याच्या द्वारे सांगितलेल्या संदेशप्रमाणे घडला आहे.” पाहिलंत? पुन्हा तो शब्दाकडे वळून आत्मा हा अद्याप शब्द आहे, आणि शब्द हा अद्याप आत्मा म्हणजे देवाचा शब्द आहे, हे तो दाखवित आहे. “देव म्हणतो, शेवटल्या दिवसात असे होईल की (योएल २:३८) मी आपल्या आत्म्याचा मनुष्यमात्रावर वर्णाव करीन.” त्या ठिकाणी उभे राहून बोलणाऱ्या संदिष्ट्याचे बारकाईने ऐका. तो निर्भयपणे उभा राहून तेथे असलेल्या टोळक्याला दोष देत आहे. त्यांच्यावर आरोपपत्र ठेवित आहे. तो म्हणाला, “हे शास्त्रवचन आहे. संदिष्ट्याद्वारे जे सांगण्यांत आले ते हे आहे,” “मी आपल्या आत्म्याचा मनुष्यमात्रावर वर्णाव करीन. तेव्हां तुमचे पुत्र व तुमच्या कन्या संदेश देतील. आणि मी आपल्या दासांवर व आपल्या दासींवर आपल्या आत्म्याचा वर्णाव करीन, वर आकाशांत उत्पात व खाली पृथ्वीवर चिन्हे म्हणजे रक्त, अग्नि व धूम्ररूप वाफ अशी दाखवीन,” हे वचन आहे याचे तो वचनावरून प्रमाण पटवीत होता. यावर ते हंसू लागले. त्याची थड्डा करू लागले. त्यामुळे त्यांच्यावर न्याय आला. त्यांचे शहर जाळून टाकण्यांत आले. एवढेच नव्हे तर

त्यांनी एकमेकांची कोवळी मुले खाल्ली. आणि आज संपूर्ण जगभर ते पांगून गेलेले लोक आहेत. तेणेकडून ते असे दाखवतात की पवित्र आत्मा हा अद्यपि शब्द किंवा वचन म्हणूनच राहातो. आणि तो ह्या वचनाचा (पवित्र शास्त्राचा) जिवंतपणा सिद्ध करित आहे.

येशू ख्रिस्त हा व्यक्ती, मनुष्य देव होता. हालेलुया! तो देवाचे प्रकटीकरण किंवा आविष्करण (Manifestation) होता. त्या युगाकरता देवाच्या वचनाचे प्रतिबिंब दाखवण्याकरता तो शरीररूपांत असलेला देव होता. आणि पवित्र आत्मा आज तेच आहे. लिखित शब्दावर असणारा तो देवाचा आत्मा आहे. या युगाकरता स्वतःचे प्रतिबिंब ज्याच्याद्वारे पाडता येईल अशा कोणाचा तरी शोध करण्याचा तो प्रयत्न करित असून तो काल, आज आणि युगानुयुग सारखाच आहे हे ह्या युगाला सिद्ध करून दाखवीत आहे. योहान १४:१२, “मी जी कृत्ये करतो ती तुम्हीहि कराल”— येशू ख्रिस्त काल, आज व युगानुयुग सारखाच आहे. समजलं? ज्याच्याद्वारे आपले स्वतःचे प्रतिबिंब पाडता येईल अशा साधनांना शोधून काढण्याचा तो सतत प्रयत्न करित आहे.

आणि हे ते करू शकले नाहीत. लोकांनी आपल्या पंथांचा (ते पंथ त्यांची एक प्रकारची घर्टीच होती, त्यांना त्यांनी मंडळ्या— चर्चेंस—स— असे नांव दिले) व मंडळ्यांचा इतका विचार केला की ते त्याचे मुळीच ऐकेनात. आजहि ते अगदी तसेच करतात, अगदी तसेच, नव्याने वधस्तंभावर देतात.

पेट्रोकॉस्टच्या दिवशी पेत्र म्हणाला, “अहो यहूदी लोकांनो, व यरुशलेमातील सर्व राहाणाऱ्यांनो, हे लक्षांत आणा व माझे बोलणे ऐकून घ्या... हे दारू पिऊन मस्त झाले नाहीत. तुम्ही शांत उभे राहिलांत तर हे काय आहे, हे मी तुम्हाला दाखवीन.” त्यानंतर त्याने त्यांच्यासमोर स्पष्टीकरण केले. हे ऐकून त्यांच्या अंतःकरणाला चुरचुर लागली तेव्हा ते म्हणाले, “आमचे तारण व्हावे म्हणून आम्ही काय करावे? हे मिळण्यासाठी आम्ही काय करावे? तुझे शब्द खरे आहेत याबद्दल आमची खात्री झालेली आहे.”

तो म्हणाला, “पश्चात्ताप करा, आणि पापांची क्षमा व्हावी म्हणून तुम्ही प्रत्येकजण येशू ख्रिस्ताच्या नामांत बाप्टिस्मा घ्या; म्हणजे पवित्र आत्म्याचे दान तुम्हाला प्राप्त होईल. कारण ते वचन तुम्हास, तुमच्या मुलाबाळांस व सर्व जे दूर आहेत त्यांस, म्हणजे जितक्यांत प्रभु जो आपला देव स्वतःकडे बोलावील, तितक्यांस आहे.” बस्स! एवढेच त्यांना करायचे होते. पश्चात्ताप करा आणि येशू ख्रिस्ताच्या नामांत बाप्टिस्मा घ्या.

आणि त्या गोष्टीची जागा घेण्यासाठी आज रोमन कॅथॉलिक मंडळीने “पिता, पुत्र आणि पवित्र आत्मा” या बाबीचा अवलंब केला आहे. त्याच्याऐवजी त्यांनी सहभागिता (a communion) स्वीकारली आहे. जीभ बाहेर काढून तिच्यावर गोलाकार लहानशी पापडवजा भाकर (वेफर) घ्या. आणि जो प्रिस्ट असतो तो द्राक्षारस (वाईन) पितो, आणि असे करण्याने तुम्ही व तो एक असे आहत.

पवित्र आत्मा असण्याऐवजी त्यांनी सहभागिता (कम्युनियन) स्वीकारली आणि तिला “पवित्र सहभागिता” (Holy Eucharist) असे नांव दिले. आणि त्याच्या जोडीला “पिता, पुत्र आणि पवित्र आत्मा”, म्हणजे त्रैक्याचा बाप्टिस्मा स्वीकारला, ज्याचा पवित्र शास्त्रांत उल्लेख सुद्धा नाही. पिता, पुत्र, पवित्र आत्म्याचे नाव प्रभु येशू ख्रिस्त आहे. आणि ज्यांचा पेत्राने कुटील पिढी असा उल्लेख केला त्या कुटील पिढीला जेव्हां तुम्ही हे दाखवता तेव्हां पेत्राने म्हटल्याप्रमाणे, “या कुटील पिढीपासून तुम्ही आपला बचाव करा.” तुम्ही त्यांना हे दाखवता, तेव्हा ते काय करतात? गम्मत मजा करून ते म्हणतात, “आमची मंडळी त्याप्रमाणे शिकवित नाही.” तर मग तुम्ही दोषी आहात; लोकांपासून देवाचे सामर्थ्य

हिरावून घेऊन येशू ख्रिस्ताला वधस्तंभावर खिळण्याचा दोष तुम्हाला लागू आहे. त्यांच्यासमोर तुम्ही खुद्द त्या शब्दाला वधस्तंभावर खिळता व आपल्या मंडळीसह तुम्ही स्वतःला दोषी ठरवता. हे त्यांना मृत्यूच्या सांपळ्याकडे घेऊन जाते.

मी मागच्या रविवारी तुम्हाला त्या पाळकविषयी सांगितल्याप्रमाणे, त्या मोलवान लोकांसह मार्टीन लूथर किंग होता. तो त्यांना एकदम मृत्यूच्या सापळ्याकडे घेऊन जात होता. खरंच, जर कोणाला त्या माणसाशी बोलता आले असते तर! मला बोलता आले असते तर बरे झाले असते. केवळ शाळेच्या छोट्याशा समस्येवरून झालेली बंडाळी. समजलं? यात फारच फरक आहे. बापरे, एकाद्याच्या रंगावरून लोकांना त्याच्याशी संबंध ठेवणे जड जात असेल तर ते दोषी तर आहेतच शिवाय मेल्यासारखे आहेत. राष्ट्र त्यांना हक्क देते... त्याविरुद्ध लढा देऊ नका. देऊच नका...

समजा एकादा जर म्हणू लागेल, सर्व आयरिश लोकांशी मला संबंध तोडायचा आहे, दुसरा एकादा म्हणू लागेल, सर्व जर्मन लोकांशी मला संबंध ठेवायचा आहे आणि तिसराच कोणी तरी म्हणू लागेल, आणखी कोणाचा तर संबंध तोडायचा. त्याचा ख्रिस्ती लोकांना कधीच त्रास होणार नाही; त्यांची प्रगती होतच राहाणार, आणि असे प्रतिपादन करणार तो मनुष्य ख्रिस्ती आहे. पाळक या नात्याने त्या लोकांना अशा बाबीविरुद्ध बंड करण्यासाठी त्याने नेऊ नये. लाखोंच्या मरणाला ते कारणीभूत होणार आहेत. ते दुसरा क्रांतिकारक निर्माण करील. तसे करणे अतिशय लाजेची गोष्ट आहे.

या ठिकाणीसुद्धा तशीच गोष्ट घडते. पुन्हा अगदी तशीच गोष्ट. समजलं? लोक फक्त सत्याकडे कसे पाहतात व सत्य काय आहे, हे बघतात... “आमच्या मंडळीचा त्यावर विश्वास नाही. आमचा मार्ग जरा वेगळा आहे.” वेगळा असेल, पण तो मार्ग बरोबर नाही. तो मुळीच बरोबर नाही.

तो (पेत्र) म्हणाला, “पश्चात्ताप करा, आणि पापांची क्षमा व्हावी म्हणून येशू ख्रिस्तेच्या नावांत बाप्टिस्मा घ्या.” आता, ते असे करणार नाहीत. बरे मग त्यांनी काय केले? शेकडो बाबींपैकी ही फक्त एक बाब झाली. त्याकडे आपण वळणारच आहोत. आणि शक्यतो आपण इटपट या बाबी हातावेगळ्या करू या—

तर आता वधस्तंभी देण्याचा दुसरा प्रसंग : जर मनुष्य शब्दाच्या किंवा वचनाच्या ऐवजी “पिता, पुत्र व पवित्र आत्मा” हा मतांगिकार (creed) स्वीकारित असेल, आणि नावाच्या ऐवजी पदे (Titles) स्वीकारित असेल, तर तो लोकांसमोर काय करतो, किंवा लोकांच्या दृष्टीने काय करतो? लोकांच्या जीवनावर शब्दाचे जे सुपरिणाम व्हायचे त्यांना तो वधस्तंभी देतो. म्हणजेच वचनाच्या परिणामांना वधस्तंभी देतो. मार्क १६ हे केवळ त्या पिढीसाठी होते असे जेव्हां तो म्हणतो... आणि अगदी त्याच ठिकाणी देवाने स्वतः म्हटले आहे, येशू त्यांच्याशी बोलतांना म्हणाला, “सर्व जगात जाऊन संपूर्ण सृष्टीला सुवातेची घोषणा करा. जो विश्वास धरतो आणि बाप्टिस्मा घेतो त्याचे तारण होईल, जो विश्वास धरित नाही तो दंडास योग्य ठरेल, आणि विश्वास धरणाऱ्यांबरोबर ही चिन्हे असत जातात...” कोठपर्यंत? प्रत्येक राष्ट्र, प्रत्येक मतांगिकार, प्रत्येक भाषा, प्रत्येक वंश, सर्व लोक, यांच्यापर्यंत, एकच सुवाता. “आणि विश्वास धरणाऱ्यांबरोबर ही चिन्हे असत जातात.” आणि मनुष्य जेव्हां हे शास्त्रांतून काढून बाहेर फेकून देतो, तेव्हां सुवातेचे त्या मंडळीवर होणारे परिणाम तो खांबी देतो. म्हणून मी येशू ख्रिस्ताच्या नावांत तुमच्यावर आरोप ठेवतो : प्रभुचा खून केल्यामुळे तुम्ही दोषी आहा.

त्या मंडळीने त्याचा द्वेष केला. का बरे? तो खुद्द त्यांचा देव होता. तू आमचा मशिहा नाहीस

असे म्हणून त्यांनी त्याचा द्वेष करून नाकार केला. नाही, नाही. त्यांना तशा प्रकारचा मशिहा नको होता. आणि आज मंडळी (चर्च) अगदी तेच करीत आहे; ती (मंडळी) शब्दाचा (वचनाचा) नाकार करते. त्यांना तो (शब्द) नको आहे. त्यांच्या मतांगिकाराने (Creeds) त्यांना जो विश्वास धरायला शिकवले आहे, त्या विश्वासाशी हे विरोधी किंवा विसंगत आहे. आणि शब्द हा मशिहा आहे. तुमचा असा विश्वास आहे का? ठीक आहे, तर मग शब्दाचे प्रतिबिंब काय आहे? मशिहाचे प्रतिबिंब, म्हणजेच आमच्यांत असणारा पवित्र आत्मा. तो स्वतःचे प्रतिबिंब पाडित आहे. ज्याच्यामधून त्याला पहाता येणे शक्य आहे, असा दिवा जेथे कोटे सापडणे शक्य आहे, त्याचा तो शोध करतो. ज्याच्यावर मतांगिकार वगैरेची काजळी आलेली नाही, आणि ज्याच्यामधून तो प्रकाश देऊ शकेल असा दिवा.

त्या उठल्या आणि आपले दिवे नीट केले. आणि दिव्यांच्या कांचा धुवून पुसून स्वच्छ केल्या. हे तुम्हाला आठवते ना? परंतु त्यांना फार उशीर झाला होता. म्हणून आपण जेव्हा पहातो की हे लुथरन्, प्रेस्बिटेरियन्, मेथॉडिस्ट, वगैरे पंथांचे लोक ह्या शेवटच्या दिवसांत पवित्र आत्मा मिळवण्याचा प्रयत्न करण्यासाठी आंत येण्याचा प्रयत्न करतात, तेव्हा त्यांना तो मिळत नाही. ठीक आहे, ते कदाचित अन्य भाषेत बोलतील, वरखाली उड्या मारतील, पण काय होते ते पहा. त्यांना तो मुळीच...तिची संधी संपली आहे, हे काळाचे चिन्ह आहे. आपण शेवटस आलो आहोत. “इकडे वर ये” असे आवाहन मंडळी केव्हाही ऐकू शकेल. आमेन! तिच्यासाठी नेमस्त केलेल्या क्रमाबरहुकूम ती सिद्ध होत आहे. ज्यांच्या द्वारे तो कार्य करू शकतो अशांच्यामध्ये पवित्र आत्मा येशू ख्रिस्ताची सत्यता दाखवीत आहे. स्वतःचे प्रमाण पटवीत आहे; तो खाली येतो, त्याचा फोटो काढला जातो, दाखवला जातो, तो चिन्हे करतो, त्याच्यासंबंधी बोलतो, वगैरे वगैरे. तो जे कांही करील म्हणून म्हणाला होता, त्या सर्वांचे तो तंतोतंत प्रमाण पटवीत आहे. शास्त्रानुसार तो ज्या कांही गोष्टी करील म्हणून म्हणाला होता त्या अगदी तशाच करीत आहे. एकादा मतांगिकार किंवा एकाद्या मनुष्याने युक्तीने केलेल्या कल्पना नव्हेत; — रक्त, अग्नि, आणि धूर वगैरे संबंधी पुष्कळसं बोलायचं असं नव्हे. पण शास्त्रानुसार असलेला मशिहाचा पुरावा.

बतावण्या व सोंगड्ढोग करणारे पुष्कळच आहेत. परंतु त्यामुळे त्यांचा प्रभाव तर पडतच नाही पण उलट खरा शब्दच सर्वाधिक प्रखरतेने आपला प्रभाव पाडतो. हे खरे आहे. जे लोक आत्मिक प्रवृत्तीचे असून खऱ्या खोट्याची शहानिशी करू शकतात त्यांना तो (शब्द) साहाय्यत होतो...

त्याचा नाकार करतात. त्यांनी आपल्या मशिहाचा नाकार केला. “आम्हाला तो नको होता.” आजही ते हेच करतात. “जर मला तिथे जावे लागून त्या लोकांसारखे वागावे लागणार असेल तर, ते मला मुळीच नको आहे.” ठीक आहे, तर मग ते तुम्हाला मुळीच मिळणार नाही. एवढाच त्याचा अर्थ आहे. आजही अगदी तेच आढळते. समजलं?

जरी त्याची यथायोग्यरीतीने ओळख पटवण्यांत आली होती तरी, त्यांना तो नको होता. त्यांनी त्याचा द्वेष केला. असे कां बरे? तो त्यांच्या पाळक लोकांना सापांची पिल्ले’ असे म्हणाला. तो म्हणाला, “अहो चुना लावलेल्या भितींनी, तुम्ही केवळ स्मशानभूमी आहात. तुमचे बाह्य पोशाख म्हणजे चकचकीत झगे आणि दुमडलेल्या कॉलरी असे आहेत. परंतु आंत मेलेल्या माणसांची हाडे आहेत.” त्याने काहीच कदर केली नाही. तो एक साधा गालिली मनुष्य, सुताराचा मुलगा (या अर्थात त्याच्याकडे पाहिले जाई), पण तो कांही भ्याला नाही त्याने त्यांची मुळीच गय केली नाही. त्यांना उद्देशून त्याला जे कांही म्हणायचे होते ते तो स्पष्टपणे म्हणाला.

त्याच्या अगोदर आलेला निरोप्या म्हणजे बापित्सा करणारा योहान. हाहि एक निर्भिड प्रवृत्तीचा

मनुष्य होता. तो म्हणाला, “अब्राहाम आमचा पिता आहे असे म्हणायचे सोडून द्या. कारण देव अब्राहामासाठी या दगडांपासून संतती निर्माण करण्यास समर्थ आहे.” होय, एकदम सत्य! “आताच झाडच्या मुळाशी कुन्हाड ठेवलेली आहे, जें जें झाड फळ देत नाही तें तें तोडून अग्नि तऱ्कण्यांत येईल.” होय, अगदी निःसंशय! देव आपल्या वचनाच्या बाबतीत कडक, खंबीर व करारी आहे. होय, अगदी शंभर टक्के!

पवित्र शास्त्राने प्रमाण पटवलेला येशू, ध्यानांत घ्या... आपण माझे लक्षपूर्वक ऐकत आहात ना? येशू हा मशिहा आहे हे देवाने शास्त्राद्वारे पटवून दिले होते. खरे की नाही? पेत्रानें कसा आरोप ठेवला, आणि तो बरोबर होता की नाही याकडे आपण लवकरच वळणार आहोत. देवाचा पुत्र म्हटलेल्या मनुष्यामध्ये तो प्रकट झाला होता, या बाबतीत त्याची पूर्णपणे ओळख पटवण्यांत आली होती. हे अगदी सत्य आहे. मशिहा या नात्यानें जरी त्याची योग्य रीतीने ओळख पटवून देण्यांत आली असली, आणि तो वचन दिलेला असा शब्द आहे असे त्याचे प्रमाण पटवले असले तरी... मोशे म्हणाला, “हा मशिहा येईल तेव्हा तो सिद्धात असेल, आणि त्या सर्व गोष्टी घडतील.” विहीरीच्या काठी उभी असलेली ती स्त्री तिची ती एकंदर घाणेरडी परिस्थिती, हे कशाचे दर्शक आहे? घालवून दिलेले, मित्रहीन, समाजबहिष्कृत अशांना देव ह्या शेवटच्या दिवसात स्वतःकडे ओढून घेणार, याचे हे दर्शक आहे.

आपणांस आठवत असेल की काल रात्री किंवा मागे केव्हां तरी मी ‘लग्नाची मेजवाणी’ या विषयावर उपदेश केला होता. त्या ठिकाणी तो म्हणाला, “मी मोठी मेजवाणी केली आहे, व ह्या सर्व आमंत्रितांस बोलावले आहे. आणि प्रत्येक जण कांही ना कांही सबब कशी सांगत होता?”

“मी ते करू शकत नाही, कारण त्यामुळे आमच्या मतांगिकांवर (Creeds) गदा येईल.”

“मी येऊ शकत नाही, कारण मी लग्न केले आहे— माझी पत्नी मला येऊ देणार नाही.”

“बापरे, माझे इकडच्या मंडळीशी लग्न झालेले आहे. माझी आई (माता मंडळी) मेथॉडिस्ट होती, बॅप्टिस्ट किंवा कॅथॉलिक होती. किंवा— तेव्हा... मला ते कांही... म्हणजे... माझ्याच्याने ते कांही जमणार नाही! शक्यच नाही.”

तो म्हणाला, “आणि तुम्ही येणार नाही व माझ्या जेवणातले कांही चाखणार नाही. तर नगराच्या रस्त्यात व गल्यात जाऊन वेश्या, कुलटा, दारूडे आणि असे जे कोणी असतील त्यांना कसेतरी आग्रहपूर्वक आणा. जा, त्यांना घेऊन या, आणि मी त्यांना सरळ करीन. मी माझी मेजवाणी केली आहे. सर्व कांही वचून तयार आहे. (माझा मेज तयार आहे). आणि तिथे कोणीतरी यायला पाहिजे.” ते आले नाहीत; या ठिकाणी तो त्या यहुद्यांना दौष देत आहे. आजच्या स्थितीबद्दल काय?

“मी— मी— मी ना, प्रेस्बिटेरियन मंडळीचा आहे.”

“मी... मी... आपला लूथरन् आहे.”

“मी एकत्ववादी आहे.”

“मी द्वैतवादी.”

“मी अमुक आहे... आणि मी तमुक आहे— मी ते करू शकत नाही...”

पाहिलंत ना? “तर मग तुम्ही तिथे असणारच नाही!” तो म्हणाला अगदी तसेच ठीक.

योग्य प्रकारे पटवलेला मशिहा. योग्य प्रकारे प्रमाण पटवलेला शब्द. देवाने वचन दिलेला शब्द, म्हणजे हा मशिहा कसा असेल त्याबद्दलचे प्रमाण. अगदी त्याचप्रमाणे तो येऊन उपस्थित झाला. तो त्यांना म्हणाला, “आतां, मी कुठल्या बाबतीत उणीव ठेवली आहे? मनुष्य म्हणून तुम्ही मजवर विश्वास ठेऊ शकत नसाल तर मी करतो त्या कृत्यांवर विश्वास ठेवा. कारण मी कोण आहे, हे ती कृत्येच सांगतात. मी मशिहा आहे, हे ती कृत्येच जाहीर करतात. तुम्हाला माझ्यावर विश्वास ठेवायला नको आहे, याचे कारण तुम्हाला वटते— तो तिकडचा योसेफ आहे ना... आणि मी त्या लहानशा खोपटात जन्मलो, आणि— आणि या ठिकाणी माझे पोषण करणारा (Foster father) माझा वडील— एक साधा सुतार आहे. आणि — आणि त्यामुळे तुम्ही...”

तो गालिलांत आला तेव्हा तिथे— तो कांहीतरी करणार... पण ते तिथेही आडवे आलेच. ते म्हणाले, “काहो, हा कुठला कोण? हा कोण आहे? समजलं, समजलं... हा— हा मनुष्य... अहो तो योसे... आणि त्याचे भाऊ आहेत ना? त्यांचा हा भाऊ! त्यात काय मोठं? त्याच्या बहिणी इथे आपल्यातच आहेत ना? त्याच्या आईला मरिया व वडिलांना योसेफ म्हणतात ना? तसा हा... हा कोण लागून गेला आहे? तो कोणत्या शिक्षणसंस्थेतून आला आहे? (सेमिनरी वगैरे... कुठले काय?) त्याच्याजवळ साधे सहभागितेचे प्रमाणपत्रही नाही; एवढेच काय...? त्याच्याजवळ कुठलेच पस्विपत्र किंवा अधिकारपत्र नाही. कुणीही आपलं उठूनसुटून चालावं!...बरं... ते कांहीहि असो... तुला हे सर्व कोठून मिळालं?” आणि पवित्र शास्त्र म्हणते, असे ते त्याच्याविषयी अडखळले. त्यालाहि त्यांचे अडखळण झाले. त्यामुळे तो त्या ठिकाणी पुष्कळ महत्कृत्ये करू शकला नाही. त्याने सरळ त्यांच्याकडे पाठ केली व त्यांच्यापासून दूर निघून गेला. तो म्हणाला, “कोणताहि सदेष्टा आपल्या लोकात मान्य होत नाही. (पाहिलंत?) किंवा आपल्या स्वतःच्या देशात मान्यता पावत नाही.” (याचा मतितार्थ समजून घ्या!)

हाच तो, प्रमाणसिद्ध असा मशिहा. त्याने स्वतःकडे कसलेहि श्रेय घेतले नाही; तो म्हणाला, “मी जे कांही पित्याला करताना पाहातो त्यांचाचून मला स्वतःला कांही करता येत नाही.” हा मशिहा नाही तर कोण? असे त्याने त्यास जाहीर आव्हान दिले.

आता त्या सामान्य कुप्रसिद्ध स्त्रीकडे पाहा; तिने हे अगदी बरोबर ताडले. ती— ती फार शिकलीसवरलेली नव्हती. पण प्रकाश.... नीतिमतेच्या दृष्टीने तिचे सर्व चुकीचे होते. अर्थात तिच्या त्या कृत्यांना कोणीहि पाठिंबा देणार नाही. देवाचे नियम त्याचा धक्कार करतात. नैतिकतेच्या दृष्टीने तिचे करणे साफ चुकीचे होते, पण तरीहि तिने... समजलं? तुमच्या दर्जावरून देव तुमचा न्याय करीत नाही— तुम्ही कसे आहात. तुम्ही किती मोठे किंवा छोटे आहात यावरून तो न्याय करीत नाही. तो तुमच्या अंतःकरणाचा न्याय करतो. तुम्हाला काय हौण्याची इच्छा आहे, हे तो पाहतो. आताच तिच्यासमोर जो प्रकाश चमकला व त्या प्रकाशात तिला तिचे सर्व काळेकुट्टे जीवन दिसले, त्याचा तिला वीट आला होता. पण जो प्रकाश— तोच तिला हवा होता. त्यावेळी ती कशीहि असो कांही हरकत नाही. पण ती जशी होती तशीच येण्यास तयार होती. देव अंतःकरणाची झाडझडती घेऊन न्याय करतो. मनुष्य बाह्यस्वरूपावरून न्यायनिवाडा करतो. देव अंतःकरण पारखतो. ती कशीहि असो, तिच्या जीवनात तो प्रकाश झळकला, बस्स! तिला तेवढेच पुरेसे होते. अनंतकालिक जीवनाचा अर्थ तिने आपलासा करून घेतला.

धन्य, धन्य! ह्यात माझ्यासाठी किती सखोल अर्थ भरलेला आहे (आपणास हे दिसते का?) ह्यात मला दिसते व समजते की हे सत्यच आहे. मी— मी ह्याला धरून राहीन. स्वर्गीय देवासमोर मी उभा राहीन, व देवाची यापलिकडची जी महान समयरूपी चुंबकीय ध्वनिफीत तिच्यावर माझा आवाज उमटेल. व तो आवाज ह्या शेकटच्या पिढीला दोषी ठरवील... (सदेशाचा कांही भाग ध्वनि नोंदकावर उमटलेला नाही— संपादक)... त्याने निश्चित ओळख पटविली आहे की अद्याप काल, आज व युगानुयुग सारखाच असणारा तो येशू ख्रिस्त आहे. देवाच्या वचनाने मी त्यांच्यावर दोषारोप करतो.

मला छटपट आणखी एका वचनाकडे वळायचे आहे, कारण आपल्याला फक्त सुमारे पंधरा मिनिटांचा अवधी उरला आहे.

तेथे त्यांनी... तेथे त्यांनी... काय? कोठे बरे! काल्हेरी. त्यांनी त्याला वधस्तंभावर खिळिले. तिसरी गोष्ट : हा देवाने वचन दिलेला व प्रकट झालेला शब्द आहे हे न ओळखता त्यांनी त्याला वधस्तंभावर खिळिले. आणि त्यांनी त्या मनुष्याला वधस्तंभावर कां खिळिले? आपणाला कांही कल्पना करता येते का? मला क्षणभर मागे जाऊ द्या. अशा प्रकारच्या मनुष्याला त्या लोकांनी वधस्तंभावर खिळण्याचे कारण काय?

ज्याप्रमाणे मरिया... दाविदाच्या घराण्यातील राजपुत्र... या नावाचे एक पुस्तक एकदा मी वाचले... ते इंग्रंमने म्हणजे डॉ. इंग्रंमने लिहिले आहे. फारच सुंदर पुस्तक. ते एक नाटक आहे. एका जुन्या हस्तलिखितावर ते आधारित असून अंशतः ती सत्यकथा आहे असे समजले जाते. ते हस्तलिखित अडेना नावाच्या एका स्त्रिने लिहिले आहे. इजिप्तमधील कैरो शहरातून ती पालेस्ताइनला गेली होती. तिथे तिला आपले शिक्षण पुरे करायचे होते, असे मला वाटते. ख्रिस्त पालेस्ताइमध्ये असतानाच ती तिथे होती. तेथून ती आपल्या वडिलांना पत्र लिहिणार होती. तुमच्या हाती ते पुस्तक पडले तर जरूर वाचा. खरोखरच मनोरंजक व माहितीपूर्ण असे ते पुस्तक आहे. दाविदाच्या घराण्यातील राजपुत्र (A Prince of The House of Davia) असे त्याचे शीर्षक आहे. त्याच लेखकाने अग्निस्तंभ (Pillar of Fire) हेहि पुस्तक लिहिले आहे... त्यातूनच सिसील डे मिल याने आपल्या दहा आज्ञा (The Ten Commandment) ह्या चित्रपटाचे कथानक घेतले आहे.

अडेनाने पत्ररूपाने जे पुस्तक लिहिले त्यामध्ये आपण असे वाचतो : ती लिहिते : येशू ख्रिस्ताला ज्या दिवशी वधस्तंभावर द्यायचे होते त्या दिवशी जिच्यातून त्याने सात भुते घालवली होती ती मगदालिया मरिया, त्या गर्दीच्या पुढे पळत गेली व म्हणाली, “त्याने काय केले आहे? त्याने काय केले आहे? त्याने फक्त रोग्यांना बरे केले आणि जे बंधनात (तुरुंगात) होते त्यांना मुक्त करण्याचा प्रयत्न केला. त्याने फक्त चांगलेच केले आहे. त्याव्यतिरिक्त त्याने काय केलेहो? सांगा ना कोणीतरी!”

त्यावेळी एका मनुष्याने ताडकून तिच्या थोबाडीत देऊन म्हटले, “तुमच्या याजकलोकांसमोर तुम्ही ह्या मूर्ख बाईच्या म्हणण्यावर विश्वास ठेवणार का?” पाहिलंत, पाहिलंत?

एकूण प्रकार असा होता. समजलं? त्याने काय केले होते? त्याने कांहीच केले नव्हते. मग त्यांनी त्याला वधस्तंभावर कां खिळले? कां? कशाकरता? कारण तो कोण आहे हे त्यांनी ओळखले नव्हते. आजही अगदी तसेच आहे. आजच्या घडीतील लोक आणि उपदेशक यांनी तसेच आमच्या आधुनिक शिक्षकांनी लोकांना असे शिक्षण देऊन विश्वास ठेवायला लावले आहे की हे चेटूक, किंवा जादूटोणा आहे, किंवा सैतानी प्रकार आहे, किंवा दूरवरून मनुष्याचे मन ओळखण्याची विद्या, काहीतरी थोतड किंवा कसलीतरी हातचलाखी आहे. अशा नानातऱ्हेच्या शब्दांनी त्यांनी टिंगल टवाळी केली आहे.

इतकी की अखेर ह्या युगाकरता असणाऱ्या देवाच्या शब्दाचे हे प्रमाण (पुरावा) आहे हे लोक ओळखित नाहीत. हे अंतिम काळांतील चिन्ह आहे.

संघटित मंडळ्यांच्या गटात तुम्ही सामील झाला नाही तर ते म्हणतील, “अहो, ही काहीतरी बनावटगिरी आहे. ते— ते एक थोतांड आहे. त्या अमक्या तमक्याकडे पहाना.” परंतु सद्य वस्तुस्थिती हे थोतांड आहे, हे त्यांनी एकदा तरी सिद्ध करून दाखवावे. हे खोटे आहे, थोतांड आहे हे फक्त एकदाच त्यांनी सिद्ध करावे. ते तसे करू शकत नाहीत. ते खोटे असल्याचे कधीच आढळले नाही. ते तसे कधी होणारहि नाही. कारण ते देवाकडून आहे. खुद्द देवाचीच ही करणी आहे. समजलं? पण तरीहि दोष दैण्याची त्यांची खुमखुमी जात नाही. त्यांना वाटते, “अहो, जर हे एकदा प्रसिद्ध थोर मनुष्याच्या नावाखाली... चालले असते... तर ...” पण हा उगीच हाताच्या बोटवर मोजण्याइतक्या बाजारबुण्यांचा गट आहे. बाहेर फेकले— गेलेल्यांचे हे एक छोटेसे टोळके आहे. “अहो, आम्हीच तर त्या लोकांना आमच्या मंडळीबाहेर हाकलले आहे. (एकलंत?) ते— ते पूर्वी आमच्या गटांत येत असत (आणखी काय?), पण आता ते इकडे तिकडे गेले आहेत व भटकत आहेत; आणि आता पहा ते कुठे जाऊन पडले आहेत... बघा तर खरं त्यांचं काय चाललं आहे, त्यांचा तो कोण!” असे ते बडबडतात. पण मला त्याचे कांही सोयऱसुतक नाही. पेत्र, याकोब योहान यांचीहि त्यांनी अशीच बोळवण केली होती. “...हे अनक्षर व अज्ञानी इसम आहेत,” असे ते म्हणाले. पण असे असले तरी त्यांना एका गोष्टीची दखल घेणे भाग पडले; तेव्हांपासून कांहीतरी वेगळे घडले होते. ते येशूच्या सहवासात होते. आणि एकंदर सर्व फरक जो झाला तो केवळ ह्याचमुळे. कळलं?

त्यांनी ते केले कारण तो कोण होता हे त्यांनी ओळखले नाही. देवाच्या वचनाचा चालताबोलता पुरावा त्या दिवसांत त्यांच्यामध्ये उभा होता हे त्यांना समजले नाही... आता, ते एका दिवसापुरते होते, आणि ते बरोबर होते. नियम वगैरे पाळण्याचा तो दिवस होता— परंतु त्याच नियमशास्त्रांत पुढे एकजण येऊन हे सर्व पूर्ण करणार आहे, हे लिहिलेले होते व त्यांनी तेहि पाळायला पाहिजे होते. हाहि भाग त्यांच्याजवळ होताच. पण त्यांनी केवळ एकांगी पालन केले. तो दुसरा भाग खुशाल डावलला.

आताहि ते अगदी तेच करित आहेत. त्यांच्याकडे मंडळी आहे व ते येशू ख्रिस्तावर विश्वास ठेवतात. आमचा येशू ख्रिस्तावर खरोखरच विश्वास आहे वगैरे वगैरे ते म्हणतात. परंतु ज्या घड्यात आपण वावरत आहोत ते मात्र नाकारतात! जुन्या म्हणीचीच पुनरावृत्ति अद्यापि करतात : देवाने जे कांही केले आहे त्याबद्दल माणसे नेहमीच त्याची स्तुति करतात. आणि तो पुढे जे कांही करणार किंवा करील त्याकडे लक्ष लावतात. पण तो जे कांही करित आहे त्याकडे मात्र दुर्लक्ष करतात, व तेणेकडून दोषी ठरतात. समजलं? देव अद्भुत आहे, असे त्यांना वाटते : तो किती महान आहे; तो काय काय करणार आहे; तो येणार आहे; एके दिवशी रूपांतर (Rapture) होणार व आपण स्वर्गही जाणार; परंतु चालू घडाला ह्या काळांत शास्त्रांत सांगितल्याप्रमाणे तो चिन्हे, चमत्कार करील, ह्याचा ते नाकार करतात, त्यामुळे संपूर्ण चुकामूक होते. “आंधळे जर आंधळ्यांना वाट दाखवू लागले तर ते सगळेच खड्ड्यात पडतील”, असे येशू म्हणाला. देवाने ह्या शेवटल्या दिवसांत तुमचे नेत्र उघडवित, यासाठीच प्रार्थना करा. ठीक.

हल्ली, हल्ली ते तसेच करतात, त्याच देवाला आज ते न ओळखून आज वधस्त्रंभी देत आहेत. त्याचा तसाच नाकार करून ते तसेच वर्तन करित आहेत...आज ते ज्या गोष्टी करित आहेत तेणेकडून ते त्याने सांगितलेल्या गोष्टींचा नाकार करित आहेत. त्या सर्वांकडून पूर्वी त्यांनी ख्रिस्ताला अक्षरशः जसे क्रूसावर टांगले तसे ते आज करित नाहीत, पण ते पवित्र आत्म्याविरुद्ध दुर्भाषण करतात. आणि तसे करण्याने ते...ते पवित्र आत्म्याविरुद्ध दुर्भाषण कसे काय करित आहेत? मागे त्याठिकाणी त्यांनी-त्यांनी-कशाप्रकारे दुर्भाषण केले? त्यावेळी तो (पवित्र आत्मा) अद्यापि आलाहि नव्हता, मग

त्यांनी दुर्भाषण केले हे कसे ? त्यांनी येशूला “बालजबूल ” म्हटले. ते त्याला “बालजबूल ” म्हणाले कारण तो त्यांच्या अंतःकरणातील गुप्त गोष्टी समजू शकत होता. ते म्हणाले, “हा दुष्टात्मा किंवा भुतात्मा आहे.” म्हणजेच “तो शकून सांगणारा (Fortune-teller) आहे. म्हणूनच तो हे करतो, शकून सांगून तो हे करित आहे. तो दुसरा तिसरा कोणी नसून सैतान आहे ” सुमारे चारशे वर्षेपर्यंत त्यांच्यात सदेष्टा नव्हता. सदेष्ट्याचा त्यांना जणू काय संपूर्णपणे विसर पडलेला होता. आले का ध्यानात ? त्यांच्याजवळ फक्त त्यांचे नियमशास्त्र होते. ते म्हणाले हा “बालजबूल आहे.”

आणि येशू म्हणाला, “त्यासाठी मी तुम्हाला क्षमा करीन, परंतु पवित्र आत्मा आल्यानंतर (आता पाहा ?), तुम्ही एखादा शब्द त्याच्याविरुद्ध उच्चारला तर त्याची तुम्हाला कधीच क्षमा होणार नाही.” नट लक्षात ठेवा, त्याची कधीही क्षमा होणार नाही व कशाशिही होऊ शकणार नाही; त्याच्यासाठी दया नाही...तुम्ही दुर्भाषण करून देवाच्या आत्म्याला, देवाच्या शब्दाला, ज्याचे आत्म्या-द्वारे प्रमाण पटवले आहे, (पहा वचन असे सांगिते; आत्मा त्याचे प्रमाण पटवतो किंवा सिद्ध करतो), त्याला तुम्ही अमंगळ किंवा अशुद्ध म्हणता, तर तुम्ही दया व न्याय यादरम्यानची मर्यादा ओलांडली आहे, आणि त्याची तुम्हाला कधीच क्षमा होऊ शकत नाही.म्हणूनच प्रकट झालेल्या देवाच्या पुत्राला वधस्तंभावर देऊन व त्याविरुद्ध दुर्भाषण करून ही पिढी दोषी झालेली आहे असा मी तिच्यावर आरोप ठेवित आहे ! सर्व सदेष्ट्यांना त्याचे हेच वचन आहे, तसेच नोहाच्या व सदोमाच्या दिवसात होते त्याप्रमाणे खुद्द खिस्त शेवटच्या दिवसात असणार आहे.

लोक्यांसमोर ते देवाच्या पुत्राला नव्याने वधस्तंभावर टांगित आहेत, हेच ते दुर्भाषण ! तो प्रमाण पटवलेला शब्द आहे. त्याच्याविरुद्धच्या एकाही शब्दाची कधीच क्षमा होऊ शकणार नाही. तर आता, तुम्ही काय करणार आहात ? तुमचे स्थान कुठे असणार आहे ? ते दोषी ठरून दंडास पात्र आहेत, देवाचा क्रोध ओतला जाण्याची फक्त ते वाट पहात आहेत. तो त्यांचा चुराडा करून टाकील.

प्रमाणसिद्ध अशा देवाच्या वचनावर प्रीति करण्याऐवजी मानवनिर्मित सांप्रदायिक धर्मसिद्धांतावर व तत्वांवर अधिक प्रीति करणारे ह्या पिढीतील लोक ! काय हा करटेपणा ! ह्याचे स्पष्टीकरण करण्यासाठी मला थोडा अधिक वेळ असता तर बरे झाले असते असे मला वाटते. ह्या लोकांची ही पिढी, “ही पिढी देवाच्या प्रकटीकरणाला लाथाडित आहे, पण प्रेषित ज्या मार्गाने गेले त्याच मार्गावरून आम्ही चालत आहोत.” हे अगदी खरे आहे. देव...

तुम्ही म्हणता, “अहो, पण दुसरेही असेच म्हणतात.” देव त्याचे प्रमाण पटवतो.

येशू म्हणाला, “जर-जर-जर ती कृत्ये मजविषयी साक्ष देत नसतील, तर हे मी स्वतःच बोलतो असे खुशाल म्हणा. परंतु जर ती कृत्ये मजविषयी साक्ष देतात तर मग तुम्ही त्या कृत्यांचा विश्वास धरवा हे बरे. (ठिक ?) कारण आता तो समय आहे.” पुढे तो म्हणाला, “उद्या स्वच्छ सूर्यप्रकाश पडणार आहे, किंवा उद्या ढगाळ प्रतिकूल-हवामान असेल कारण आकाश तांबूस व गडद आहे, तेव्हा उद्या अगदी प्रसन्न वातावरण असेल.” तो म्हणाला, “तुम्हाला आकाशाचे चिन्ह ओळखता येते, पण काळाच्या चिन्हांबद्दल तुम्हाला कधीच माहीत नाही. जर तुम्ही देवाला ओळखले असते, तर तुम्ही माझा दिवस समजून घेतला असता.”

आणि ते म्हणाले, “तू स्वतःबद्दल फारच बोलतोस तू स्वतःला देव करतोस.” आणि असे म्हणून त्यांनी त्याला वधस्तंभावर टांगले.

आणि आज पवित्र आत्मा हा काही तिसरी व्यक्ति नाही; येशू ख्रिस्ताच्या रक्ताद्वारे देहात प्रकट झालेला, ज्या जीवनाद्वारे त्याला स्वतःचे प्रतिबिंब पाडायचे आहे अशा जीवनाचे पवित्रीकरण करणारा तो खुद्द देव आहे. आणि ते त्याच प्रकट झालेल्या वचनाला वधस्तंभी देतात. आपणांस हे समजते का ? ख्रिस्त म्हणाला, माझ्या वचनाद्वारे ह्या दिवसांत लोकांमध्ये माझी महत्कृत्ये प्रकट होतील. हाच लोकांमध्ये प्रमाणसिद्ध व प्रकट झालेला देवाचा पुत्र. जे लोक हे नाकारतात त्यांचे हे नाकारणे म्हणजेच आज ख्रिस्ताला वधस्तंभी खिळणे होय. आले का लक्षात ?

जर आजही तोच देवाचा पुत्र आहे तर मग तोच पुरावा किंवा प्रमाण आजही तसेच असले पाहिजे. कारण योहान १४:१२ मध्ये तो म्हणाला, “...मी जी कृत्ये करितो ती तुम्हीही कराल.” इब्री. १३:८ “...तो काल, आज आणि युगानुयुग सारखाच आहे.” आणि, “...तुम्ही मजमध्ये राहिला... (योहान १५:७) तुम्ही मजमध्ये राहिला व माझी वचने तुम्हांमध्ये राहिली तर, जे काही तुम्हांस पाहिजे असेल, ते फक्त मागा म्हणजे ते तुम्हांस प्राप्त होईल.” होय, अगदी अवश्य !

आता हे ध्यानांत राहू द्या की ज्यांनी हे केले ते फार धार्मिक लोक होते. ते कोणी बाहेरचे नव्हते. ते त्या काळातील धार्मिक लोक होते. आणि आजही हे करणारे धार्मिक लोकच आहेत. तेच वधस्तंभी देणे, आजही अगदी तेच घडत आहे.

जरा लवकर पुढे जाऊ या. तिथे त्यांनी त्याला वधस्तंभावर खिळले. तेव्हा ? नक्कीच. तेव्हा ते देवाच्या प्रकट झालेल्या वचनाचा धिक्कार करीत होते व त्याऐवजी स्वतःचे मतांगिकार आवळून धरीत होते. आजही ते हेच करीत आहेत का ? अगदी त्याचप्रमाणे, आजही ते तेच करीत आहेत. ते शब्द होता, आणि त्यांनी शब्दाचा धिक्कार केला. हा एक मुद्दा आपण मुळीच विसरू नये अशी माझी इच्छा आहे. मुळीच विसरू नका. तो शब्द होता आणि त्यांनी त्याचा नाकार केला, तेव्हा त्यांनी शब्दाचा नाकार केला. आणि जेव्हा त्यांनी त्याचा नाकार केला तेव्हा ! अखेर त्यांनी त्याला वधस्तंभावर दिले. आणि आजही त्यांनी तेच केले आहे; देवाच्या वचनाचा नाकार करायचा व त्याच्या स्वतःच्या मतांगिकारांना कवटाळायचे. आणि असे करून आपल्या मंडळ्यांतील लोकांसमक्ष पवित्र आत्म्याच्या कार्याचा जाहीर रीतीने मुडदा पाडला आहे. आणि ते दोषी आहेत. आणि त्यामुळे येशू ख्रिस्ताच्या नावात मी त्यांच्यावर जाहीर रीतीने दोषारोप करीत आहे.

पंधरा वर्षेपर्यंत मी संपूर्ण देशभर तो कार्य करीत असल्याचे मी पाहिले आहे, आणि तरीमुद्दा ते आपल्या मतांगिकारांनाच (Creeds) बिलगून आहेत. ते दोषी आहेत ! त्यांनी तो शब्द (वचन) घेतला. वास्तविक त्या शब्दाने मंडळीला-सर्व मंडळ्यांना एकत्र आणले असते व तेणेकडून फ्लॅटकॉस्टलमध्ये व इतर सर्वांमध्ये बंधुजनांचे एक महान ऐक्य प्रस्थापित झाले असते...पण तसे करण्याऐवजी त्यांनी त्याचा नाकार केला, त्याला एकदम धुडकावून लावले, त्याची थडामस्करी केली, आणि आता पाहिजे त्या शब्दाने त्याची बोळवण केली, आणि आता सैतानाच्या योजनेद्वारे ‘मंडळ्यांचे ऐक्य’ ह्या नावाने एकत्र येण्याचा प्रयत्न करून म्हणतात, “आता आपण येऊन काही तेल विघत घेऊ.” आज त्यांचा नाकार करण्यात आला आहे. येशू ख्रिस्ताला वधस्तंभी दिल्याबद्दल ते दोषी आहेत. तुम्ही देवाच्या म्हणण्यानुसार (नियम अटीनुसार) चालले पाहिजे...नाहीतर तुमच्या म्हणण्याचा काहीच उपयोग होणार नाही. समजले ?

आपल्या मतांगिकाराकरता त्यांनी प्रकट झालेल्या देवाच्या वचनाचा नाकार केला, आणि ते आजही तेच करीत आहेत. तो शब्द होता, योहान १:१. इब्री १३:८ मध्ये म्हटले आहे, तो काल, आज आणि युगानुयुग सारखाच आहे.

आता ते त्याला नव्याने वधस्तंभी देत आहेत. आपण असे करू शकतो, असे पवित्र शास्त्रांत सांगितले आहे, हे तुम्हाला माहीत आहे का ? थोडेसे वाचून पाहायला किती जणांना आवडेल ? आपण मला आणखी पंधरा मिनिटांचा अवधी द्याल का ? ठीक आहे ! आता आपण क्षणभर पवित्र शास्त्राकडे वळून पाहू या...नव्याने वधस्तंभी दिले. इस्राी लोकांच्या पत्रांतील ६ व्या अध्यायामधून थोडेसे वाचून पाहू या. इस्राी. अध्याय ६. आपण देवाच्या पुत्राला नव्याने वधस्तंभी देतो की नाही, ते पाहू या. तसे होऊ शकते की नाही ते पाहू या. तुम्ही म्हणाल, “तुम्ही त्याला दुसऱ्यांदा वधस्तंभी देऊ शकत नाही.” आपण तसे करू शकतो की नाही, ते आपण शोधून पाहू या. देवाचे वचन सत्य आहे. खरे की नाही ? इस्राी. ६:१:

यास्तव आपण ख्रिस्ताविषयीच्या मूळारंभीच्या गोष्टी सोडून प्रौढतेप्रत जाण्याचा नेटने प्रयत्न करू; निर्जीव कर्मांचा पश्चात्ताप, देवावरचा विश्वास.

...आणि बाप्टिसम्यांचे, हात वर ठेवण्याचे, मृतांच्या पुनरुत्थानाचे व सार्वकालिक न्यायाचे शिक्षण, हा पाया आपण पुन्हा घालू नये.

...देव होऊ देईल तर हे आपण करू. समजलं ? या ठिकाणी ज्या गोष्टींचा उल्लेख करण्यांत आलेला आहे, त्या अत्यावश्यक बाबी आहेत : त्या आपण समजून घ्याव्यात अशी पौलाची इच्छा आहे. बाप्टिसम्यांचे, हात वर ठेवण्याचे, पुनरुत्थानाचे, दुसऱ्या आगमनाचे इ. शिक्षण. त्या सर्व बाबी अनंतकालिक आहेत; त्या हमखास सत्य अशा आहेत. आता लक्षपूर्वक पहा !

कारण जे एकदा प्रकाशित झाले, (माझ्याबरोबर आपण एक वचन वाचावे. ४ थे वचन माझ्याबरोबर वाचा.)

कारण जे एकदा प्रकाशित झाले, ज्यांनी स्वर्गीय दानाची रुचि घेतली, जे पवित्र आत्म्याचे वाटेकरी झाले, आणि ज्यांनी देवाच्या सुवचनाची व येणाऱ्या युगाच्या सामर्थ्याची रुचि घेतली,

ते जर पतित झाले तर त्यांस पश्चात्ताप होईल असे पुनः नवीन करणे अशक्य आहे; हे त्यांचे पतन म्हणजे त्यांनी देवाच्या पुत्राला नव्याने वधस्तंभावर खिळणे व त्याचा उघड अपमान करणे असे आहे.

आता हे माझे वचन आहे की त्याचे ? जर लोक फक्त समजून घेतात...तर मग लक्षात ठेवा, त्यांना ते कधीच प्राप्त झालेले नाही; ते सरहद्दीवरचे विश्वासणारे होते. आपण देवाच्या वचनाचे ज्ञान करून घेतल्यानंतर (तुम्ही ते ज्ञान करून घेता, वचनात तुम्ही ते वाचता व पहाता आणि त्यावरून त्याचे ज्ञान करून घेता), आणि मग ते नाकारता, मग तुम्हाला—तर मग तुमचे तारण होणे ही अशक्य बाब आहे ! तुम्ही ते आता वाचले का ? समजले ? तुम्ही सत्याचे ज्ञान करून घेतले आहे का ?...तुम्हाला ते फक्त समजले पण कधीच प्राप्त झाले नाही.

हे त्या बाहेर आलेल्या विश्वासणाऱ्यांसारखे आहे...ते आपल्या प्रवासाचा खराखुरा नमुना आहे. हे-हे-हे- तिसरे निर्गमन त्या बाकीच्यांचे केवळ प्रातिनिक किंवा नमुनावजा असे आहे.

पहा ! त्यांच्याकडे मागे फिरून पहा. आता क्षणभर मला आपणांस आणखी काहीतरी दाखवू द्या. यातील शब्दरचनेबद्दल क्षमा करा. पाहा ! इस्राएलाने बारा पुरुष निवडून काढले. एकेका वंशातून

एक याप्रमाणे, जसे काय सांप्रदायिक पथांचे प्रमुख (Denominational head) निवडले व त्यांना सरहद्दीच्या किनाऱ्यावर आणून ठेवले. म्हणजे वचनाच्या देशाच्या सरहद्दीवर, आणि तेथून त्यांना येणाऱ्या उत्तम गोष्टी (ज्या त्यांच्याच होणार होत्या) दाखवल्या. आणि ते तक्रार करित परत आले, “आपणांस ते घेणे शक्य होणार नाही.” परंतु त्या बारांतले दोन मात्र वेगळे होते; यद्दोशवा व कालेब. ते म्हणाले, (त्यांनी वचनकडे पाहिले होते), “देव म्हणाला, हे आपलेच आहे, आणि कुठल्याहि परिस्थितीत ते हस्तगत करण्याचे सामर्थ्य आपल्यांत आहे.” बरोबर आहे ना ?

ते काय होते ? सरहद्दीवरचे विश्वासणारे. समजले ना ? प्रत्यक्षांत ते मंडळीमध्ये जन्मले होते. ते लोकांचे प्रमुख किंवा नायक होते; ते जसे काय बिशप्स होते, असे म्हणू या. देवाचे वचन हे सत्य आहे, हे समजून घेण्यापर्यंत त्यांनी मजल मारली होती. समोर विस्तृत भूमी होती; ते अद्याप तिथे गेले नव्हते. ती तिथे आहे की नाही हे त्यांना माहीत नव्हते. पण आता ती नक्कीच तिथे आहे, हे पहाण्यासाठी तेथपर्यंत आले होते. आणि खरोखरच ती भूमी समोर होती. आणि कालेब व यद्दोशवा तिकडे सरहद्द ओलांडून गेले. एवढेच नव्हे तर द्वाक्षांचे घड घेऊ आले. त्यातील कांही त्यांनी बाकिच्यांना खाऊ दिली. त्यांनी उत्तम भूमीची रुचि घेतली. आणि मग परत जाऊन म्हणाले, “आपणांस ते शक्य होणार नाही. (बघितले ?) शक्यच नाही.”

येशू ख्रिस्ताच्या काळांतहि एक असाच गट होता: “गुरूजी, आपण देवापासून आलेले शिक्षक आहा हे आम्हांस ठाऊक आहे.” ऐकलं ? सरहद्दीवरचे बोलणे. “आपण देवापासून आलेले शिक्षक आहा हे आम्हांस ठाऊक आहे; कारण ही जी चिन्हे आपण करता ती देव त्याच्याबरोबर असल्यावाचून कोणच्याने करवणार नाहीत. ह्यात देव असलाच पाहिजे हे आम्ही ओळखतो.” मग त्यांनी स्वीकार का नाही केला ? त्यांनी ते आपलेसे का नाही केले ? (कारण उघड आहे.) सरहद्द, सरहद्द.

ह्या ठिकाणी त्यांचे हे तिसरे निर्गमन आहे: तेच चिन्ह, तेच प्रकटीकरण, तोच ख्रिस्त, तोच पवित्र आत्मा, तीच कृत्ये, तोच देव, तोच संदेश आणि तरीसुद्धा ते स्वीकारू शकत नाहीत. (त्यासाठी) त्यांना आपल्या सहभागिता-पत्राचा त्याग करावा लागेल. हे काय आहे बरे ? त्यांना सत्याचे ज्ञान झाले होते. हे निखालस किंवा अंतिम सत्य आहे हे त्यांनी पाहिले व जाणले आहे. हे ते नाकारू शकत नाहीत. त्यांनी ते पाहिले आहे याची साक्ष विविध मासिके देतील. चित्रे, कागदपत्रे, पुरावा, मृतांचे पुनरुत्थान, आजारीलोकसंबंधी डॉक्टर लोकांचा निर्वाळा: हे खुद्द देवाचे कार्य आहे असे त्यांना म्हणणे भागच आहे. तसेच वर्तवलेली भविष्ये, आतापर्यंतच्या वर्षांत त्यांतील एकहि व्यर्थ ठरलेले नाही. प्रत्येक भविष्य अगदी तंतोतंत खरे ठरले आहे. हे देवापासून नाही, असे ते म्हणूच शकत नाहीत. परंतु एवढे असूनहि ते त्याचा स्वीकार करू शकत नाहीत.

शिकागो शहरांतील तीनशेपेक्षा अधिक असणाऱ्या त्या पाळक लोकांचेच उदाहरण घ्या. ते इकडे येऊन येशू ख्रिस्ताच्या नावांत ब्राप्तिस्मा घेणार होते. मग काय झाले ? ते कुठे आहेत ? फारच भारी किंमत द्यावी लागते. तसे करण्याचे ते धाडस करू शकत नाहीत. त्याला काय म्हणतात ? पवित्र शास्त्रात सांगितले आहे, जेऱ्हा ते तसे करतात...तेव्हा ते काय करतात ? तेव्हा स्वतःला दया व न्याय यांमधून वेगळे करतात, “कारण जे एकदा प्रकाशित झाले, ज्यांनी स्वर्गीय दानाची रुचि घेतली...देवाच्या सुवचनाची व येणाऱ्या युगाच्या सामर्थ्याची रुचि घेतली, (त्या पाळक लोकांना हे सर्व दाखवण्यात आले होते) ते जर पतित झाले तर त्यास पश्चात्ताप होईल असे पुन्हा नवीन करणे अशक्य आहे...त्यांनी फक्त असेच म्हणावे, “काहीहि असो, मी हे करणारच ! होय !”...

प्रेसिब्टेरियन्स, मेथॉडिस्ट, बॅप्टिस्ट, लूथरन्स आणि फुल्ल् गॉस्पेल बिझिनेसवाले इत्यादी सर्व

म्हणत आहेत, आम्ही या संदेशात येतो. पण तुम्ही तो संदेश बाजूला सारला आहे. तुमच्या मंडळीतील...जर तिच्यात कांही व्यक्ति असतील तर त्या नक्कीच (या संदेशात) येतील, परंतु मंडळी (येणार) नाही. त्याचा स्वीकार करण्यासाठी तुम्हाला मंडळीमधून बाहेर यावेच लागते. समजले का ? हे अगदी खरे आहे. व्यक्तीगत रीतिनि येणारे येतीलच. त्यात काहीच शंका नाही.

पण प्रेसिडेंटियन मंडळीला पवित्र आत्म्याचा बाप्तिस्मा मिळणार आहे व त्यासाठी ती आपल्या-कडील सर्व कागदपत्रांची होळी करणार...असे कधीतरी घडेल असे तुम्हाला वाटते का ? आपणांस असे कधीच वाटू देऊ नका ! आणि तुम्ही मेथांडिस्टवाले तरी तसे करणार आहात का ? तुम्ही तसे-कधीच करणार नाही. तुम्हा त्रैक्यमतवाद्यांना येशू ख्रिस्ताचे नाव प्राप्त होईल व तुम्ही प्रत्येकजण त्याच्या नावांत बाप्तिस्मा घ्याल...? तुम्ही तसे कधीच करणार नाही; कधीच नाही. परंतु उराविक व्यक्ति मात्र बाहेर येतील व तसे करतील. अगदी निश्चित. आणि हे त्याच्या येण्याचे एक चिन्ह आहे ! परंतु ज्या मंडळ्यांनी सत्य पाहिले आहे आणि आपल्या परिषदेत (Council) त्याचा नाकार केला आहे, त्यांच्यासाठी हे अशक्य आहे...तेव्हा येशू ख्रिस्ताला वधस्तंभी देण्याच्या गुन्ह्यामुळे ते दोषी आहेत. आणि मी देवाच्या वचनाद्वारे त्यांच्यावर असा दोषारोप करतो की देवाने त्यांना...

“ब्र. ब्रॅनहॅम तुम्ही त्यांना कसे काय दोषी ठरवता ?” ह्या अंतिम दिवसांत देवाने त्याची स्वतःची ओळख स्पष्टपणे त्याच्या वचनांत करून दिलेली आहे, तसेच तो स्वतः अद्यापि काल, आज व युगानुयुग सारखाच आहे हे त्याने प्रकट केले आहे. एवढे असून त्यांनी मख्खपणे हे नाकारले आहे. म्हणून मी त्यांना दोषी ठरवतो. तसेच पवित्र आत्म्याविरुद्ध दुर्भाषण करून येशू ख्रिस्ताला वधस्तंभी देण्याचा दोष तुमच्या माथी आहे. हे खरे आहे.

पुन्हा आम्ही आपले लक्ष झेब्री. १० कडे वळवतो. त्याठिकाणी पवित्र शास्त्रांत सांगितले आहे की हे फक्त अशक्य आहे एवढेच नव्हे तर तुम्ही कधीच...ते तुम्हांस देवापासून अनंतकाळाकरता विभक्त करते. जेव्हा तुम्ही पवित्र आत्म्याचा धिक्कार करून त्याची थट्टा-मस्करी करता तेव्हा तुम्ही पुन्हा कधीहि देवाच्या समक्षतेत येऊ शकत नाही.

आतां समजले ? तुम्ही वचनाची रुचि घेतलेली आहे. समजले ? सरहद्दीवरचे विश्वासणारे. तुम्ही म्हणाल, “ते लोक विश्वासणारेच नव्हते.” ते विश्वासणारे किंवा विश्वासणारे आहेत असा दावा करणारे होते. परंतु जेव्हा हे सर्व वचनाच्या निष्कर्षावर येते...ते इस्त्राएली होते; रक्ताखाली ते बाहेर आले होते. मोशाच्या चिन्हाखाली ते बाहेर आलेले होते; ती चिन्हे कृतिशील असल्याचे त्यांनी बघितले होते.

देव म्हणाला, “मी तुम्हाला पलिकडे घेऊन जाईन.”

आणि दिलेल्या वचनाची वचनाची परिपूर्ती होण्याचा समय येऊन ठेपला तेव्हा ते काय म्हणू लागले ? “नाही, नाही, आमच्याने ते शक्य होणार नाही ” पाहिले ? आणि इकडे तर त्यांनी द्राक्षे वगैरे फळेहि आणली होती. अशा तऱ्हेची सुजलां सुफलां भूमि खरोखरच आहे ह्याचा तो पुरावा होता. देवाचे वचन सत्य आहे.

देव म्हणाला, “ही भूमि मी तुम्हाला देईन ”-परंतु परिस्थिती !

ते म्हणाले, “आम्ही त्यांच्या मानाने अगदी किरकोळ किंवा टोळासारखे भासलो. बापरे ! आम्ही ती (भूमी) घेऊ शकणार नाही. ” काहीहि झाले तरी...

काही वर्षापूर्वी ह्या टॅबरनॅकलचा सांगाडा आकार घेऊ लागला, तेव्हा कोणीतरी आत आले आणि बाहेर जाऊन मला म्हणाले, “बिली, तू अशा तऱ्हेचा संदेश देत राहिलास तर लवकरच तू फक्त येथील चार खांबांना उपदेश करशील.”

मी म्हणालो, “मी चार खांबांना उपदेश करीन, कारण देव आन्नाहामासाठी ह्या खांबांतून संतति निर्माण करण्यास समर्थ आहे.” ह्यांत काहीच खोटे नाही. हे संपूर्णतया सत्यच आहे. मी म्हणालो, “हे सत्य नाही असे सिद्ध करण्यासारखे तुमच्याकडे काही असेल तर पुरावा घेऊन सामोरे या.” काव काव करणे वेगळे ! परंतु जेव्हा पुराव्यानिशी सिद्ध करण्याची वेळ येते तेव्हा वस्तुस्थिती निराळी असते. होय ! आणि त्यामुळेच खरा फरक स्पष्ट होतो. ठीक आहे.

अशाप्रकारे त्यांच्या मतांगिकाराकडून (Creeds) ते त्याला नव्याने वधस्तंभी देतात. आता झ्वी. ६ व्या अध्यायातील पुढील भाग आपण पाहू या. आपण याठिकाणाहून असेच पुढे पुढे वाचत जाऊ शकतो. आपल्याला भरपूर वेळ आहे. इथे मी एका शास्त्रभागावर खूप केली आहे. (झ्वी. ६ वा अध्याय-मला वटते संपूर्णपणे तो अध्याय वाचावा) त्याठिकाणी म्हटले आहे, “कारण जे एकदा प्रकाशित झाले ज्यांनी स्वर्गीय दानाची रुचि घेतली जे पवित्र आत्म्याचे वटेकरी झाले...तर त्यांस नवीन करणे अशक्य आहे.” आपणांस सर्वच गोष्टी खुलाशाने पहाण्यासाठी वेळ नाही कारण लवकरच आपण आणखी एक शास्त्रभाग वाचणार आहोत.

ह्याकडे लक्ष द्या ! ते देवाच्या पुत्राला नव्याने वधस्तंभावर खिळतात. त्यांनी काय केले ? काय बरे ? रुचि घेतली व हे सत्यच आहे हे जाणले, आणि मग फिरून ते नाकारू लागले. ते काय करतात ? हे अशक्य आहे...

म्हणून ह्या राष्ट्राने तेच केले आहे. ह्या लोकांनी नेमके तेच केले आहे. ह्या मंडळ्यांनीहि तेच केले आहे. त्याने ते नाकारले आहे. आणि त्यांनी संदिशाला वधस्तंभावर टांगले आहे; लोकांच्यासाठी असणाऱ्या सत्याचा त्यांनी मुडदा पाडला आहे. येशूला त्यांनी वधस्तंभी कसे दिले ? त्यांनी त्याचा उघड अपमान केला, त्याच्या अंगावरचे कपडे अक्षरशः ओरबडून काढले. त्याला उंच जागी वधस्तंभावर टांगले. जो जीवनाचा अधिकारी त्याच्या हातापायात त्यांनी खिळे ठोकले. त्यांच्या मतांगिकारांद्वारे आज त्यांनी तेच केले आहे. त्यांनी नेमके तेच केले आहे. त्यांनी (कितीतरी बाबींची) ओढाताण केली आहे. त्यांनी चांगुलपणाची व सुवातेंच्या वस्त्राप्रवरणांची ओढाताण करून लक्ते लोळवली आहेत. नको तैथे नको त्या गोष्टी ठेवण्याचा प्रयत्न करून त्यांनी त्याला वधस्तंभावर टांगले आहे बापरे ! बापरे ! कशासाठी बरे ?

तेथे त्यांनी-तेथे त्यांनी वधस्तंभी दिले...आता शेवटची उक्ती: त्याला, त्याला म्हणजे ह्या अति मोलवान व्यक्तीला. त्यांनी ते कां बरे केले ? त्यांनी त्याला ओळखले नाही. आज ते तसे का करित आहेत ? हे सत्य आहे हे त्यांना समजत नाही. त्यासाठी-त्यासाठी ते जसे काय आंधळे-बहिरे (मुके) झाले आहेत. त्यांना ते समजत नाही; हेच त्याचे कारण. त्यांच्या मतांगिकारांनी व रूढीपरंपरांनी त्यांना देवाच्या वचनापासून दूर नेले आहे.

आता, जे तुम्ही इथे आहात त्या तुम्हाला, समारोप करित असतांना मला हे सांगायचे आहे. बारकाईने लक्ष द्या. समजले ? सध्या उकाडा होत आहे, याची मला जाणीव आहे; मलाहि चांगलेच उकडत आहे. परंतु, बंधुजनहो, हे वचन, जर ह्याला तुम्ही बिलगून राहिला तर हे जीवन आहे. बघा ! यानंतर काहीतरी घडणार आहे, त्याबद्दल आम्ही बोलत नाही. तर जे एव्हाना इथेच असून आपल्यासह

आहे. आता इथे घडत आहे. यानंतर काहीतरी होईल, अशातला प्रकार नाही. अगोदरच घडलेले काहीतरी अशी ही बाब आहे. “त्याने काय केले आहे, किंवा तो काय करणार आहे,” अशा स्वरूपाची आम्ही साक्षा देत नाही. परंतु “तो (सध्या) काय करित आहे”, हे आम्ही सांगत आहोत. समजले ? ही आमची घटका किंवा आमचा समय आहे. रूपांतर (Rapture) घडेपर्यंत कदाचित आम्ही जगणार नाही. मी कदाचित आज मरेन; कदाचित तुम्ही आज मराल. मला माहीत नाही. परंतु रूपांतर (Rapture) वाटचाल करित येत आहे; म्हणजे-म्हणजे...ते येईल तेव्हा आपण तिथे असू; चिंता करू नका, तसेच मागील युगायुगांतून ज्या सर्वांनी त्यावर विश्वास ठेवला व त्याची वाट पाहिली आहे तेहि सर्व तेथे असतील. त्यांच्या घटकेत प्राप्त झालेल्या प्रकाशांत ते चालले. आणि आता संपूर्ण प्रकाश प्राप्त झालेला आहे: येशू ख्रिस्त काल, आज आणि युगानुयुग सारखाच आहे. तुम्ही आपल्या मतांगिकारांचा त्याग करून त्याच्या वचनावर विश्वास ठेवा. हेच अंतिम सत्य (The Truth) आहे; वचन हे सत्य आहे. येशू म्हणाला, “मी जी वचने तुम्हांस सांगितली आहेत ती आत्मा व जीवन आहेत.” जर तुम्ही खऱ्याखऱ्या जीवनाचा नाकार केला तर तुम्हाला जीवन कसे काय प्राप्त होईल ? जे साक्षात मृत्यू आहे ते ठाराविक तत्व (Dogma) आणि जीवनाचे वचन ही दोन्हीहि तुम्ही कशी काय स्वीकारणार ? मृत्यूचा स्वीकार करण्यासाठी जीवनाच्या वचनाला लाथाडणार काय ? एकाच वेळी दोन्हींचा तुम्ही कसा काय स्वीकार करणार आहात ? तुम्ही तसे करू शकत नाही. प्रत्येक मनुष्याचा शब्द खोटा ठरो, प्रत्येक तत्व खोटे ठरो; देवाचा शब्द हेच अंतिम सत्य आहे.

पिता, पुत्र व पवित्र आत्म्याच्या नावांत एखाद्या व्यक्तीचा बाप्टिस्मा झाला आहे, असे दर्शवणारे एखादे तरी स्थळावर नव्या करारांत बोट ठेवून मला कोणी दाखवून देईल का ? कोणीहि मनुष्याने, बिशपाने, कोणीहि माझ्या अभ्यासिकेत अथवा ह्या जमलेल्या मंडळीसमोर येऊन मला ते दाखवून द्यावे, कोणाहि मनुष्याला माझे हे जाहीर आव्हान आहे. (माझे हे ध्वनिमुद्रित बोलणे ध्वनि फितीच्या द्वारे जगभर जाणार आहे हे मला माहीत आहे.) बाप्टिस्मा पावलेल्या प्रत्येक व्यक्तीचा बाप्टिस्मा नव्या करारात कसा झाला हे मी तुम्हाला खात्रीपूर्वक दाखवून देईन. आणि ज्यांचा बाप्टिस्मा वेगळ्या पद्धतीने झाला होता, त्यांना पवित्र आत्मा मिळण्यासाठी पुन्हा बाप्टिस्मा घेण्यास यावे लागले. त्याविषयी तुम्ही काय करणार आहात ? तुम्ही तिकडेच आपल्या मतांगिकारात (Creeds) राहणार आहात का ? तिकडेच तुमच्या ठाराविक तत्वांत (Dogmas) राहून मरणार का ! तुम्ही दोषी आहात; (तुमचे) हात दुष्ट आहेत, त्या दुष्ट हातांनी तुम्ही जीवनाच्या अधिकाऱ्याला, जीवनाच्या वचनाला धेऊन लोकांसमक्ष वधस्तंभावर दिले आहे.

आता, त्यांनी काय केले ? त्यांना ते समजले नाही. आज मनुष्ये अज्ञानांत चालत आहेत; (त्यांच्यासमोर घडलेली) ही बाब सत्यच आहे हे त्यांना कळत नाही. त्यांना वाटते हा कुठला तरी एकप्रकारचा वाद (ism) आहे. प्रकटीकरण्याच्या आत्म्यांत यैष्यासाठी ते पुरेसे खोल जाऊन शोधित (खोदित) नाहीत. ते पुरेशी प्रार्थना करित नाहीत; ते देवाला पुरेशी आरोळी मारित नाहीत. ते यकडे सहज, हलगर्जी वृत्तीने पाहून म्हणतात, “अहो, त्यांत काय, देव आहे असा माझा विश्वास आहे. बस्स ! आणखी काय पाहिजे !” सैतानहि त्याच बाबीवर विश्वास ठेवतो. आमचा विश्वास आहे असा दावा करणाऱ्या लोकपिशा सैतान अधिक विश्वास ठेवतो; सैतान विश्वास ठेवतो आणि आपला न्याय (झपट्याने) वाटचाल करून येत आहे हे जाणून तो थरथर कांपतो. लोक मात्र विश्वास ठेवतात आणि येणाऱ्या न्यायाकडे कांहींच लक्ष देत नाहीत.

त्याला वधस्तंभी दिल्याबद्दल दोषी निश्चित ! आरंभी ज्या वचनाने त्यांना दोषी ठरवले त्याच वचनाने मी दोषी ठरवून मी ह्या फिटीवर दोषारोप करतो. हे सत्य आहे. येशू म्हणाला, “माझ्यावर

कोण दोषारोप ठेऊ शकतो ?” तो देहधारी झालेला शब्द होता. आणि आज तोच शब्द देहधारी झाला आहे.

प्रेषितांच्या कृत्यांत पेत्र आपल्या आरोपांत (आरोपपत्रांत) म्हणाला...आपण ते वाचून पाहू या. हे घडत असतांना जेव्हा पेत्राने पाहिले, म्हणजे त्यांनी जे कांही केले होते, तेव्हा. आत्मा...आता हे ध्यानांत ठेवा की त्यांनी जे काही केले होते ते त्यांच्या निदर्शनास आणून देऊन पेत्र ख्रिस्ताचे समर्थन करित होता. शुभवर्तमाने काय आहेत याचे मी समर्थन करित आहे. मी...ख्रिस्त जो शब्द होता, तो मनुष्य झाला होता. त्याला ठार मारल्याबद्दल पेत्र त्यांच्यावर दोषारोप करित होता. तोच शब्द मनुष्यामध्ये प्रकट झाला असून त्याचा (शब्दाचा) मुडदा पाडण्याचा प्रयत्न करित असल्यामुळे मी ह्या फिढीला दोषी ठरवीत आहे. पेत्र काय म्हणाला ते लक्षपूर्वक पहा. त्याचा धार्मिक संताप, अन्यायाबद्दलची चीड शिगेस पोचली असली पाहिजे. म्हणून प्रेषित. २ मध्ये पेट्रिटिकनीं तो जे कांही म्हणाला, ते २२ व्या वचनापासून पुढे लक्षपूर्वक ऐका:

अहो एस्त्राएल लोकानो, या गोष्टी ऐका; नासोरी येशू याच्याद्वारे देवाने जी महत्कृत्ये, अद्भुते व चिन्हे तुम्हाला दाखवली त्यांची तुम्हांला माहिती आहे;

बापरे! हे ऐकून त्यांना काय वाटले असेल याची कल्पना करा! ऐका ते.

अहो इस्त्राएल लोकानो,...अधिकारी, तुम्ही मंडळीचे पुढारी, तुम्ही धार्मिक-पवित्र-जनहो, तुम्ही याजक, तुम्ही जे देवाचे लोक असायला पाहिजे होता ते तुम्ही हे शब्द ऐका: नासोरी येशू...तुम्हा करता पटवलेला असा तो मनुष्य होता.

आता, मी तुम्हा पाळक लोकांना आणि लोकांना म्हणतो, नासोरी येशू, पवित्र आत्मा, तो पवित्र आत्म्याच्या व्यक्तिमत्वांत इथे आहे. ते त्याच्यामध्ये असणारे जीवन होते. तो इथे असून लोकांच्याद्वारे कार्य करित आहे व चिन्हे व अद्भुते यांद्वारे स्वतःला जाहीर करित आहे. ती चिन्हे व अद्भुते तो करतो. आणि इथे ती भिंतीवर लटकलेली दिसत आहेत, विज्ञानसिद्ध ओळख. आणि एकदा मृत असणारी पण जिवंत झालेली आणि आता सध्या इथे बसलेली अशी माणसे आहेत; कॅन्सरने ज्यांच्या शरीराची चाळण केली होती, अशी बरी झालेली माणसे आज आहेत. आज अंधजण डोळस होऊन पहात आहेत. आणि एकदा लंगडी-पांगळी असणारी माणसे आज चालत आहेत. हरणासारख्या उड्या मारित आहेत ! तो नासोरी येशू आहे.

तो देवाच्या संकल्पाप्रमाणे व पूर्वज्ञानप्रमाणे...(त्याच्या नियोजित कार्यासाठी त्याची पूर्वनिवड झाली होती)... तुम्ही त्याला धरून अधर्म्यांच्या हातांनी वधस्तंभावर खिळून मारिले.

हे-हे आरोपपत्र, (दोषारोप) आहे का ? तो कोणाला दोषी ठरवीत आहे ? त्या सन्हेद्रिन सभेला. आणि आज सकाळी, मी मंडळ्यांच्या संघटनेवर (Federation of Churches) दोषारोप करित आहे; मी फ़ेकॉस्टल पंथियांवर दोषारोप करित आहे; मी प्रिस्बिटेरियन पंथियांवर, बॅप्टिस्टांवर, आणि जगांतील प्रत्येक ख्रिस्ती सांप्रदायिक पंथावर दोषारोप करित आहे. तो काल, आज आणि युगानुयुग सारखाच आहे हे सिद्ध करण्यासाठी आपल्यामध्ये देवाने ते उदयास आणले आहे, पण तुम्ही आपल्या दुष्टपणाने, स्वाथाने, अधाशीपणाने जीवनाचा शब्द घेऊन त्याला लोकांसमक्ष वधस्तंभावर खिळले आहे, त्याची निंदा केली आहे, धमवेडेपणा म्हणून त्याची टिंगलटवाळी केली आहे. म्हणून मी ह्या फिढीला दोषी ठरवतो.

खुद्द देवाने त्याच्या जिवंतपणाचा पुरावा सिद्ध केला आहे. हे त्याचे वचन आहे हे देवाने सिद्ध केले आहे. तुमच्याकडे मूठभर उराविक तत्वे व मतांगिकार याशिवाय काय आहे ? जिवंत देव तुम्ही कुठे दाखवू शकाल ? ज्या जीवनाच्या शब्दाने तुम्हाला या गोष्टी बहाल केल्या असत्या त्याचा धिक्कार केल्याकारणाने तुमची स्थिती अशी झाली आहे. होय, हेच त्याचे कारण ! आपण आता ज्या घडीत जगत आहोत ती किती महान घडी आहे ! केवढी धन्यता ! (युगानुयुग) सारखाच...

हो, मी आपणास स्मरण...पेत्र म्हणाला, “तुम्ही त्याला धरून अधर्म्यांच्या हातांनी वधस्तंभावर खिळून मारिले. ”

त्याला देवाने मरणाच्या वेदनांपासून सोडवून उठविले,

कारण त्याने मरणाच्या स्वाधीन राहावे हे अशक्य होते.

आणि तुमच्या मतांगिकाराच्या, तुमच्या संघटनांच्या व तुमच्या संप्रदायांच्याद्वारे तुमच्या सुभक्तीच्या स्वरूपाने...?...सुभक्तीच्या तुमच्या रूपांनी तुम्ही त्याच्या पुनरुत्थानाचे सामर्थ्य नाकारले आहे. परंतु घटका आलेली आहे; शेवटच्या काळांतील दिवस आपण अनुभवित आहोत. त्या काळांत, देवाने मलाखी ४ अनुसार वचन दिले आहे की, लोकांची अंतःकरणे मूळच्या आशिर्वादाकडे व वडिलांच्या पेट्रोकॉस्टल विश्वासाकडे वळवण्यासाठी मी एलिया सदेष्ट्यास तुम्हाकडे पाठवीन. (तुमच्यामध्ये एलिया उपस्थित करीन), आणि तुम्ही ते नाकारू शकत नाही व त्याला आडवे येऊ शकत नाही. आणि आता, मी तुम्हाला दोगपात्र ठरवीतो, व आव्हान करतो आणि देवासमोर तुम्हाला दोषी म्हणून जाहीर करतो, कारण तुम्ही तुमच्या दुष्ट, स्वार्थी, सांप्रदायिक हातांनी लोकांसमोर देवाच्या वचनाला सुळावर चढवले आहे. आणि म्हणून मी तुम्हाला म्हणतो, तुम्ही दोषी असून न्यायासाठी सिद्ध आहात. आमेन. होय, अगदी खार्त्रिनी !

पेत्राने जे काही केले तेच मी सांगतो. त्याने त्या पिढीला पश्चात्ताप करण्यास सांगितले. मी ह्या पिढीला पश्चात्तापाचे आवाहन करतो. पश्चात्ताप करून देवाकडे वळा, आणि वचनाच्या मूळ सत्याकडे पुन्हा मागे या. आपल्या पूर्वजांच्या विश्वासाकडे पुन्हा मागे या. पवित्र आत्म्याकडे पुन्हा परत या. कारण देव ते बदलू शकत नाही. “आणि विश्वास ठेवणाऱ्यांबरोबर ही चिन्हे असत जातील”, असे जेव्हा देव म्हणतो तेव्हा संपूर्ण अनंतकाळासाठी त्या वचनाशी त्याने एकनिष्ठ राहिलेच पाहिजे, ते त्याचे वचन आहे.

तुम्ही जेव्हा म्हणता, “हस्तांदोलन करा,” किंवा “प्रभुभोजन सहभागिता घ्या,” किंवा अशा-सारखे काहीतरी करा, किंवा काहीनी त्या मतांगिकारीकारानुसार चालावे, किंवा कुठल्यातरी कल्पनेनुसार: त्यांत काही विशेष नाही. कोणीहि मनुष्य, कोणताहि दारूड्या, कोणीहि अविश्वासणारा तसे करू शकतो. बतावणी करणारा कोणीहि, कुठलीहि एखादी वेश्या तसे करू शकते: म्हणजे प्रभुभोजनविधीची सहभागिता घेणे, धार्मिकतेचा आव आणण्याच्या गोष्टी, तुम्ही त्या राजरोसपणे करू शकता. पण येशू म्हणाला ओळखण्याची खरी खूण ही असेल: “...विश्वास धरणाऱ्यांबरोबर ही चिन्हे असत जातील (ही चिन्हे कदाचित असतील असे नाही. ती निश्चितपणे असतील)...विश्वास ठेवणाऱ्यांच्या सर्व पिढ्यात ती चिन्हे असत जातील: ते माझ्या नामाने भूते काढतील; अन्य भाषा बोलतील, नव्यानव्या भाषा बोलतील; सर्प उचलतील, व कोणताहि प्राणघातक पदार्थ प्याले तरी तो त्यांस बाधणाराच नाही; त्यांनी दुखणाऱ्यांवर हात ठेविले म्हणजे ते बरे होतील. रोग्यांस बरे करा, मेलेल्यांस उठवा, भूते काढा; तुम्हांस फुकट मिळाले आहे, फुकट घे.”

आज अशा गोष्टींभोवती पैसे उकळण्याच्या धंदेवाल्यांचे व युक्त्याप्रयुक्त्यांचे हितसंबंध अडकलेले आहेत; म्हणूनच त्यांचा न्याय ठासून भरलेला आहे. होय ! बापरे ! बापरे !

आता आपण पाहू या. होय ! पश्चात्ताप करण्यास आवाहन. आणि आता माझा दोषारोप...ही नवी कॅल्हरी म्हणजे मंडळी-चर्च. तथाकथित अशी सर्व पवित्र स्थळे, भव्य व्यासपिठे (व्याख्यानपिठे), कॅथॉलिक धर्मपद्धतीची वेदी, कॅथॉलिक वेदी, त्याला ते त्यांचे व्याख्यानपिठे किंवा पुलपिट म्हणतात. मेथॉडिस्ट, बॅप्टिस्ट, प्रेसबिटेरिअन्स, लूथरन्स पॅटिकॉस्टलवाले-यांची अति पवित्र स्थाने. तिथेच त्यांच्यावर सर्वांत अधिक वेदनाकारक असे आघात केले जातात-हीच ती आधुनिक, नवी कॅल्हरी. ते कुठे आढळते ? पवित्र स्थानांत, चर्चमध्ये किंवा प्रार्थनामंदिरात. त्याला कोणत्या ठिकाणी वधस्तंभी दिले जाते ? पाळकलोककडून, अहो ढोंग्यांनो, तुम्हाला यापेक्षा अधिक चांगले समजते ! मी रागावलो नाही. परंतु माझ्यामध्ये काहीतरी उकळते आहे. तुमच्यामध्ये देवाची खरीखुरीओळख पटवली गेलेली आहे.

त्याच्या कुशीत हे भाले भोसकले गेले हे कोटून ? हे भाले त्याला कोठे भोसकले गेले ? कॅल्हरीवर. आज त्याला ते कोठे मिळतात ? व्यासपिठावर पुलपिठावर त्यावेळी ते कोटून आले ? यरुशलेम. ते कोणाकडून आले ? संप्रदायांकडून, आम्ही त्यांच्यावर प्रेम करतो असा दावा करणाऱ्यांकडून. त्यांनीच ते भाले भोसकले. आणि आजही त्यांच्याकडूनच हे घडत आहे. त्यांची दुसरी कॅल्हरी, त्याठिकाणी वचनविरोधी असे आघात आज त्याला सोसावे लागत आहेत...ह्यामुळेच तो भोसकला जात आहे. तो कोण आहे ? तो शब्द आहे. तो शब्द आहे. त्यांच्यावर अतिप्रखर असे आघात कुठे होतात ? पवित्र स्थानांतील पुलपिठावर. त्यावेळी झाले अगदी तसेच.

ह्या पिढीला दोषी ठरवण्याचा मला हक्क आहे. तो देव आहे हे चिन्हाद्वारे व पुराव्यानिशी सिद्ध केल्यामुळे येशू ख्रिस्ताच्या सुवातेचा सेवक या नात्याने मला तसे करण्याचा हक्क आहे. ह्या पिढीविरुद्ध दोषारोप करण्याचा मला हक्कच आहे, कारण त्यांच्यावर प्राणघातक आघात करणाऱ्या भाल्यांची तीक्ष्ण टोके ही पुलपिठावरूनच आलेली आहेत. तेथूनच त्यांनी आपली टिकासत्रे सोडली आहेत. ते म्हणाले, "तो काथ्याकूट ऐकण्यासाठी जाऊ नका. ते सैतानापासून आहे." ज्या ठिकाणी त्यांच्यावर प्रेम केले जावे त्याच ठिकाणातून हे घडत आहे.

जी चिन्हे घडतील असे येशू म्हणाला होता तीच चिन्हे...देवाचे वचन दुधारी तरवारीपेक्षा तीक्ष्ण आहे, (शब्द) ते मनाच्या भावना, विचार व हेतु यांची पारख करणारे आहे; आणि त्याला सैतान म्हटले जात आहे. आणि तेही कोटून ? पुलपिठावरून पवित्र स्थळांतून. अगदी कमाल झाली ! त्याने ह्याकडे कसे काय पहावे ? फक्त-फक्त दया, एवढेच, कृपा. न्यायाकडे धडक वाटचाल करण्यावाचून आपण दुसरे काहीच करू शकत नाही. आपण तिथेच येऊन ठेपलो आहोत.

त्यांच्यावर होणारे प्राणघातक हल्ले हे पुलपिठावरून होतात. याचा विचार करा: त्याच ठिकाणी त्याची नवी किंवा आधुनिक कॅल्हरी आहे. ते त्याला म्हणजे शब्दाला वधस्तंभ देतात, कुठे तर पुलपिठावर. हेअगदी खरे आहे. कसे काय ? हे ते कसे काय करतात ? सुभक्तीचे केवळ स्वरूप दाखवून. हे तंतोतंत खरे आहे !

श्रोतुवर्गातून म्हणजे थट्टेखोरकडून त्याला मुकूट घालण्यात आला, हल्लीही त्याला एक नवीन प्रकारचा कपट्यांचा मुगुट आहे. थट्टेखोर, पुलपिठावरून प्रहार करण्यात येतात. थट्टेखोरकडून मुकूट चढवला जातो. त्याला नव्याने वधस्तंभार टांगले जात आहे का ? मानवनिर्मित मताधिकारामाफत त्याची वस्त्रे हरण केली जातात. त्याच्या वचनाविरुद्ध शिक्षण देणारे संप्रदायांचे शिक्षकही हेच करतात. ते

त्याच्यावर आसुडाचे फटके मारतात, निर्लज्जपणे त्याच्यावर (वचनावर) दोगारोप करतात.

येसू म्हणाला, “ते माझी निरर्थक भक्ति करतात.” अगदी निरर्थक. त्याचा कांही फायदा नाही. ते कोणाची भक्ति करतात ? ते त्याच देवाची भक्ति करतात. त्याला पहिल्या वेळी वधस्तंभावर दिले तेव्हा ते त्याच देवाची भक्ति क्लृप्त होते, आणि ती भक्ति किंवा उपासना व्यर्थ होती. आजही नेमके तेच घडत आहे. व्यर्थ रीतिनि ते ह्या संप्रदायांची उभारणी करित आहेत. हे आपल्या पवित्रशास्त्रापाठ-शाळा बांधीत आहेत, तेहि व्यर्थच. त्यांनी मतांगिकारांचा अवलंब केला आहे तो व्यर्थ. मनुष्यांचे नियम हे देवाच्या आज्ञा म्हणून ते शिकवित आहेत आणि ते करतांना देवाच्या वचनाचा नाकार करतात हेहि निखालस व्यर्थच. त्याच्या वचनाऐवजी ते मनुष्यांचे सिद्धांत शिकवतात व जीवनाच्या अधिकाऱ्याला सुळावर चढवतात हा त्यांच्या माथी दोग आहे. “ते व्यर्थ माझी भक्ति करतात-” वस्त्रे काढून घेतली-भाले भोसकले, मुकूट चढवला.

रस्त्यावरून जातांनाहि जेव्हा तुम्हाला हे दिसते...आणि तुमच्यापैकी कांही लांबसडक केसांच्या स्त्रियांकडे पाहून...म्हटले जाते, “अहो ती बघा, जुन्या वळणावरची, आहे की नाही पक्की गांवढळ ?” लक्षात ठेवा, असे म्हणणारे थट्टेखोर आहेत. तुमचे लांबसडक केस हा तुमचा भूषणावह असा मुकुट आहे. देव म्हणाला, हे तुमचे भूषण, वैभव आहे. त्याचा अभिमान बाळगा. हालेलुया ! तुमच्या प्रभुकरता जसा काय कष्टांचा मुकूट म्हणून तो तुम्ही अभिमानाने घाला. त्याचा आदरपूर्वक अभिमान बाळगा ! लाजू नका. हे त्याचे म्हणणे आहे. हल्लीच्या जवेली काहीहि म्हणोत, पुलपिटवर उभे राहणारे भोंदू, तोतये. खिस्ताला वधस्तंभी देणारे, कांहीहि म्हणोत. खुशाल बडबडू द्या त्यांना. तुम्ही मात्र आपल्या लांबसडक केसांचा अभिमान बाळगा. देवानेच तसे सांगितले आहे. ते लांब केस तसेच राहू द्या.

थट्टेखोरांनी पुन्हा एकदा मुकुट घातला, कष्टांचा मुकूट; पुलपिटारून मतांगिकाररूपी भाल्यांनी भोसकले.

त्याला नवी गुलगुथा मिळाली. त्यांनी त्याला कोठे नेले ? हे झगे घातलेले गाणान्यांचे जथ्था (गायकवृंद) अर्ध्या विजारी घातलेल्या बाया, आखूड कापलेले-मोकळे केस, रंगरंगोटी केलेले चेहरे, कुशल देवदूतांप्रमाणे गायकवृंदात तालासुरात गातात. ही त्याची नवी गुलगुथा: अगदी अधुनिक काळांतील आखूडत आखूडत कपड्यांतले ऑगळ दर्शन, जणू कांही सदोम गमीरा येथील कायद्याच्या संरक्षणाखाली असलेले

एकादी कुत्री रस्त्यावरून जातांना तुम्ही पहाता; कांही काळ असा असतो की एकहि कुत्रा तिच्याकडे ढुकून पहाणार नाही. परंतु थोडीशी निसर्गाची कळ फिरू द्या, आणि बघा काय होते ते. प्रत्येक कुत्रा तिच्यामागे धावू लागेल. तिच्यामध्ये कांहींतरी घडलेले असते; आणि म्हणून कुत्रे का धावतात हे तुम्हाला समजते. दुसरे दृष्यहि असेच आहे. लेण्या-नेसण्याच्या बाबतीत स्त्रीयाहि बेजबाबदार सैलपणा दाखवू लागल्या. तर...ह्या स्त्रीया आपल्या अंगावरील कपडे काढून कशासाठी रस्त्यावर येतात ? हे वर उल्लेखलेल्या उदाहरणासारखे नाही, असे मला सांगू नका. ह्यांत व त्यांत साम्यच आहे. एकूण प्रकार तोच. (मग विचित्र, विकृष्ट असे काही घडू लागले तर) त्यासाठी पुरुषाला दोग देऊ नका. पण त्यांना सदोमाच्या कायद्याचे संरक्षण आहे. तो कायदा...मी आपणांस सांगतो त्यांनी तशा पेहरावात रस्त्यावर जाणे कायदाबाह्य आहे. पुलपिटवरील उपदेशकनी पाळकी झगा घालण्याऐवजी बायकी झगा (पेटिकेट) घालून जावे ! (बांगड्या भरून पुलपियवर जावे !) ते खुशाल पुलपिटार उभे राहून अशा हिडीस पेहरावांना मान्यता दर्शवतात, त्यांना त्याविरुद्ध बोलण्याची लाज वाटते; याचे

कारण त्यांचा संप्रदाय त्यांना कामावरून काढून टाकील. ज्या देवाच्या वचनांत सांगितले आहे, “कोणा स्त्रीने पुरुषाचा पेहराव लेऊं नये; कोणा पुरुषाने स्त्रीचा पेहराव लेऊं नये; तुझा देव परमेश्वर यास तसें करणाऱ्याचा वीट आहे.” त्या वचनाला तुम्ही लोकांसमक्ष वधस्तंभावर देता. मी-मी अशा गोष्टीचा कडक शब्दात धिक्कार करतो. हे देवाच्या वचनाला लोकांसमक्ष वधस्तंभावर देणे आहे, असा मी उघडपणे दोषारोप करतो. आखूड केस कापलेल्या स्त्रीया, समाजात खुशाल अध्या विजारी घालून राजरोसपणे फिरणे, गायकवृंदांत (कायर) जाऊन उभे राहणे.

एके दिवशी मला कोणीतरी म्हणाले, एका स्त्रीने मला विचारले, ती म्हणाली, “तुम्हाला त्या कुठे-कुठे आढळतील असे वाटते ?” मी म्हणालो, “संपूर्ण जगांतून एक डझनभर अशा स्त्रीया गोळा कर, असे जर मला प्रभूने सांगितले-तर मी गर्भगळित होऊन जाईन.” आत्म ओळखण्याच्या दानाने जेव्हा मी उभे राहून त्यांना पहातो; तेव्हा त्या अशा अवस्थेत उभ्या राहिलेल्या असतात, वरून मात्र इंगे पांथरलेले मी पहातो, त्यावेळी घाणेरड्या, गलिच्छ गोष्टी, खालच्या पातळीवर जाऊन सिगारेटी ओढणे, असा सगळा तमाशा चाललेला असतो. आणि अशा स्थितीत क्वायरचे इंगे घालून (कोणास काही कळत नाही अशा आविर्भावात) गायकवृंदात गात असतात. प्रेक्षकांना हे सर्व दिसू द्या...प्रतिक्रिया ? “ठिक आहे, जर ती तसे करू शकते, तर मीहि तसे करू शकेन.”

पाळकसाहेब, ख्रिस्ती जीवन हे पवित्रतेचे व शुद्धतेचे जीवन आहे. त्यांच्या घाणीबद्दल व गलिच्छपणाबद्दल मी येशू ख्रिस्ताच्या नांवांत त्यांच्यावर दोषारोप करतो. त्यांनी सुवातेला काळिमा फासली आहे. आणि जे सुवातेला धरून राहण्याचा प्रयत्न करतात त्यांना धर्मवेडे म्हटले जाते. आणखी काय म्हणतात, “अहो-ते-जुन्या धर्तीचे आहे.” शुद्ध मूर्खपणा ! येशू ख्रिस्ताच्या नावांत मी त्यांच्यावर दोषारोप करतो.

रस्त्यावर फिरतांना आधुनिक अर्धवट किंवा कमीत कमी कपड्यांतले ओंगळ दर्शन, गायकवृंदात गातात, सिगारेट-बिड्या फुंकतात, घाणेरडे विनोद सांगतात, तीन चार नवरे करून मोकळ्या झालेल्या असतात, आणि सहाव्यानंतर (सर्व काही करून सवरून) मग गायकवृंदात येऊन गायचे. कारण काय तर त्यांचा आवाज सुंदर आहे...वा ! अहो भिकार बुद्धिमंतांनो, आध्यात्मिकदृष्ट्या नागवलेले, तुमच्याच भूमीत धिक्कारलेले, इतर कोणताहि मनुष्य वाचू शकेल तेच पवित्र शास्त्र तुम्ही वाचता; पण तुम्ही देवाच्या आत्म्याला झिडकारले आहे, लाथाडले आहे. तुम्ही अशा मयादिपर्यंत आला आहात की पवित्र शास्त्र तुमच्यासंबंधाने म्हणते, “त्यांनी असत्यावर विश्वास ठेवावा एतदर्थ देव त्यांच्याठायी भ्रांतीचे कार्य चालेल असे करितो...त्या सर्वास दंडाज्ञा व्हावी म्हणून असे होईल !” तुमचे करणे बरोबर आहे असा प्रत्यक्षांत तुमचा विश्वास आहे आणि पवित्र शास्त्र म्हणते तुम्हाला वाटते ते सत्य आहे पण प्रत्यक्षांत ते असत्य आहे, त्यावर तुम्ही विश्वास ठेवाल व त्याच्याकडूनच दोषी उराल. म्हणून, देवाच्या वचनाने मी तुमच्यावर दोषारोप करतो. तुम्ही लोकांना चूक शिकवित आहात आणि ख्रिस्ताच्या तत्वांचा, पवित्रतेचा आणि वरील जीवनाचा मुडदा पाडीत आहात.

एखादी व्यक्ती रस्त्यावर चालून वेगळी व्यक्ती होऊ शकते. चेंडूच्या मैदानावर सिगारेटी फुंकीत उभे असणारे उपदेशक लोक-अडखळणे आहेत. दुसऱ्याहि सर्व प्रकारच्या अनिष्ट गोष्टी ते खुशाल खपवून घेतात. त्यांच्या गायकवृंदातील अर्धविजारी घालणाऱ्या, आखूड कापलेले मोकळे केस ठेवणाऱ्या स्त्रीया, चेहेरे रंगवून वावरत असतात. आणि अशांना म्हटले जाते, “अमक्या सिस्टर, ह्या तमक्या सिस्टर”; परंतु पवित्र शास्त्र अशा बाबीचा निषेध करते ! ही वस्तुस्थिती आहे. वाटेल त्या प्रकारच्या पाट्या झोडायच्या, आणि तरीदेखील मंडळीचे सभासद. (वर आणखी समर्थन करायचे), साक्ष चांगली ठेवा आणि हवे तसे जगा...(वा रे वा, ख्रिस्तीपणा !)

मी हे सर्व प्रेसिबटेरियन लोकांसंबंधी बोलत आहे असा समज करून घेऊ नका; तुम्हा पेटेकॉस्टल लोकांविषयी मी बोलत आहे ! ही वस्तुस्थिती आहे. एकदा तुम्हाला सत्य समजले, परंतु आपल्याला ते स्वीकारता येणे शक्य नाही, असे तुम्हाला वाटले. तुम्ही तुमच्या पाळकाला पाठिंबा देऊ शकला नाही. तुम्ही-तुमच्या पाळकाला ती मोठी नोकरी, आठवड्याला भरमसाठ डॉलर्स इतका पगार, उपदेश करण्यासाठी सुंदर भव्य मंदिर, फिरण्यासाठी अत्याधुनिक मोटारगाडी, आणि मनमाने तसे वागलेल्याने मंडळीतील अपप्रवृत्तीविरुद्ध आवाज उठवून त्यांचा निषेध केला तर हे सर्व वैभव त्याच्याकडे राहू शकत नाही. ह्या सर्वांला त्याला मुकावे लागले. संघटना त्याची उचलबांगडी करील म्हणून त्याला हे सांभाळावे लागते; (मंडळीला खुश करण्यासारखे) त्याला बोलवेच लागते. यास्तव, त्याने एसावाच्या त्या घाणेखड्या पाण्याप्रमाणे जगातील घाणेखड्या मांसाच्या कढीसाठी आपला जेष्ठपणाचा हक्क विकून टाकलेला आहे. आणि त्यासाठी त्याला काय मिळणार आहे ? दंडाज्ञेच्या खुबुधांत पडून विनाश ! एवढेच त्याच्या पदरांत पडणार आहे. असे पाळक-उपदेशक लोक म्हणजे सुवातेंच्या वेश्या आहेत असा मी त्यांच्यावर दोषारोप करतो.

अलिकडेच एका प्रसिद्ध ठिकाणी मला एका गाजलेल्या गायकवृंदाला हजर राहाण्याचा प्रसंग मिळाला. पेटेकॉस्ट संप्रदायापैकी हा अगदी वरच्या दर्जाचा संप्रदाय समजला जातो. मी ह्या बंधूच्या (पाळकाच्या) अभ्यासिकेत बसलो होतो. तेवढ्यांत चार-पांच गायकवृंद एकत्र आले; आणि हे ठिकाण पेटेकॉस्टल संघटनेपैकी सर्वश्रेष्ठ व अत्युत्तम असे होते. आणि मी ओक्लोहोमा येथील ह्या पाळकाच्या अभ्यासिकेत बसलो होतो याची त्यांना (गायकवृंदातील लोकांना) कल्पना नव्हती. जिथे हे पाळक व्यासपिठावर येण्यापूर्वी अभ्यास करित तिथे मी आपला खालच्या बाजूला बसलो होतो. आणि मी बसलो असतांना तिथे जमा झालेल्या ह्या छोट्यामोठ्या कलाकारांची रंगरंगोटी सुरू झाली-त्यांच्यापैकी एकीलाहि लांब केस नव्हते. प्रत्येकनि आखूड केस कापलेले होते, प्रत्येकनि रंगरंगोटी (मेक अप) केलेली होती. आणि प्रत्येकनि झगा पांघरलेला होता. छान ! आणि अशा पेहरावात उभे राहून ते ऐटित ठुमकत येत होते. त्यावेळी दुसरा एक मनुष्य दानार्पण गोळा करित होता. एखाद्या आंधळ्याच्या हातात भिक्षेची वाटी असावी असा हावभाव तो करित तो सर्वत्र फिरून दान गोळा करित होता. फिरत असतांना दानार्पण घेण्यासंबंधी सर्वप्रकारचे निंदात्मक असे काहीतरी शब्द फुटफुट होता, असे त्याचे चालू होते. पण तेवढ्यांत तो बाजूला झाला आणि "मशिहा" नांवाचे (The Messiah) ते प्रसिद्ध गीत गाण्याचा प्रयत्न चालू झाला (बापरे !) आणि ते गाण्याचा प्रयत्न त्यातल्या त्यांत बरा होता. पण त्यात ती मूळची खुमारी किंवा लज्जत नव्हती. नाही, नाही. शोकगीत तरी बरे हो ! मुदांड. समजलं ? धन्य, धन्य ! एकूण हे असे आहे. हीच ती नवी गुलगुथा.

अशा ठिकाणी एखादी लहान मुलगी किंवा एखादी सामान्य स्त्री जर...जर ती त्या ठिकाणी सभ्य पोशाखात आली असती, तिचे केस लांब आहेत. रंगरंगोटी कांही नाही-आणि अशा सभ्य-सोपचळ अवस्थेत जर ती आली असती तर काय झाले असते बरे ! त्यांनी तिची टिंगल-टवाळी केली असती. दुसरे काय ? जर ती उभी राहिली असती आणि आणि त्याचे ते-असे करावे-तसे करावे-प्रकार तिथे चालला असता...तो तीस-चाळीस तरुण-तरुणींची टोळी-पेटेकॉस्टचा जसा काय अर्क (?) आणि हा सर्व प्रकार करित आहेत...ती सामान्य स्त्री जर याविषयी कांही बोलली असती तर, त्यांनी तडकाफडकी गायकवृंदातून तिची हाकालपट्टी केली असती. एवढेच काय, सुवाता सांगाऱ्या उपदेशकाने उभे राहून त्यांच्या ह्या सर्व प्रकाराविषयी थोडेसे कांही बोलू द्या, ते लगेच त्याला संघटना बहिष्कृत करतील. तुम्ही देवाच्या पुत्राला नव्याने वधस्तंभावर खिळून त्याचा उघड अपमान करता. आम्ही त्यांची सुवाता गाजवतो असा दावा करता पण प्रत्यक्षात तुम्ही त्याला वधस्तंभावर खिळले आहे. ख्रिस्ताचा नाकार करणाऱ्या ह्या पिढीला मी देवाच्या वचनाने व तो ह्या शेवटच्या काळांत अद्याप जिवंत आहे ह्या पुराव्याच्या सामर्थ्याने दोषी ठरवतो.

होय, पुराव्यानिशी सिद्ध झालेल्या, सोप्वळ अशा देवाच्या वचनाला त्यांचा विरोध आहे. त्यांच्या संघटना त्यांच्या पासंगालाहि पुरू शकत नाहीत.

मोठमोठ्या मंडळ्या व संप्रदाय ही त्याची नवी कॅल्हरी आहे; हे मी पुन्हा एकदा सांगतो. हीही त्यांची आधुनिक अर्धनग्न पोरेटोरे म्हणजे त्यांचा गायकवृंद. बेहद झाली! त्या काळांतील मुख्य याजकाप्रमाणे ह्या काळांतील प्रत्येक संप्रदायाचा मुख्य याजक ओरडून सांगतो, “आता, खाली येऊन एखादा चमत्कार दाखव.” त्याला पहिल्यावेळी वधस्तंभी दिले तेव्हां असे होते. आजहि अगदी तसेच आहे. ते मला म्हणाले आहेत, “काय, तुम्ही मृतांना उठवता ना, ? मग तिकडे स्मशानांत का जात नाही ? तिकडे तुमची पत्नी आहे, तुमची लहान मुलगी आहे. जाऊन उठवा की त्यांना !”

ते त्याला म्हणाले, “तू मृतांना उठवतोस असे आम्ही एकले. आमच्या ह्या स्मशानभूमीत वटेल तेवढे मुडदे आहेत. येऊन त्यांना उठव.” होय, अज्ञान अज्ञानालाच जन्म देणार.

मोठमोठ्या मंडळ्या (मंदिरे), मोठमोठे गायकवृंद, ह्या काळांतील मुख्य याजकगण: “खाली ये ! आमच्या संप्रदायाला अशक्य असा एकादा चमत्कार करून दाखव.”

अर्कान्सामधील जोन्सबरो येथे मी एक छोट्यासा रेडिओ-सदेश दिला. त्यांत एक स्त्री कशी बरी झाली याचा उल्लेख केला. त्यावर अलिकडेच एका मनुष्याने शेरा मारला आहे. हा मनुष्य एका सांप्रदायिक मंडळीचा सदस्य आहे. तो मागे उभा राहून म्हणाला, “मी जाहिर आव्हान करतो, कोणाहि मनुष्याने मला चमत्कार दाखवावा.” मी जाऊन एका-डॉक्टरला बोलावून आणले. एक मनुष्य कॅन्सर रोगातून बरा झाला होता. वीस वर्षेपर्यंत चाकाच्या खुर्चीवर असणारी एक स्त्री मी दाखवली. ती संधिदाह-सुज (Arthritis) या रोगातून मुक्त झाली होती. ती चाकाच्या खुर्चीत बंदिस्त होती. हे सर्व दाखवून मी त्याला म्हणालो, “आता, तू आव्हानाने देऊ केलेले पैसे आण. दे मला एक हजार डॉलर्स.”

असे म्हणतांच त्याची बोबडी वळाली. तो म्हणाला, “त् - त् - त् - म् - म् - म् -... ते - पैसे - इथे - नाहीत. टेक्सास... प्रांतांत... वाको इथे आमची मुख्य कचेरी... आहे, तिथे पैसे आहेत.”

मी म्हणालो, “ठीक आहे. आपण तिकडे जाऊन आणू चल, माझी तयारी आहे.” मी त्याला म्हणालो, “तू जाण्याची व्यवस्था कर, आपण उद्या जाऊ या.” चालेल ? मी आणखी म्हणालो, “आपण टपालाने कळवू...” मी म्हटले, “इथे डॉक्टर हजर आहे ते म्हणतात हे लोक अक्षरशः भयानक स्वरुपाच्या कॅन्सरने आजारी होते पण, बरे झाले आहेत. ही पहा ‘क्ष’-किरण-यादी. ही स्त्री पहा सर्व वस्तीला, शेजाऱ्यापाजाऱ्यांना ठाऊक आहे की तब्बल वीस वर्षांपासून ती चाकाच्या खुर्चीत होती., आणि आता सध्या ती व्यवस्थित रीतीने चालत आहे. आणि डॉक्टर लोक...इकडचा डॉक्टर, दुसऱ्या ठिकाणचा डॉक्टर, डॉक्टर-हा डॉक्टर- तो डॉक्टर-किती डॉक्टर हवेत ! आणि आज ती स्त्री आपणामध्ये हयात आहे. आतां, तू म्हणालास, मी एक हजार डॉलर्स देईन. आण ते पैसे-मला ते मिशनरी निधीत ठेवायचे आहेत. आण लवकर.”

तो म्हणाला, “अहो, ते टेक्सासमधील वाको शहरांत आहेत.”

मी म्हणालो, “असू दे की, आपण उद्या तिकडे जाऊ.”

तो म्हणाला, “क्षणभर थांबा, मला एक सांगू द्या. मी एक लहान मुलगी बरोबर घेईन. दाढी करायच्या तीक्ष्ण ब्लेडने मी तिच्या हाताला जखम करीन, आणि मग तुम्ही तिला आमच्या बंधुवर्गासमक्ष बरे करा; आणि मग ते तुम्हाला पैसे देतील.”

मी म्हणालो, “अरे लुच्च्या, सैताना !”

“जर तू देवाचा पुत्र असलास तर वधस्तंभावरून खाली ये.”

अंधांचे नेतृत्व करणारे अंध पुढारी. त्यांची मनोविकृती बरी होण्याची गरज आहे. अशा प्रकारची कृती करणारा किंवा अशा तऱ्हेचा शेर मारणारा मनुष्य वेडा असला पाहिजे. खास वेडा.

तरीपण ही परिचित ओरड प्राचीन आहे, “तू केलेला एखादा चमत्कार आम्हाला पाहू दे. गुरुजी, आपण केलेले एखादे चिन्ह-चमत्कार-पहावा अशी आमची इच्छा आहे.” पण असे विचारीत असताना देवाच्या योजनेनुसार व मार्गदर्शनानुसार दररोज, घडोघडी त्यांच्या आजूबाजूला हे चिन्ह चमत्कार उघडपणे घडतच होते. पण ते हजर नव्हते. जर ते हजर असते तर ते म्हणाले असते, बालजबूल, सैतान. समजलं? “गुरुजी आम्हाला वाटते तसे, आमच्या म्हणण्यानुसार तुम्ही एखादे चिन्ह करा व ते आम्हाला पाहू द्या. (तेच ते!) आम्ही सांगतो तिथे जा, आणि आम्ही म्हणतो तसे करा !” काय हे ढोंग ! तो त्यांच्या ओंजळीने पाणी प्याला नाही. मुळीच नाही ! म्हणूनच तर ते त्याला आपणामधून बाहेर घालवतात. होय ! हेच ते कारण ! आजहि ते हीच गोष्ट करण्याचा प्रयत्न करीत आहेत. आणि मंडळ्यांच्या ऐक्य संघटनेमार्फत अखेर ते आपला हेतु साध्य करतील. तो परिचित जुनी ओरड करणारे सर्वजण त्या संघटनेमध्ये जात आहेत.

याठिकाणी आपण पुन्हा पाहातो की अत्यंत धार्मिक ठिकाण, अतिनिष्ठात, सुविद्य ईश्वरपरिज्ञान-विधारद. पुन्हा एकदा ते त्याच्याविरुद्ध हाकाटी पिटीत आहेत, हाकाटी ... अतिपारंगत ईश्वरपरिवि-ज्ञानविधारद, खरे तर त्यांना यापेक्षा वेगळे असा समजायला हवे होते. अत्युच्च मंडळ्या व अत्युत्तम प्रशिक्षित ईश्वरपरिज्ञानविधारद, त्याला आपणामधून बाहेर घालवतात. त्यांना ते नको आहे. तुम्ही म्हणता, “ब्रदर ब्रॅनहॅम, हे चूक आहे.” तर मग मी म्हणून, “मंडळ्यांची युगे” (The church Ages) यावर उपदेश, देण्यांत आले ते एकायला व तिथे जे घडले ते पहायला तुम्ही हजर नव्हता. ह्या लावदिकिया मंडळीच्या युगानेच फक्त त्याला मंडळीमधून बाहेर घालवले आहे, हे ऐकण्यास तुम्ही इथे नव्हता; आणि तो बाहेर होता-बाहेरच्या बाजूला, ठोकीत आहे, पुन्हा आत येण्याचा प्रयत्न करीत आहे. त्यांनी त्याला बाहेर घालवले, कारण त्यांना त्याचा काही उपयोग नाही. ते नव्याने त्याला वधस्तंभावर खिळतात. अमेन ! अद्याप आपण किती वेळ घेऊ शकतो ?

(जर तुम्ही टीपण करीत असाल तर...वाचून पहाण्यासाठी आपणास वेळ नाही, पण फक्त सांगतो) लक्षांत ठेवा, देवाच्या वचनाच्या सदेष्ट्याने २ तिमश्य ३ मध्ये नमूद केले आहे. शेवटल्या दिवसात थट्टेखोर लोक येतील. ते कसे असतील-विश्वासघातकी, हूड, मदांध, देवावर प्रेम न करता विषयावर प्रेम करणारी, सुभक्तीचे केवळ स्वरूप दाखवून स्वतःवर तिचा संस्कार नाही, अशी ती होतील; त्याज पासुनहि दूर राहा. कारण अशाच प्रकारचे लोक आरबूड केस कापलेल्या, अर्ध-विजारी घालून फिरणाऱ्या चेहरे रंगविणाऱ्या मूर्ख स्त्रीयांना घेऊन ठिकठिकाणी मिरवतात आणि आपल्या जाळ्यांत अडकवून ठेवतात. हे शंभर टक्के खरे आहे. तो (पौल) म्हणाला, “शेवटच्या दिवसांत अशांच्यापासुन दूर राहा.”

आपण संदेष्ट्याचे आज्ञापालन करू या. शेवटच्या काळांत अशा प्रकारांपासून दूर राहा. तुम्ही इथे उपस्थित आहात. (आता मी मंडळीशी बोलत आहे.) होय ! अशापासून दूर व्हा.

त्यांनी-त्यांनी...हल्लीच्या काळांतील पाळक लोकांना हे समजायला हवे. त्यांनी येशूला त्याच्या काळात ओळखायला पाहिजे होते. खरे आहे, त्यांनी ओळखायला पाहिजे होते, आणि आता त्यांनी ते ओळखायला हवे; पण त्यांना ते समजत नाही.

ज्याप्रमाणे त्याच्या काळांतील यहूदी शिक्षकांनी त्याच्या दिवसावरून त्याला ओळखायला हवे होते, तसेच आजही देवाच्या स्पष्टपणे सिद्ध झालेल्या वचनावरून व्हायला हवे. तो शब्द होता, आणि तो शब्द असल्याचे त्याने सिद्ध करून दाखवले. त्या दिवसासाठी किंवा घडीसाठी तो शब्द होता हे त्याने सिद्ध केले. आणि आज देवाने सिद्ध केले आहे की तो ह्या घडीसाठी शब्द आहे, ह्या समयांतील प्रकाश. आणि त्या काळांत त्यांनी ते ओळखायला हवे होते. त्याच न्यायानुसार त्यांनी आता ते ओळखावे. त्यांनी तेव्हा त्याला वधस्तंभावर खिळले, आणि आताही ते त्याला वधस्तंभावर खिळीत आहेत. त्यासाठी मी त्यांच्यावर दोषारोप करतो. खरोखरच. माझ्यामधून एक प्रभावी प्रेरणा साख्खी उफाळत आहे. त्यांना दोषी ठरव, कारण देव त्यांना त्याची किंमत भरायला लावणार आहे.

त्या काळातील यहूदी.. देव पुन्हा पृथ्वीवरील दिवसात, येशू म्हणाला, 'यरुशलेमा, तुम्हाला एक गट्टा अशा स्वरूपात एकवटायची कितीदा माझी इच्छा होती, ण तुमची इच्छा नव्हती.' ह्या शेवटच्या दिवसात त्याच्या लोकांना एकत्र करण्याचा देवाने कशाप्रकारे प्रयत्न केला आहे, पण तुमची इच्छा नाही. तुम्ही तुमच्या मतांगिकाराची इच्छा धरली, म्हणून आता, तुम्हाला नाशाच्या स्वाधीन करण्यात आले आहे. यरुशलेमाला अगदी तेच (नाश-विध्वंस) प्राप्त झाले. तिला धुळीस मिळवलां, तिची जाळपोळ केली, तिचे अस्तित्व खलास झाले. आणि आज या ठिकाणच्या ज्या भव्य-दिव्य गोष्टी आहेत त्या सर्वांचे हल्लीच्या काळात एके दिवशी अगदी तसेच होईल. तुमचे मोठमोठे मतांगिकार आणि संप्रदाय मरतील आणि नष्ट होतील. परंतु देवाचे वचन हे अनादि आणि सदासर्वकाळ राहील.

त्याच्या सर्वांत खोल जखमा त्याला तथाकथित मित्र म्हटलेल्यांच्या घरातून (झाल्या) होतात. विचार करा ! ह्याचा विचार करा ! जरूर विचार करा ! थांबून विचार करा ! मी क्षणभर थांबत आहे. पाळक लोकहो, याचा विचार करा ! त्याला जखमा कोडून झाल्या ? त्याच्या तथाकथित मित्र म्हटलेल्यांच्या घरातून जसे तेव्हा झाले, तसेच आताही आहे. याचा विचार करा ! कॅल्हरीवर त्याच्याभोवती-रानटी, क्रूर, जंगली लोक नव्हते. परंतु आमचे त्याच्यावर प्रेम आहे असा दावा करणारे पाळक लोक त्याच्या सभोवती उभे होते. आणि आज सुवातेची पुरेपूर ओळख पटवली जात असतांना, आमच्यामध्ये त्याच्या पुनरुत्थानाची चिन्हे सिद्ध होत असतांना, रस्त्यावरची इतर कोणी माणसे तुमच्यावर तुटून पडत नाहीत, स्वतःला पाळक म्हणविणारे लोक असे करीत आहेत. ज्यांनी त्याच्यावर प्रेम करायला पाहिजे त्यांनीच छळ करण्यासाठी त्याच्याभोवती आज कोंडाळे केले आहे. "आम्ही हा प्रकार आमच्यांत चालू देणार नाही. ह्या मनुष्याला आम्ही आमच्यावर प्रभुत्व चालवू देणार नाही. आम्ही मुळीच पाठिंबा देणार नाही; हा प्रकार जर इकडे सुरू झाला तर ह्या शहरात त्या बाबीला आमचे सहकार्य-सहानुभूती राहाणार नाही. हे दुसरे तिसरे काही नसून संचारवाद किंवा पिशाचवाद (Spiritualism) आहे. हे सैतानी काम आहे" देवाचे वचन न समजता, त्यावेळी जसे अंधळे अंधळ्यांना वाट दाखवीत असत...विचार करा ! आताही तसेच जे, जसे तेव्हा होते, तसेच आताही आहे, विचार करा !

ह्या सांप्रत जगाच्या प्रेमातून स्त्री-पुरुषांना बरे करून स्वतंत्र करणारे हे सामर्थ्य आहे. आखूड केस कापलेल्या चेहरे रंगविणाऱ्या ईजबेलींच्या तावडीतून सोडवणारे हे सामर्थ्य आहे. त्या नखरेल ईजबेली स्वतःला खिस्ती म्हणवितत आणि अशा प्रकारचे जीवन जगतत...सिगाटेटी ओढणे, गलिच्छ

विनोद सांगणे, एकत्र बसून एकादी मिशनरी संस्था काढायची, शिवणकाम, भरतकाम करायचे, गप्पा-टप्पा मारायच्या, उचापती, निंदानालस्ती करायची-आणि एवढे सगळे झाल्यावर अर्ध्या विजारी घालून रस्त्यावर फिरायचे आणि इतर सर्व ओंगळ प्रकार करायचे. आणि मग बाकीच्या स्त्रियांसमोर अगदी पेटित ख्रिस्ती म्हणून मिरवायचे.

आपण राजपुत्र आहोत याची जाणीव असणाऱ्या गुलामाची गोष्ट मी सांगत असतो, आठवते का ? त्याचा स्वभाव. आपण कसे असावयास पाहिजे ? स्त्री, पुरुष...आणि नकार...हे पाळकलोक, ख्रिस्ती मंदिरातील ही व्यासपिठे, (Pulpits) इथेच त्याच्यावर आघात, प्रहार केले जातात. ते लोकांमध्ये अशा जीवनाबद्दल सहिष्णुता दाखवतात. तसे सैल-स्वैर जीवन जगण्यास लोकांना पाठिंबा देतात-त्याठिकाणी ते त्याला भोसकतात. तशा जीवनापासून लोकांना मुक्त करणाऱ्या सामर्थ्याचा ते नकार करतात. आणि हा सगळा मामला जसाच्या तसा चालू राहू देण्यास पाठिंबा देतात. पण स्त्रींना आखूड केस कापले, चेहरा रंगवणे किंवा अर्ध्या विजारी घालणे हे देवाच्या वचनाच्या विरोधात आहे याचे त्यांना कांहीच शुभाशुभ नसते. हे देवाच्या वचनाची विरोधी आहे, पण तरी ते त्याला पाठिंबा देतात आणि दुसरी काल्हेरी तयार करतात. कोठून ? रस्त्यावरून ? दारूच्या गुत्त्यातून ? पुलपिटवरून होय, पुलपिटवरूनच हे सर्व घडत आहे.

शिवाय, त्यांची ओरड काय होती ? "तो स्वतःला देव करतो." ते त्याचे देवत्व नाकारतात. तो देव असताना ते त्याचे विभाग करण्याचा प्रयत्न करून त्याच्यातून त्याचे तीन किंवा चार देव करू पहातात. पण तो देव आहे; तो देव होता; तो सतत देवच असणार, काल, आज आणि युगानुयुग सारखाच. तुम्ही त्यांच्याशी एका देवाविषयी बोलू लागता तेव्हा ते तुम्हाला हंसतात. म्हणतात, "आम्ही पवित्र त्रैक्यावर विश्वास ठेवतो." मी एका पवित्र देवावर विश्वास ठेवतो. त्याच्या आरोग्य देणाऱ्या सामर्थ्यावर, स्वतंत्र करणाऱ्या सामर्थ्यावर मी विश्वास ठेवतो. आणि ह्या लोकांना जगाच्या प्रेमातून बाहेर काढतो. कशाकरता ? मरिया मगदालिनीला जसे त्याने मुक्त केले तसे करण्याकरता.

तीसुद्धा रंगरंगोटी केलेली एक ईजबेल होती. तिच्यामध्ये सात भुते होती. आजच्या जगातील रस्त्यावरील आधुनिक स्त्री जशी अर्धवट उघड्या-नागड्या स्थितीत असते तशी ती होती. तुम्ही कुठेही जा, हेच पहायला मिळेल. नग्न स्त्रीयांच्या तीर्थांसमोर, मठासमोर लोक मान झुकवीत नाहीत यावर जर तुमचा विश्वास नसेल, तर आज रस्त्यावर काय चालले आहे त्याकडे नजर फेका. जसे सदोमाच्या दिवसांत होते, तसेच हे घडेल. तुमचा विश्वास नसेल तर जरा बाकाईने नजर टाकून आजूबाजूला पहा. अगदी कुठेही जा. वर्तमानपत्र उघडा; एखादे मासिक उघडा; जुगाराचे अड्डे, सिनेमाच्या जाहिराती पहा. तुम्हाला काय दिसते ? शास्त्रांत जे म्हटले आहे त्याचे स्मरण ठेवा, "तेव्हां मानवकन्या सुंदर आहेत असे देवपुत्रांनी पाहिले, व ज्या त्यांना पसंत वाटल्या त्या त्यांनी बायका केल्या."?

इंग्लंडमधील गलिच्छ प्रकार-लोकापवाद-पहा. येथील सगळे घाणेरडे प्रकार पहा. नीट पहा, एकूण सर्व कांही वैश्यागृह बनले आहे. असे कां बरे ? रशिया साम्यवादी का झाला ? कॅथॉलिक मंडळीतील हिंडीस-फिडीस घाणेरडे प्रकार व सामर्थ्याचा अभाव, यामुळे आणि अगदी त्याच कारणामुळे हा देश मंडळ्यांच्या ऐक्यात साम्यवादाला सामावून घेत आहे व कॅथॉलिक मंडळीशी हातमिळवणी करित आहे. ते साम्यवाद व कॅथॉलिकवाद यांना हमखास एकत्र आणील. आणि याठिकाणी ते चालू आहे. कां बरे ? कारण त्यांना वेगळी करणारी व निराळे लोक बनवणारी सुवार्ता त्यांनी नाकारली आहे. शुद्ध मूर्खपणा ! हेच ते कारण. आणि आमचे पुलपिटावर उभे राहणारे पाळकलोक जेवणाच्या कूपनासाठी, एखाद्या मतांगिकाराच्या सामाजिक दर्जासाठी हे खुशाल खपवून घेतात व म्हणतात, "मी अमुक-तमुक संघटनेचा आहे." देवाच्या सामर्थ्याच्या बदल्यात ते शिक्षणाची शेखी मिरवतात.

ह्या वेडाच्या स्पर्थेतून मरिया मग्दालिनीसारखे त्यांना स्वतंत्र...ते सामर्थ्य त्या अर्धनग्न स्त्रीला रस्त्यातून बाजूला करू शकले, सुसभ्य स्त्रीप्रमाणे तिला पेहराव देऊ शकले, खऱ्या ख्रिस्ती व्यक्तीसारखे तिचे वर्तन बनवले. तिला खरेखुरे ख्रिस्ती बनवले. त्यांनी त्या सामर्थ्याचा निषेध केला आणि ज्याच्यामध्ये ते सामर्थ्य होते त्या मनुष्याला त्यांनी काल्हेरीवर वधस्तंभी दिले.

आणि आज, खुद्द जी सुवाता व पवित्र आत्मा तें नागवेपण घालवून तिचे रूपांतर सभ्य स्त्रीमध्ये करील व तिला ख्रिस्ती म्हणून वर्तन करायला लावील, त्याला ते धमकेपणा म्हणतात. तो धमकेपणा त्यांना त्यांच्या मंडळ्यांत नको आहे. त्यामुळे त्यांच्यांत (सद्वर्तनाची) चळवळ सुरू होऊन ती दुसऱ्याहि स्त्रीयांना असेच सन्मार्गावर आणण्यास कारणीभूत होईल. ते काय करतात? त्यावेळी त्यांनी जसा त्यावर बहिष्कार टाकला तसाच आजही टाकतात. त्याला बाहेर घालवून देतात. आणि आता ते खुद्द त्या शब्दाला वधस्तंभी देतात व म्हणतात, ते दुसऱ्या युगाकरता ते. मी पुन्हा त्यांच्यावर दोषारोप करतो. होय, अगदी निश्चितपणे! त्यावेळी जसा त्यांच्यावर दोषारोप करण्यांत आला अगदी तसाच.

त्या जुनाट भूतग्रस्ताला त्याचे कपडे अंगावर घालायला लावणारे चिन्ह. व्यक्ती अंगकवरचे कपडे काढून टाकते ती वेडी असते हे तुम्हाला माहीत आहे ना? तसे करणाऱ्या स्त्रीसंबंधी काय म्हणाल? तो भूतग्रस्त वेडा होता; त्याने आपल्या अंगावरचे सर्व कपडे फेकून दिले होते. देवाने आपल्या सामर्थ्याद्वारे त्याला आपली वस्त्रे पुन्हा पांघरायला लावली. त्याने व्यवस्थित रीतीने कपडे घातले. शुद्धिवर आला, आणि येशूच्या चरणाजवळ येऊन बसला. त्या प्राचीनकाळच्या अंध बातींमध्याला दृष्टिदान देणारे ते सामर्थ्य पहा. हे सर्व जसे काय, त्यांच्या संस्था-संघटना-मतांगिकार यांच्या गाभान्यात घडले. तो पृथ्वीवर असतांना आज जितका अविश्वास आढळतो तितकाच तेव्हाही होता. पण तो अविश्वास त्याला कधीच पायबंद घालू शकला नाही; त्याचे कार्य चालूच राहिले. त्याने त्यांची भीड ठेवली नाही; तो त्यांना सडेतोडपणे म्हणाला, "तुम्ही तुमचा बाप सैतान यापासून आहात." त्याने त्यांच्या संपूर्ण प्रणालींचा धक्कार केला.

लाजराला: कबरेतून उठवू शकणारे ते सामर्थ्य होते. त्याच सामर्थ्याने नाईन गांवातील विधवेला तिचा मृत मुलगा जिवंत असा परत दिला. (धन्य प्रभू!) ते सामर्थ्य त्या गोष्टी करू शकत होते; पुढे घडणाऱ्या गोष्टींबद्दल अगोदरच सांगू शकत होते : "...दोन गाढवे आहेत— एक गाढव दोन रस्ते मिळतात तिथे बांधले आहे." आणि ह्या सर्व गोष्टी त्याने अगोदरच वर्तवून सांगितल्या; ज्या मनुष्यांत हे सामर्थ्य वसत होते त्याच्याबद्दलच ते म्हणाले, "त्याला घालवून द्या. आम्ही त्याला आमच्या लोकात राहू देणार नाही. तो आमची शिकवण दूषित करतो." आणि त्याला त्यांनी वधस्तंभावर दिले.

आजही अगदी तीच बाब आहे : "पवित्र आत्म्याला दूर करा." त्यांना त्यांच्याशी कांही कर्तव्य नाही : "तो निषेध करतो, आणि ह्या गोष्टी करतो, आमच्या लोकांना ह्या गोष्टी सांगतो; आम्हाला ते आमच्या संस्था-संघटनांत मिसळू द्यायचे नाही. ते आमच्या मतांगिकारविरुद्ध आहे." ते त्याला पुन्हा वधस्तंभी देतात. बापरे!

आता समारोप करीत असतांना आपण ह्याकडे बारकाईने लक्ष द्या. आणि पुन्हा ते त्याला धमकेपणा म्हणतात. ते त्याला धमकेडा म्हणतात. ते म्हणाले, तो वेडा आहे. ते येशूला काय म्हणाले हे पवित्र शास्त्रांत नमूद केले आहे, हे सर्वांना ठाऊक आहे. ते परूशी म्हणाले, "हा मनुष्य शमरोनी असून वेडा आहे." आता, वेडा ह्या शब्दाचा अर्थ काय? "वेडा" किंवा "वेडसर". "तो मनुष्य वेडा आहे. त्याच्यामागे जाणारे ते वेडसर लोकांचे टोळके आहे. तो बालजबूल आहे."

आणि पुन्हाहि ते तसेच म्हणत आहेत : “हे एक प्रकारचे चेदूक आहे. हे शकुन - सांगणे - आहे”, असे म्हणून ते पुन्हा त्याला त्या लज्जास्पद क्रूसावर चढवतात. काय तो क्रूस? काय ती लज्जा? तो प्रमाण पटवलेला शब्द आहे, असे असून त्याची चेष्टा केली जाते. लोकांना सांगतात— हे सैतानी काम आहे, काहींतरी हातचलाखी... वटेल तसे...

तो म्हणाला, “ते देवाच्या पवित्र कृत्यांना अशुद्ध आत्म्याद्वारे केलेली कृत्ये समजतात.” त्यासाठी मुळीच क्षमा नाही, त्याचा शब्द ते निर्लज्जपणे हाताळणार, तो उध्दा करून दाखवण्याचा प्रयत्न करून त्याला फसवणूक, धमविडेपणा असे नांव देतात.

“तिकडे जाऊ नका. त्या सभाना हजर राहू नका.” असे करण्याने ते काय करतात? ते आपले सांप्रदायिक मतांगिरूपी खिळे घेतात. ह्यात काहींच चूक नाही. हे सुखलोलुप शिक्षक, जर्गीक, दुर्जन, संप्रदायवेडे संप्रदायरूपी खिळे घेतात व त्याकरवी आपल्या पुलपिटांवरून देवाच्या पुजाला नव्याने वधस्तंभावर खिळतात. ते असे का करतात? त्यांना माणसांनी केलेली स्तुति आवडते. देवाच्या वचनावरच्या प्रीतिपेक्षा मंडळी त्यांना ज्या पदव्या देऊ शकते ते त्यांना अधिक आवडते. मी त्यांचा धिक्कार करतो. ते वचनाशी समरूप होऊ शकत नाहीत याचे कारण ते अगोदरच जगाशी समरूप झालेले आहेत. त्यांनी अगोदरच... ज्या घटकेत किंवा दिवसात आपण जगत आहोत ते किती ढोंगीपणाचे दिवस आहेत!

अरे! ही एकच— माझ्या प्रभुसाठी एकच कॅल्हरी पुरेशी नाही का? तुम्ही हे असे कशाकरता करणार? ज्या तुम्ही त्याच्यावर प्रीती करायला हवी, ज्या तुम्हाला माहीत आहे की हे त्याचे वचन आहे, जे तुम्ही प्रकटकरणाचा २२ वा अध्याय वाचून म्हणू शकता, “...जो कोणी त्यांतून एकादा शब्द काढून टाकील किंवा त्यांत एकाद्या शब्दाची भर घालील”, तुम्ही ते कां करता? एक कॅल्हरी त्याच्यासाठी पुरेशी नाही का? मी त्याच्या समर्थनासाठी किंवा बचावासाठी उभा आहे. मी त्याचा वकील आहे. आणि मी देवाच्या वचनाने तुम्हावर दोषारोप करतो. तुम्ही आपले मार्ग बदला नाहीतर निश्चितपणे नरकात जाल; तुमच्या संप्रदायांचा चुराडा होईल. न्यायधीशाच्या समक्षतेत मी तुमच्यावर दोषारोप करतो. ठीक. तुम्हावरच, ज्या तुमच्याकडे धार्मिकतेची स्वरूपे आणि ढोंगबाजी आहे, त्या तुम्हावर मी दोषारोप करतो. त्याला तुम्ही काय नाव देता? एक कॅल्हरी पुरेशी नाही का?

ज्या प्रमाणे पेत्र म्हणाला, “तुमच्या सांप्रदायिक वडिलांनी...” पेत्राने तुमच्यावर देवाच्या वचनाने दोषारोप केला.... तो म्हणाला, “हे केले नाही असे तुमच्या वाडवाडिलांपैकी कोण आहेत?” स्तेफनानेहि हेच केले म्हणजे त्यांच्यावर असाच दोषारोप केला. “दुष्ट हातांनी तुम्ही जीवनाच्या अधिकाऱ्याला वधस्तंभावर खिळले.”

खुद्द येशूहि म्हणाला नाही का?, “तुमच्या पूर्वजांपैकी सद्व्यथांना कबरेत ठेवले नाही असे कोण आहेत? आणि नंतर तुम्ही ती थडगी शृंगारिता? अशा प्रकारे युगायुगांतून धार्मिक मनुष्यांचे असेच होत आले आहे. म्हणून आजच्या काळातील मंदिराला जाणाऱ्या टोळक्यावर, प्रतिष्ठित, भपकेबाज, खिस्ताचा नाकार करणाऱ्या लोकांवर मी दोषारोप करतो. तुम्ही धार्मिकतेचे नुसते बुरखे धारण केले आहेत, तुम्ही लोकांना सांगता, हे शब्द दुसऱ्या काळाकरता आहेत, आपल्या घडकितता नाहीत. असे सांगण्याने तुमच्या धार्मिकतेच्या स्वरूपाकडून तुम्ही माझ्या खिस्ताला दुसऱ्यांदा वधस्तंभावर खिळता. मी तुमच्यावर दोषारोप करतो. खिस्ताला वधस्तंभी दिले त्या दिवशी त्यांचा जो गुन्हा होता त्याच गुन्हाचा दोष तुमच्या माथी आहे. पश्चात्ताप करा आणि देवांकडे वळा अन्यथा नाश पावा!

पुन्हा मी म्हणतो, इथे, मंडळ्यात, ते, शिक्षक, त्याला, शब्दाला, आपल्या दुर्भाषणांकडून वधस्तंभी देतात. देव दया करो! पुन्हा एकदा मला ते सांगू द्या; ध्वनिफितीवर कदाचित ते मागेपुढे झाले असेल. इथे, म्हणजे मंडळ्यांत; ते, म्हणजे पाळक लोक; त्याला म्हणजे शब्दाला दुर्भाषण करून वधस्तंभी देतात. म्हणून पुन्हा एकदा त्या कॅल्हरीची पुनरावृत्ति होत आहे, यांत नवल ते काय!

आजूबाजूला खडक फुटून त्यांचा चुराडा होत आहे अशा स्थितीत. आणि आकाशांत अंधार करणारे ढग गर्दी करीत आहेत. अशावेळी माझ्या उद्धारकाने डोकें लववून प्राण सोडला. परंतु दुर्भाषलेल्या पडद्याने स्वर्गीय सौख्ये आणि अनादि काळाचा मार्ग खुला केला.

मी हे ह्या ध्वनिफितीवर व या श्रोतुवर्गाला सांगत आहे, मी हे पवित्र आत्म्याच्या प्रेरणेद्वारे सांगत आहे, “प्रभुच्या पक्षाचा कोण आहे? त्याने ह्या वचनाखाली यावे.” दुर्भाषण, करून त्याच्या प्रमाणसिद्ध वचनाला वधस्तंभी दिल्यामुळे ह्या दुष्ट व ख्रिस्ताचा नाकार करणाऱ्या, ख्रिस्ताचा धिक्कार करणाऱ्या पिढीवर देव निश्चितपणे न्याय आणील. तुम्ही न्यायाकडे वाटचाल करीत आहात. मी तुम्हांवर दोषारोप करतो! त्या ठिकाणी साक्षात्साठी किंवा पुराव्यासाठी अग्निस्तंभ लोंबकळत होता तेव्हा मोशे म्हणाला, “प्रभुच्या पक्षाचा कोण आहे?, त्याने मजकडे यावे.” प्रभुच्या पक्षाचा कोण आहे? त्याने आपल्या संप्रदायाच्या मतांगिकाराचा नाकार करावा, वचन घ्यावे, आणि दररोज ख्रिस्ताच्या मागे यावे. आणि मी आपणांस सकाळी भेटेन.

आता प्रार्थनेसाठी आपल्या माना खाली झुकवू या.

हे प्रभुदेवा, जीवनदात्या व ह्या - ह्या वचनाच्या कर्त्या, ज्या तू प्रभु येशूला मरणांतून पुन्हा माघारे आणलेस, ज्या तू हे अविश्वासू पिढीसमोर सुयोग्य पद्धतीने मांडून प्रमाण पटवलेस, त्या तुझ्यासमोर आज सकाळी एवढा वेळ आम्ही आहोत. ह्या ठिकाणी पुष्कळजण बसले आहेत (मंदिर ठासून भरले आहे), आजूबाजूला लोक उभे आहेत; आणि जगभर वेगवेगळ्या ठिकाणी प्रसृत होण्यासाठी ध्वनिफिती तयार केल्या जात आहेत. पाळकलोक हे त्यांच्या अभ्यासिकेत एकतील. हे प्रभु, मी त्यांच्याकरता प्रार्थना करतो. हे शब्द हृदयामध्ये खोलवर जाऊ दे, चांगले भिन्नू दे, तेणेकडून सर्व जगीकपणा छोटून टाकला जाऊ दे, अशासाठी की, अलिकडेच कंटकी प्रांतातून माझ्याकडे आलेल्या त्या मेथॉडिस्ट पाळकप्रमाणे त्यांनी म्हणावे. तो म्हणाला, “मी ‘मंडळीची सात युगे’, ऐकत होतो तेव्हा त्यातून मला स्पष्ट वाणी ऐकू येत होती, ‘बाबिलोनच्या त्या भितीपासून एकदम दूर हो!’” तो पुढे म्हणाला, “मी त्याचा त्याग करून निघालो. कोणत्या मागाने जावे किंवा काय करावे हे मला माहीत नाही, तरीपण मी ते सर्व सोडले.” पत्नी व दोनतीन लेकरांचा परिवार असलेला तो तरुण पाळक. धन्य त्या तरुणाचे धैर्य!

हे देवा, अनेकांना देवाच्या वचनाचा मार्ग सापडू दे. तोच जीवनाचा एकमेव मार्ग आहे, कारण तोच तो शब्द आहे. हे पित्या, मी प्रत्येककरता प्रार्थना करतो. कधीकधी ह्या गोष्टी सांगत असतांना, मी हे क्रूरपणाने केले नाही, हे प्रीतिस्तव आहे; कारण प्रीति ही दुरुस्ती करणारी आहे. हे देवा, लोकांनी हे त्या अर्थाने समजावे अशी माझी प्रार्थना आहे : हे सर्व दुरुस्तीच्या हेतुस्तव आहे.

ज्या तुला त्यांची दुरुस्ती करावी लागली, त्या तू क्रूसावर त्यांच्यासाठी प्रार्थना केलीस, “हे बापा, ह्यांना क्षमा कर, ते— ते अंध आहेत; ते— ते काय करीत आहेत हेच त्यांस समजत नाही.” आपले मतांगिकार, संप्रदाय, तत्वे घेऊन जीवनाच्या वचनाऐवजी त्यांची स्थापना करणारे हे पाळकलोक आज पुन्हा वचनाला वधस्तंभी देत आहेत, त्यांच्यासाठी मी प्रार्थना करतो. आणि देव, त्याचे सत्य हे

सत्यच आहे हे प्रमाणाद्वारे सिद्ध करित असतांना ते लोकांसमोर त्या सत्यावर टिकेची झोड उठवतात. हे पित्या, आम्ही त्यांच्यासाठी प्रार्थना करतो की तू त्यांना पुन्हा लग्नाच्या मेजवानीस बोलवावेस. आणि असे होऊ दे की ह्यावेळी त्यांनी कुठल्याहि सबबी न सांगता यावे, कारण अखेरचे बोलावणे कदाचित होऊन गेले असेल हे मला जाणवते. आता कदाचित फार उशीर झाला असण्याची शक्यता आहे. तसा उशीर झालेला नाही असा माझा विश्वास आहे.

ह्या ठिकाणी उपस्थित असणाऱ्या ह्या लहानशा मंडळीवर तुझा आशीर्वाद दे. आज सकाळी शेंकडेवारीत मोजता येणारे हे लोक इथे जमले आहेत. दिवसाचा उकाडा होत असूनहि ते इथे बराच वेळ, कदाचित दोन तासांपेक्षा अधिक वेळ भक्तिमध्ये बसून ऐकत आहेत. त्यांनी जागा सोडली नाही, निघून गेले नाहीत, तर शांतपणे बसून त्यांनी ऐकले आहे. त्यांच्यापैकी पुष्कळांना जेवायला जाण्यास उशीर झालेला आहे, आणि स्त्रीया आपली तान्ही मुले काखे-कडेवर घेऊन ताटकळत उभ्या आहेत, त्याहि जाण्याची वाट पाहत आहेत. प्रत्येक शब्द ते जिवाचा कान करून ऐकत आहेत.

हे प्रभू, जर मी त्या लोकांना चुकीच्या मार्गाने नेले तर न्यायाच्या दिवशी माझी काय गत होईल, याची मला जाणीव आहे. हे प्रभू, पूर्ण शुद्धिवर असतांना जशी मला जाणीव असते तशीच ह्यावेळी मला जाणीव आहे की मी त्यांना वचनाकडे नेण्याचा प्रयत्न करित आहे, त्यांनी वचनाने जगावे. मी त्यांना हे सांगत आहे की, तू, काल, आज आणि युगानुयुग सारखाच आहेस, थोर पवित्र आत्मा हा येशू ख्रिस्त आहे, तोच मनुष्य— फक्त पवित्र आत्म्याच्या रूपात. तू असे म्हणालास. “आणखी थोडा वेळ आहे आणि जग मला पाहणार नाही, तरी तुम्ही मला पहाल, कारण मी तुम्हाबरोबर असेन, तुम्हा मध्येहि असेन.” आणि हे प्रभू, हा तू आहेस, हे मला माहीत आहे. आणि आम्ही तुझ्यावर विश्वास ठेवतो कारण आमच्यामध्ये त्याच गोष्टी करतांना आम्ही तुला पहातो.

—आज आम्ही स्वतः शांतचित्ताने तुला शरण येतो; ह्या मंडळीमध्ये आम्ही आमचे समर्पण करतो. आणि हे प्रभू, ह्याच क्षणाला जे ह्या ध्वनिफितीवर (टेप्स) ऐकत आहेत, ह्या ठिकाणी उपस्थित असणारा प्रत्येक स्त्री, पुरुष, मुलगा किंवा मुलगी— किंवा जे बाहेर उभे आहेत किंवा जे टेपच्याद्वारे ऐकत आहेत— असे होऊ दे की ह्या क्षणाला आम्ही प्रत्येकाने आमचे संपूर्ण समर्पण तुला करावे. आमचे सर्वस्व हे देवाच्या सेवेला वाहून द्यावे.

हे प्रभू, ह्या जनसमुदायावर तुझ्या सामर्थ्याची कृपा कर व रोग्यांना बरे कर. ते म्हणाले या ठिकाणी एक पांगळा मुलगा आहे, इथेच कुठेतरी बसला आहे. असे होऊ दे की त्या महान पवित्र आत्म्याच्याद्वारे... आम्हाला माहीत आहे की आम्ही केवळ अशा रीतीने त्याच्या समक्षतेत बसलो तरी... तरी ते काम होऊन जाईल. जर तू रेडिओ, टेलिव्हिजन यांच्याद्वारे देशदेशी जाऊ शकतोस व रोग्यांना बरे करतोस (तू तुझा शब्द पाठवलास आणि त्याने त्यांना बरे केले), ह्या क्षणीहि तू तीच गोष्ट करू शकतोस. हे देवा, तू प्रत्येक आजारी व्यक्तीला बरे करावेस, प्रत्येक पांगळ्याला, या ठिकाणी असलेल्या व हे शब्द ऐकणाऱ्या प्रत्येक पीडिताला, तू बरे करावेस, अशी मी प्रार्थना करतो. हे देवा, आमची ही विनंती मान्य कर. ही माझी प्रार्थना त्यांच्यासाठी आहे. माझ्या अंतःकरणांत असलेल्या ख्रिस्ताच्या प्रीतीने व गरजूसाठी वाटत असलेल्या कळवळ्याने, हे प्रभू, मी त्यांना तुझ्यासमोर यज्ञवेदीवर सादर करित आहे त्या वेदीवर त्या कोकऱ्याचे रक्तमय शरीर आमच्या पापाकरता, व रोगाकरता प्रायश्चित्त असे आहे. त्या ठिकाणी ते ठेवलेले आहे. तू लोकांवर दया, कृपा करावीस म्हणून मी तुझी विनवणी करित आहे. मोशे जसा तुझ्या— त्यांच्यामध्ये उभा होता, तसा, हे प्रभू मी तुझ्यामध्ये व ह्यांच्यामध्ये उभा राहून म्हणतो, “हे देवा, त्यांच्यावर दया कर— आणखी थोडा वेळ त्यांच्यावर दया

करून त्यांना आणखी एक संधी दे.' हे प्रभु, तू ते— आता—आता लगेच करू नको. सुवार्ता— ही— आणखी— आणखी थोडी पुढे दूरवर जाऊ दे.

हे प्रभु, त्यांना - त्यांना दोष देण्यांत आला आहे, शिक्षा फर्मावण्यांत आली आहे. ज्या प्रत्येक व्यक्तीचे नांव ह्या पुस्तकांत लिहिलेले आहे, त्या प्रत्येकापर्यंत— अगदी अखेरच्या व्यक्तीपर्यंत तुझी महान कृपा व दया पोहंछू दे अशी मी प्रार्थना करतो. आणि ते ती (सुवार्ता स्वीकारतील) हे मला माहीत आहे... तुझ्या दैवी शब्दाविरुद्ध प्रार्थना करणे कठीण नाही— विरुद्ध— किंवा विरुद्ध— दैवी वचनासह, असे मला म्हणायचे आहे. हे प्रभु, वचनदत्त किंवा वचनयुक्त असा तो शब्द आहे. ज्याचे प्रमाण पटवण्यांत आलेले आहे असे ते वचन आहे. जगाचा पाया घालण्यापूर्वी ज्या वचनाने ह्या लोकांची पूर्वनिवड करण्यांत आली असे ते वचन आहे. ज्यांची नावे तुझ्या पुस्तकांत आहेत, त्यांच्यासाठी प्रार्थना करणे कठीण नाही, कारण तू ती प्रार्थना ऐकशील हे मला माहीत आहे. येशू असे म्हणाला : "पित्याने जे सर्व मला दिले आहे, ते मजकडे येईलच." आणि अगोदर ते दिल्यावाचून कोणीहि मनुष्य येऊ शकत नाही.

आता हे देवा, मी प्रार्थना करतो की ज्या कोणाच्या कानावर हे शब्द पडतील, मग ते इथे उपस्थित असणारे असोत की ध्वनिफितीद्वारे (टेप) ऐकणारे असोत, जगाच्या स्थापनेपासून ज्या सर्वांची नावे कोकच्याच्या जीवनी पुस्तकांत लिहिलेली आहेत, त्या प्रत्येक पूर्वनिवडीच्या व्यक्तीला पवित्र आत्मा आताच बोलावील. त्यांच्याशी बोलत असलेली देवाची वाणी ते ऐकेत, आणि त्यांच्या अंतःकरणाच्या खोल गाभान्यांत बोलत असलेली शांत, मंद वाणी त्यांनी ऐकावी, "हाच मार्ग आहे, याने चाला." हे पित्या, ही विनंती मान्य कर. मी हे येशूच्या नावाने मागतो.

आणि ह्या सभेत आपण बसलो असतांना आपल्या माना तुकवलेल्या स्थितीत हे सत्य आहे असा तुम्ही विश्वास धरता, आणि तुम्ही— तुम्ही... (आजान्यांकरता असणारे रूमाल व पिडितांकरता असणाऱ्या ह्या वस्तूवर मी आपले हात ठेवतो.) मला आपणांस प्रमाणिकपणे एक प्रश्न विचारायचा आहे. आपण माझे फक्त ऐकून घ्यावे एवढ्यासाठी मी इथे येत नाही. मी— मी— मी थकलो आहे; मी अगदी गळून गेलो आहे. एकदा होतो तसा आता मी तरुण राहिलो नाही, आणि मला— मला माहीत आहे की आपले दिवस भरत आले आहेत. तसेच देवाच्या राज्यासाठी बारीकसारीक असे जे कांही मी करू शकतो ते मला केलेच पाहिजे, याची मला जाणीव आहे. संधी मिळेल त्या प्रत्येक वेळी मी उपदेश केलाच पाहिजे. मला— मला जावेसे वाटो की न वाटो, मला गेलेच पाहिजे. मी इथे येण्याचे कारण मला तसे करणे क्रमप्राप्त आहे. आलेच पाहिजे असे मला वाटते, तसे करण्याची माझी इच्छा आहे. आणि माझी आपणांवर प्रीति आहे. मला वाटते म्हणून मी कर्कश व कठीण गोष्टी बोलतो असे नाही, माझ्यामध्ये प्रेरणादायी अशी धडपड चालू आहे. ज्या गोष्टीचा पुरावा सिद्ध झाला आहे, प्रमाण पटवले गेले आहे, तीच गोष्ट मला ह्या गोष्टी करण्यास जबरनि भाग पाडित आहे. आणि मी हे ममतेने, प्रीतिने म्हणत आहे. आपल्यातील स्त्रियांची किंवा पुरुषांची खरडपट्टी काढण्याचा माझा उद्देश नाही. बंधुभगिनींनो, माझा तसा उद्देश मुळीच नाही. माझा उद्देश एवढाच आहे की मी आपणांस अशा तीव्र जाणीवित आपण ठेवावे की जिथे तुम्ही प्रभुकडचा फटका व दुःस्ती पाहू शकाल. आता तरी तुम्ही आंत आलेच पाहिजे. (ही प्रभुची निकड तुम्ही समजून घ्यावी) हे पुढे ढकलू नका; तुम्हाला कदाचित फार वेळ तिष्ठत राहावे लागेल.

आणि ह्या श्रोतृवर्गातील तुमच्यापैकी ज्यांना अंतःकरणांतील पूर्ण शरणागतीने प्रभुच्या पक्षाकडे येण्याची आता इच्छा आहे, किंवा अशी इच्छा असणारे अन्य देशांत, जिथे ह्या टेप्स जातील तिथे कोणी असतील, ते तुम्ही आपल्या माना खाली असतांनाच... तुमच्या मनांत नसेल व तुमचा तसा हेतु नसेल

तर हात वर करू नका. आता तुम्ही अधिक समर्पित जीवनाने प्रभुकडे यावे अशी जर तुमची मनापासून इच्छा असेल, तर तुम्ही आताच आपले हात वर करावेत, अशी माझी इच्छा आहे. तुम्ही... प्रभु तुम्हाला आशीर्वाद देवो. ख्रिस्ताकरता निद्रा सोसण्यासाठी तुम्ही नव्याने ख्रिस्ताला आपले जीवन समर्पित करित आहात. असे म्हणा, “निद्रा सोसण्यास मी तयार आहे.” मी स्वतः माझे दोन्हीहा हात वर केले आहेत. “ख्रिस्ताची निद्रा माझ्यावर घेण्याची माझी इच्छा आहे. ‘पवित्र लोळवण घेणारे’, ‘पवित्रपणाचा आव आणून गडबडा लोळणारे’ (Holy rollers) किंवा इतर कुठलेही उपहासात्मक विशेषण स्वीकारण्यास, ठप्का स्वीकारण्यास मी आनंदाने तयार आहे. तो ठप्का मी अभिमानाने वागवीन, कारण हे प्रभुसाठी आहे. मी त्याचा अभिमान बाळगीन.” तुम्हा सर्वांनाच असे करावेस वाटत नाही का? आपले हात वर करून म्हणा, “देवाच्या कृपेने, मला— मला— माझी तसे करण्याची इच्छा... मी तयार आहे...”

ते शिष्य परत आले, त्याच्या नावाकरता निद्रा सोसणे हा बहुमान आहे, असे त्यांना वाटले. किंवा तुम्हाला एकाद्या हॉलिवुडच्या सिनेमा नटाची अगर टेलिव्हिजनवरच्या एकाद्या प्रसिद्ध व्यक्तीची, एकाद्या मंडळीच्या सभासदाची, किंवा अशाच एकाद्या कशाची निद्रा सोसायची इच्छा आहे? किंवा त्याऐवजी तुम्हाला येशू ख्रिस्ताच्या वचनासाठी सोसायची निद्रा हवी आहे? “हे प्रभु, तू मला वचनकरता सोसावी लागणारी निद्रा प्राप्त होऊ दे. त्याने देवाच्या वचनाची निद्रा सोसली हे मला माहित आहे. हे प्रभु, मलाहि ती सोसू दे.

मरण मला ह्या देहातून स्वतंत्र करीपर्यंत मी हा समर्पित वधस्तंभ वहात राहिन. त्यानंतर स्वर्गही मुकुट धारण करण्यास मी जाईन...”

एके दिवशी आपणांस निश्चितपणे मुकुट प्राप्त होणार आहे. तो आता तयार होत आहे. एकदा ही ऐहिक जीवनयात्रा संपल्यावर सर्व कांही अगदी यथास्थित होईल, हे आपणांस माहित आहे.

आता - लोकांना वेदीसभोवती आणण्यास इथे जागा नाही. तुम्ही जिथे कुठे बसला असाल, ती जागाच तुमची वेदी बनू द्या : जितक्यांनी विश्वास ठेवला तितके...” आपण प्रार्थना करू या.

स्वर्गीय पित्या, ह्या सभेमध्ये बहुतेक सर्व लहानथोरानीं, आबालवृद्धानीं आपले हात वर केले होते असे माझ्या निदर्शनास आले आहे. आणि प्रत्येक जेव्हा जेव्हा ही ध्वनिफित वाजवली जाईल तेव्हा तेव्हा लोक आपले हात वर करून आपल्या खोलीत गुडघे टेकतील, अशी माझी प्रार्थना आहे. आईवडिलांनी एकत्र येऊन एकमेकांचे हात धरून म्हणावे, “प्रिय पती- पत्नी, आपण कितीतर दिवस मंडळीचे सभासद होतो. आता ख्रिस्ताकडे येऊ या.” हे प्रभु, असे होऊ हे.

या ठिकाणच्या लोकांना आशीर्वाद दे. हे प्रभु, तू त्यांना समर्पित जीवन बहाल करशील, अशी माझी प्रार्थना आहे. हे प्रभु, त्यांच्यापैकी अनेक जण चांगले लोक आहेत. ते— ते— तुझे लोक आहेत; फक्त त्यांना सत्य माहित नव्हते. आणि हे प्रभु, तू त्यांना तुझे सत्य दाखवशील अशी माझी प्रार्थना आहे. “तुझे वचन हेच सत्य आहे.”

मला वाटते, तू योहानाच्या १७ व्या अध्यायांत म्हटले आहेस, “तू सत्यांत त्यांस पवित्र कर; तुझे वचन हेच सत्य आहे.” आणि ते पुन्हा— तुझे वचन अद्यापि सत्यच आहे. ते नेहमीच सत्य आहे, कारण ते देव आहे. आणि हे देवा, मी विनंती करतो की, तू त्यांना सत्याद्वारे पवित्र करावेस; म्हणजे सर्व मतांगिकार व संप्रदाय यांपासून तू त्यांना शुद्ध कर, पवित्र कर, वचनाच्या समर्पित जीवनासाठी तू त्यांना सर्व जगिक गोष्टींपासून शुद्ध कर. हे प्रभु, ही विनंती मान्य कर. आता ते तुझे आहेत; तू ते

करण्याचे वचन दिले आहेस. आणि तुझा सेवक या नात्याने व त्यांच्या वतीने माझी प्रार्थना सादर करीत आहे. प्रभु येशू ख्रिस्ताच्या नावात.

आता आपल्या माना खाली झुकवलेल्या असतानाच आपण आपली प्रार्थना चालू ठेवू व हे गीत गाऊ या.

येशूने ती सर्व किंमत भरून दिली
मी सर्वस्वी त्याच्या मालकीचा आहे (याचा विचार करा!)
पापाने लाल डागाची खूण करून ठेवली होती.
(पण) त्याने ती धुवून बरफा समान शुभ्र केली.

आपल्या मंडळीतील एका बंधूने माझ्यासाठी सूटाचे कापड घेतले. सूट शिवण्याकरता काल मी एके ठिकाणी माप देण्यास गेलो होतो. तो म्हणाला, “तुमचा सूट उबदार दिसतो, आणि म्हणून मी आपणासाठी हा थंड वाटणारा कपडा घेतला आहे.”

आणि मी सूटाचे माप देण्यासाठी शिष्याकडे गेलो. आणि तो म्हणाला, “अहो, हे काय, तुमचा उजवा खांदा खचत चालला आहे. तुम्ही कधीकाळी खूप मोठे ओझे वाहिले असले पाहिजे.”

आणि मी विचार केला, “होय, पापाचे ओझे, परंतु येशूने त्याची सर्व किंमत भरून दिली.” आपण गात असतांना लक्षपूर्वक ऐका.

येशूने ते सर्व पुरेपूर भरून दिले,
म्हणून माझे सर्व (माझे संपूर्ण जीवन) हे त्याच्याच
मालकीचे आहे. (पापाने काय केले होते?)
पापाने लाल डागाची खूण करून ठेवली होती.
(पण) त्याने ती धुवून बरफासमान शुभ्र केली.

हे देवा, ह्या गंभीर मननाच्या प्रसंगी तू आमच्यावर दया कर. हे प्रभु, हे वचन त्यांच्या हृदयांत खोलवर रुजू दे. जरी लोकांना जेवणास उशीर झाला आहे, तरी प्रभु, हे अन्नापेक्षा अधिक मोलाचे आहे; हे जीवन आहे. “माझे वचन हे अन्न-खाद्य- आहे”, असे तू म्हणालास. आणि त्यावरच आमचे भुकेले जीव तुटून पडले आहेत. तृप्त होत आहेत.

आता, हे प्रभु, तू आम्हाला घे; आम्हाला आकार दे. हे प्रभु, त्यांच्यासह मलाहि घे. मला त्यांच्यासह जाण्याची इच्छा आहे. मी आता विश्वासाने कॅल्व्हेरीपर्यंत जात आहे. मी ह्या मंडळीबरोबर जात आहे. आता हे प्रभु, आणखी एकदा मला आकार दे. मी चुका केल्या आहेत. पुष्कळ वेळा मी... अगदी अलिकडेच मी उपदेश करणे सोडून देणार होतो. लोक माझे ऐकत नाहीत. त्यांचे आपले जसे चालू आहे तसेच आहे. आणि हे पाहून - मी- मी फारच नाऊमेद झालो, खचून गेलो. माझ्यात एक प्रकारचा गंड (Complex) निर्माण झाला. हे देवा, एकदोन रविवारपूर्वी त्या ठिकाणी जेव्हा तू मला ते चिन्ह दिले, आणि पवित्रशास्त्र वाचून आणि तू मोशेला जे सांगितले ते पाहून— जसे ते स्वप्न होते, त्यालाहि तू एक पर्वत दाखवलास— त्याच्यासाठी ते चिन्ह होते. आणि अगदी त्याच्या शेवटी मला समजले की, मी अनेक रोगी लोकांना सोडून दिले, फक्त संदिशाचीच नव्हे तर वचन शिकवण्याची सेवाहि— आणि आज त्यांच्यासाठी प्रार्थना करण्याचे सोडून दिले. तू एका मनुष्याला इथेच धाडकन् कोसळून जमिनीवर मरू दिले, आणि त्या नंतर हे सत्य आहे ही बाब दृढ करण्याकरता तू त्याला पुन्हा

जिवंत केले. तू नेहमीच तुझ्या वचनाची शाबिती करून ते दृढ करतोस.

आता, हे प्रभू, मी तुझ्या सिंहासनासमोर असतांना तू ते आत्तांच शाबित- दृढ- कर. हे प्रभू, ह्या लोकपैकी प्रत्येकाला तू घे. आमच्यामधून जगिकता काढून टाक. हे प्रभू, आम्ही तुझ्या समक्षतेत असतांना तू मला घे. फक्त वचन घे; आमची अंतःकरणे पिळवटून टाक. हे देवा, ह्याचवेळी तू आमच्यांतून जग व जगाच्या काळज्याचिंता काढून दूर घालवून दे. हे देवा, आम्हांला समर्पित ख्रिस्ती लोक होऊ दे, प्रीती करणारे, दयाळू, मधुर, आत्म्याचे फळ देणारे- असे ख्रिस्ती होऊ दे. हे प्रभू तू असे करणार नाहीस का? आम्ही तुझ्या सिंहासनासमोर आहोत. पापाने आम्हा प्रत्येकावर लाल खून-निशाणी- करून ठेवली आहे, परंतु तुझे रक्त ती खून पुसून टाकू शकते. हे प्रभू ते बर्फासमान शुभ्र कर. आम्ही तुझ्यावर अवलंबून असतांना तू हे मान्य कर. आम्हाला घे; आम्ही तुझेच आहोत. आम्ही आमची जिवने तुला समर्पित केलेली आहोत. येशू ख्रिस्ताच्या नावाने हे प्रभू आम्हा प्रत्येकाला ते कृपादान दे.

हे प्रभू, माझे हृदय पिळवटून टाक. मला माझ्या सर्व चुका दिसतात; माझे गैरसमज दिसतात. हे देवा, ह्या क्षणापासून तुझी सेवा करण्यासाठी जास्तीत जास्त चांगले जीवन जगण्याचा मी प्रयत्न करित आहे. मला जाण्याची इच्छा आहे— आज सकाळी या ठिकाणी मला तुझ्याकरता नव्याने माझ्या जीवनाचे समर्पण करायची इच्छा आहे. माझ्या पाळकमित्रांविरुद्ध हा दोषारोप केल्यानंतर आणि ह्या कठीर गोष्टी बोलाव्या लागल्या; पण प्रभू, मी हे तुझ्याच प्रेरणेने केले आहे. तू मला हे करायला सांगितले असे मला वाटते. आता हे प्रभू एकदाचा मी ह्या जबाबदारीतून मोकळा झालो आहे. एकदाचे हे ओझे माझ्या खांद्यावरून उतरवले गेले- याचा मला आनंद वाटतो. (माझा जीव भांड्यात पडला!) हे पित्या, आता याचे ते काय वाटेल ते करोत. ते याचा स्वीकार करतील अशी माझी प्रार्थना आहे.

हे प्रभू, तू प्रत्येकचे तारण करावेस अशी मी प्रार्थना करतो. धार्मिकामध्ये संजीवनाची लाट येऊ दे, आणि मंडळीमध्ये तिच्या निर्गमनाच्या थोडे अगोदर तुझे महान सामर्थ्य येऊ दे. अशी प्रार्थना करणे कठीण नाही, कारण तू ते वचन दिलेले आहेस.

आणि हे प्रभू, आम्ही तो तिसरा हिस्का किंवा ताण (Third Pull) याची वाट पहात आहोत. आम्हाला माहीत आहे की तो (तिसरा हिस्का) आमच्यासाठी आमच्यामध्ये महान कृत्ये करील.

हे प्रभू, मी तुझ्याच आहे. जितक्या समर्पित बुद्धीने व जसे माझे स्वतःचे अर्पण तुझ्या वेदीवर करता येणे शक्य आहे तितक्या प्रमाणांत व तसे मी ते करित आहे. प्रभू, माझ्यातून जग बाजूला कर. नाशवंत अशा गोष्टी माझ्यापासून दूर कर; आणि अविनाशी गोष्टी मला दे : ते म्हणजे देवाचे वचन मला त्या वचनाच्या अशा निकटवर्ती क्षेत्रांत जगू दे की अखेर ते वचन माझ्यात असेल, आणि मी त्या वचनांत असेल. हे प्रभू, मला वचनमय होऊ दे. मी त्याच्यापासून कधी ढळू नये. मी ती राजाची तरवार, फारच घट्ट पकडायची, भक्कम रीतीने धरून ठेवावी. होय, प्रभू, असे होऊ दे.

आम्हा सर्वांना एकत्रितरीत्या आशीर्वाद दे. आज सकाळी आम्ही तुला आमचे समर्पण करित असतांना आम्ही तुझे सेवक गण आहोत.

आम्हा सर्वांना एकत्रितरीत्या आशीर्वाद दे. आज सकाळी आम्ही तुला अंतःकरणपूर्वक नव्याने आमचे स्वतःचे समर्पण करित असतांना आम्ही तुझे सेवक आहोत (हे मान्य करतो). सेवेसाठी आम्ही येशू ख्रिस्ताच्या नावांत तुझेच आहोत.

येशूने ती सर्व किंमत भरून दिली,

(ब्र. नेव्हिल, येथून पुढची सभा आपल्या हाती घ्या. देव तुम्हाला आशीर्वाद देवो)

माझे सर्वस्व त्याच्या मालकीचे आहे;

पापाने लालजर्द ठिपक्याची खूण करून ठेवली,

(पण) त्याने ते धुवून बर्फासमान शुभ्र केले.

ब्रदर विलियम मेरियन ब्रॅन्हॅम यांनी हा संदेश इंग्रजी भाषेत ७ जुलै १९६३ मध्ये ब्रॅन्हॅम टॅबरनाकल जाफरसनव्हिल, इंडियाना, यु. एस. ए. येथे दिला आहे. लोहचुंबकीय ध्वनिफितेवरून घेवून हा संदेश “ *स्पोकन वर्ड पब्लिकेशन* ” यांनी जसाच्या तसा छापला आहे. मराठी भाषेतील हे पुस्तक मध्ये छापले आहे.

The Indictment

This Message by Brother William Marrion Branham originally delivered in English on July 7, 1963, at the Branham Tabernacle in Jeffersonville, Indiana, U.S.A., was originally taken from the magnetic tape recording and printed unabridged by Spoken Word Publications. This Marathi translation was printed in 1986 by:

SPOKEN WORD PUBLICATIONS
P.O. Box 888, Jeffersonville, Indiana, U.S.A. 47131

छपाईच्या हक्काची सूचना

संपूर्ण हक्क राखीव आहेत हे पुस्तक घरातील प्रिन्टरवर स्वतःच्या उपयोगा करिता, किंवा दूस-यांना मोफत देण्या करिता, येशू ख्रिस्ताची सुवार्ता प्रसार करण्या करिता एक साधन म्हणून छापू शकता येईल. हे पुस्तक विकू शकता येणार नाही. किंवा फार मोठ्या प्रमाणावर प्रती काढण्यास मनाई आहे. किंवा वेबसाईडवर प्रसार करण्यास मनाई आहे. कोणत्याही प्रकारच्या पुनःप्राप्ति प्रणाली मधून नक्कल करण्यास मनाई आहे. दूस-या भाषेत भाषांतर करण्यास किंवा रक्कम गोळा करण्यास मनाई आहे. या सर्व गोष्टीं करण्याकरिता Voice of God Recodings यांची लिखित परवानगी घेणे आवश्यक आहे.

अधिक माहिती करिता किंवा इतर उपलब्ध गोष्टीं करिता कृपया संपर्क साधा.

VOICE OF GOD RECODINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A

www.branham.org.